

1870 1882
Vitam, Salutem, Veritatem
Acti Labores Jucundi

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

1950

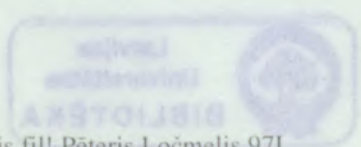
LATVIEŠU STUDENTU KORPORĀCIJAS
LETONIA
KANTIKUMS

Rīga, 2003

LATVIEŠU STUDENTU KORPORĀCIJA
"LETTONIA"
KĀRTOŠĀS

Apkopojis fil! Pēteris Ločmelis 971
© Latviešu studentu korporācija "Lettonia", 2003
Sagatavots iespiešanai izdevniecībā "ULMA"

Pendahuluan

Menurut Kant, moralitas adalah kemampuan untuk bertindak berdasarkan prinsip-prinsip universal yang berlaku untuk semua orang. Moralitas bukanlah sesuatu yang diberikan oleh Tuhan atau masyarakat, melainkan sesuatu yang berasal dari akal budi manusia. Kantianisme menekankan pada pentingnya bertindak berdasarkan prinsip-prinsip universal yang berlaku untuk semua orang. Menurut Kant, moralitas adalah kemampuan untuk bertindak berdasarkan prinsip-prinsip universal yang berlaku untuk semua orang. Kantianisme menekankan pada pentingnya bertindak berdasarkan prinsip-prinsip universal yang berlaku untuk semua orang. Kantianisme menekankan pada pentingnya bertindak berdasarkan prinsip-prinsip universal yang berlaku untuk semua orang.

Salah satu prinsip-prinsip universal yang paling penting adalah prinsip universalisasi. Prinsip universalisasi mengharuskan kita untuk bertindak berdasarkan prinsip-prinsip yang dapat diuniversalisasikan. Prinsip universalisasi mengharuskan kita untuk bertindak berdasarkan prinsip-prinsip yang dapat diuniversalisasikan. Prinsip universalisasi mengharuskan kita untuk bertindak berdasarkan prinsip-prinsip yang dapat diuniversalisasikan.

Kantianisme juga menekankan pada pentingnya bertindak berdasarkan prinsip-prinsip universal yang berlaku untuk semua orang. Kantianisme menekankan pada pentingnya bertindak berdasarkan prinsip-prinsip universal yang berlaku untuk semua orang. Kantianisme menekankan pada pentingnya bertindak berdasarkan prinsip-prinsip universal yang berlaku untuk semua orang.

Immanuel Kant
1724-1804

Priekšvārds

Dziesma ir stiprs un burvīgs izteiksmes līdzeklis, kas sevi apvieno vārda spēku un mūzikas skaņu patiesumu. Dziesma, dziedāta istajā vietā, laikā un ar pienācīgu attieksmi, allaž ir bijis atbalsts, mierinājums, uzmundrinājums, glābiņš gan sūrā, gan liksmes brīdī. Līdzīgi kā, pārvaldot svešvalodas, cilvēks iegūst priekšrocības, tā arī dziesmu zināšana un dziedāt prasme sniedz komunikācijas iespējas, kas citkārt būtu liegtas. Lettoniā dziedāšanas tradīcijas tiek turētas godā un cieņā. Varētu bilst, ka dažu dziesmu vārdi ir ļoti seni un nav aktuāli mūsu dienām, tomēr joprojām tajos var rast patiesības, kas pilnībā atspoguļo arī 21. gadsimta dzīves situācijas, savstarpējās attiecības un sadzīves nianšes. Tās ir dziesmas, kas izturējušas laika pārbaudi.

Lai Lettonias dziesmu lādē rūpīgi glabāto un dzīvu uzturēto pagātnes pūru papildinātu ar mūsaiķu iezīmēm – kuras pēc gadiem desmit klūs par pagātnes lieciniecēm, kopīgiem spēkiem, pateicoties gan godājamiem filistriem, aktīviem tautiešiem, gan aizrautīgiem fukšiem, radijām Lettonias kantiķumu.

Ceru, ka tas būs iedrošinājums un palīgs katram lettonim uzsaukt "silentium ad cantum", ievilkāt elpu un lauties dziesmai, vārdam, balss un domu vibrācijai.

Ar skanīgiem laba vēlējumiem,
s/l mag!cant! fil! Pēteris Ločmelis 971

Pateicības vārdi

Kantikuma saturiskās daļas veidošanā palīdzējuši:

fil! Kārlis Lidaks, Fraternitas Academica

fil! Mārtiņš Blūms, Talavija

fil! Andris Grinbergs, Tervetia

fil! Ilmārs Lūsis, Lettonia

fil! Arno Liepiņš, Lettonia

fil! Māris Ruks, Lettonia

fil! Andrejs Straubergs, Lettonia

com! Askolds Hermanis, Lettonia

un citi, kas sniedza padomu, komentārus, materiālus.

Finansiāli atbalstījuši:

- fil! Vitauts Avotiņš, 38II
 fil! Andrejs Jēkabs Grots, iur., 48I
 fil! Ilmārs Lūsis, publ health., 53II
 fil! Roberts Rūsis, iur., 54II
 fil! Arno Egils Ozoliņš, med dent., 56I
 fil! Ilmārs Krasts, rer pol., 56II
 fil! Juris Mednis, oec., 56II un Gita Mednis
 fil! Guntis Bruniņš, ing., 58I
 fil! Ivars Bērziņš, ing et iur., 60II
 fil! Jānis Viksne, ing., 62II
 fil! Aldis Lapinš, iur., 64I
 fil! Kārlis V. Preiss, adm., 65I
 fil! Valdis Tauriņš, biol., 90I
 fil! Uldis Simsons, iur., 93I
 fil! Aldis Austers, oec et pol sc., 93II
 fil! Toms Bisenieks, philos et iur., 95II
 fil! Mārtiņš Galinš, oec., 96I
 fil! Artis Čodars, oec., 97I
 fil! Eduards Kalniņš, oec., 97I
 fil! Mārtiņš Kreitus, oec., 97I
 com! Mārtiņš Baumanis, ing., 98I
 com! Ansis Prikulis, ing., 98II
 Vašingtonas D.C. kopa

Paldies arī visiem pārējiem, kuri atbalstīja kantikuma izdošanas gaitu gan morāli, gan materiāli.

Dziedāšanas tradīcijas

1. Mag!cant! kopj dziedāšanas tradīcijas, māca zēniem buršu dziesmas, vada dziedāšanu svētkos un ikdienā.
2. Reizi nedēļā vai pēc mag!cant! ieskata notiek kantstundas, ko apmeklē visi zēni vai pēc mag!cant! ieskata. Mag!cant! uzdod, atprasa dziesmu tekstus, māca meldijas un dziedāšanas tradīcijas.
3. Zēnu vakaros, svinībās un citos gadījumos dziesmas vadišanai ir nepieciešama mag!cant!, viņa substitūta vai klātesoša vecākā semestra atļauja.
4. Dziesmu vada ar spieķi, rapieri vai deķeli. Spieķa nolikumam jābūt uz leju, uzvalkam aizpogātam. Nav pieļaujama rokas turēšana kabatā. Eksternos kļtos vada pēc attiecīgā kļta tradīcijām.
5. Mag!cant! var uzdot zēnam novadīt dziesmu nododot tam spieķi.
6. Dziesmu piesaka ar vārdiem "Silentium ad cantum" (klusumu dziesmai). Spieķa piesišana un "Silentium" saukšana pieļaujama tikai lielos sarīkojumos, lai pievērstu coronas uzmanību. Citādi tas nepiederas pie dziesmas vadišanas.
7. Dziesmu beidz ar vārdiem "Cantus ex est" (dziesma beidzas). Corona atbild ar kopīgu saucienu "Smollis" (Sit tibi

molus vai sit tibi mollis est = lai tas Tev būtu patikami). Tie, kuri jaunāki par 8 semestriem, sauc "Fiducit" (Fiducia sit = lai būtu draudzība/ uzticība).

8. Ja dziesma tiek traucēta (trokšņošana, runāšana, ēšana, dzeršana, smēķēšana, u. tml.), nemākulīgi vadīta, uzsākta bez atļaujas, mag!cant! var dziesmu pārtraukt ar vārdiem "Silentium, cantus ex est" un traucētājam vai attiecīgi vadītājam iekārt oficiālu kausu ar vārdiem "Es tev iekaru oficiālu kausu".

9. Kāteri ir brīva vadīšana – nav nepieciešama atļauja (3.p.), taču mag!cant! var dziesmu pārtraukt kā nepiemērotu.

10. Komerša vakarinās, kad old! pulkstenis sitis divpadsmito stundu, drikst dziedāt šnoderi (nerātnās dziesmas) bez atļaujas prasīšanas un pieteikšanas. Parasti vada ar dakšīņu. Pēc šnodera neseko saucieni.

11. Pirmās bēgšanas laikā jaunie zēni izvēlas savu coetus dziesmu. Ieteicams izvēlēties tradicionālu buršu dziesmu, taču atšķirīgu no iepriekšējo coetu izvēlētajām.

12. Īpašā kārtībā dziedamas dziesmas:

– "Dievs, svētī Latviju" – nepiesaka un nevada, dzied kājās stāvot, saucienu nav.

– "Ja kādu brāli" – nepiesaka un nevada, dzied kājās stāvot, saucienu nav.

- "Pikols" – nepiesaka, taču vada, bet saucienu nav.
- "Zēniņš", "Trimpus" – nepiesaka, tikai uzsauc "Silentium", vada, bet saucienu nav.
- Zemes tēva cermoniāla dziesmu dziedāšanas kārtība paskaidrota Lettonias tradīciju komānā.

13. Dziesmas, kas jāzina katram lettonim:

- "Dievs, svēti Latviju!" – dziedama svinīgos brīžos.
- "Kam brīvās krūtīs" – pie krāsu piešķiršanas.
- "Trimpula" – pie krāsu piešķiršanas.
- "Gaudeamus" – pie krāsu piešķiršanas.
- "Zemes tēvs" – zemes tēva cermoniāls ("Latvju dēli"; "Kausu tveri"; "Nem cepuri").
- "Nu sveiki, brāļi" – zemes tēva cermoniāla noslēgumā.
- "Manu tēvu, veco tēvu" – komerša vakariņu sākumā.
- "Raug, draugi, kā šī kanna mirdz" – zēnu vakara sākumā.
- "Vai gudras dabas mājiens" – zēnu vakara beigās.
- "Šie kauli, šī miesa" – svētku literārā vakara beigās.
- "Nevis slinkojot un pūstot" – literārā vakara beigās.
- "Zēniņš" – iekāršanas dziesma pie pārkāpuma.
- "Trimpus" – iekāršanas dziesma pie atzinības.
- "Pikols" – iekāršanas dziesma, izrādot īpašu uzmanību.
- "Ja kādu brāli" – sēru dziesma.

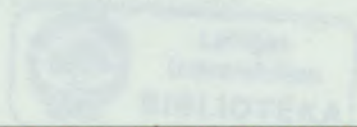
KAM BRĪVAS KRĪTĪ?

Tradīciju dziesmas

Lai tava dzīvība, puķi, smarža, gaiss, skaņi,
 Tu vari visu dzīvēm nodot?
 Vai tava dzīvība nav tava dzīvība,
 Kas dzīvot, dzīvot, dzīvot, dzīvot?
 "Kam dzīvot dzīvot, dzīvot..."

Lai tava dzīvība, puķi, smarža, gaiss, skaņi,
 Tu vari visu dzīvēm nodot?
 Vai tava dzīvība nav tava dzīvība,
 Kas dzīvot, dzīvot, dzīvot, dzīvot?
 "Kam dzīvot dzīvot, dzīvot..."

Tu, dzīvot dzīvot, dzīvot, dzīvot,
 Dzīvot dzīvot, dzīvot, dzīvot,
 Dzīvot dzīvot, dzīvot, dzīvot,
 Dzīvot dzīvot, dzīvot, dzīvot,
 "Kam dzīvot dzīvot, dzīvot..."

Lettonias Zemes tēva kārtība

Zemes tēvu (ZT) izvēle

t/I, II, III Ch|Ch|, Old|, Oec|, Mag|Pauc|
u. c. amatpersonas, ja nepieciešams kuplāks skaits.

Sagatavošanās

ZT ar I Ch| priekšgalā un paukmaģistru beigās, turot labajā rokā krāsu rapierus, ienāk zālē un nostājas vidū divās rindās ar seju viens pret otru. Rapierus visu laiku tur vertikāli ar asmens smaili uz augšu un grozu nedaudz virs jostasvietas.

T/I kantmaģistrs piesaka dziesmu ar vārdiem:

"Silentium, ad cantum!"

KAM BRĪVĀS KRŪTĪS

Kam brīvās krūtīs vīra sirds atrodas,
 Kam spēks vēl nelauzts dzīves grūtībās,
 Lai, cieši vienodamies, kopā dodas,
 Iz pilnas krū-ū-ūts dzied dziesmu liksmībai:

“Kaut klinšu akmens škeltos,
 Mēs mūžam droši celtos:
 [:Prom jauneklis ar vēja spārniem trauc,
 Kad tēvija to nāves karā sauc.”:]

Lai tēvu tikums, gods mums paliek zināms:
 Tie varai virsū šķēpiem uzmācās!
 Vai tēvu dēliem ilgi būtu minams,
 Kas pienāka-a-as, kad tauta vaimanās?
 “Kaut klinšu akmens škeltos...”

Lai tādēļ solās katr(i)s, roku sniegdams,
 Būt tēvu zemei – mirstot, dzīvojot.
 Kas drikstēs stāties mūsu vidū liegdams?
 Nost vara! Vi-i-isur lai dzird atskanot:
 “Kaut klinšu akmens škeltos...”

Tu, latvju meitiņa, kas savam milam
 Daudz laimes brīžos skūpstot smaidīji;
 Kaut vātis vārgtu, kaps atvērtos dzīvam,
 Tu būsi mi-i-īla manim mūžīgi.
 “Kaut klinšu akmens škeltos...”

Ja liktens lēmis, ka būs aiziet tāli,
 Lai draugu rokas spiežam šķirdamies,
 Vēlreiz lai saucam: "Latvju dēli, brāli,
 Mēs gribam bū-ū-ūt pie tautas, tēvzemes!"
 "Kaut klinšu akmens šķeltos..."

Dziesmu beidz ar "**Cantus ex est!**"

ZT izvēlas un piedur goda zemes tēvus (vecākos filistrus). Izvēli savstarpēji parasti jau veic iepriekš. ZT pieiet pie goda zemes tēva un ar asmens gala plakano virsmu pieskaras tā deklim. Izvēlētais paņem no ZT rapieri un iet viņa vietā zāles vidū. ZT apsēžas.

T/I kantmaģistrs izvēlas s/I kantmaģistru vai vecāku filistru, kurš vada "**Trimpulu**".

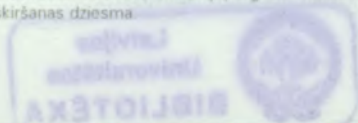
Dziesmu sāk ar "**Silentium, ad cantum!**"

Vārds: Kārlis Gotlībs Hinkels (*Carl Gottlieb Hinkel*) (1794–1817)

Atdzejojis: Kārlis Kundziņš Lettī (1850–1937)

Mūzika: Sovents (*Souvent*) fr. komp., org. *La Troubadour*

Krāsu piešķiršanas dziesma

TRIMPULA

Kā Daugava vaidā un bangas kā krāc,
 Kā Staburags asaras rauda!
 Kā ozoli piekrastē briesmīgi šnāc:
 Tur Dievi un sentēvi gauda.

Vai Pērkonam tāpēc bij' Daugavu rakt,
 Lai Dieviem un tēvijas sargiem
 Bij skaudīgi slāpušiem ūdeni lakt,
 Ar bizmaņiem kaudamies bargiem?

Gan sentēvi mācēja pamieļot tos
 Ar saldājo miestu un alu.
 Tad nebij' neviena, kas neliksmotos
 Gar Latvijas Daugavas malu.

Jūs, meitiņas, šurpu ar vainadziņiem,
 Ar mētrām un ozola zariem.
 Un puisi ar alu un karodziņiem,
 Lai ziedojam slāpušiem gariem!

- Vārdi: Auseklis (1850–1879)
 Mūzika: Kārlis Baumanis (1835–1905)
 Ernests Vigners (1850–1933)
 Krāsu piešķiršanas dziesma.

Lai Daugavas grīva līdz pamatiem žūst,
 Pat jūra lai izsīktu sausa,
 Tad Trimpum vēl mūžīgi alum būs plūst,
 Lai dzeram ir paši iz kausa!

Lai dzeram, lai dziedam, lai uzsākam diet,
 Lai svēts mums ir dievības likums,
 Lai Trimpus no jauna mums alu sāk liet,
 Lai atdzīvo sentēvu tikums!

Dziesmu beidz ar "**Cantus ex est!**"

ZT paņem atpakaļ rapierus no goda zemes tēviem, kuri atgriežas savās vietās.

ZT nostājas, kur iepriekš, un no turienes iet izvēlēties, piedurt zemes mātes (ZM). Par ZM parasti izvēlas jaunākos tautiešus. Tās ieņem ZT vietu zāles vidū, paņem rapierus. ZT apsēžas.

Dziesmu uzsāk t/l kantmaģistrs.

"Silentium, ad cantum!"

GAUDEAMUS

[:Gaudeamus igitur,
Juvenes dum sumus,:]
Post jucundam juventutem
Post molestam senectutem

[:Nos habebit humus:]

Ubi sunt, qui ante nos
In mundo fuere?
Vadite ad superos,
Transite ad inferos!
Ubi jam fuere.

Vita nostra brevis est,
Brevi finietur:
Venit mors velociter,
Rapit nos atrociter,
Nemini parcetur.

Vivat academia,
Vivant profesores,
Vivat membrum quodlibet,
Vivant membra quaelibet,
Semper sint in flore!

Vivant omnes virgines
Faciles, formosae,
Vivant et mulieres,
Tenerae, amabiles,
Atque laboriosae!

Vivat et respublica
 Et qui illam regit,
 Vivat nostra civitas,
 Maecenatum caritas,
 Quae nos hic protegit!

Pereat tristitia,
 Pereant osores!
 Pereat diabolus,
 Quivis antiburschius,
 Atque irrisores!

Dziesmu beidz ar "**Cantus ex est!**"

ZM atdod rapierus ZT, tie nostājas savās vietās zāles vidū un pēc kārtas, sākot no tā, kas stāv tuvāk vāpenim (I ChI), iziet no zāles. Neformāli seko arī ZM.

Deķeļu uzduršana

Telpā ārpus zāles ZT paņem jau iepriekš ar vīnu piepildītos kausus (labajā rokā rapieris, kreisajā – kauss) un nostājas rindā pamišus ar ZM.

Šādā secībā ienāk zālē un nostājas divās rindās viens preti otram un tā, lai katrā rindā būtu secīgi pamišus ZT un ZM.

T/I I ChI Piesit ar rapieri: "**Silentium, Zemes tēvs sākas!**"

Bez pieteikšanas t/I kantmaģistrs uzsāk pirmo pantiņu

"**Latvju dēli, lai skan dziesmas...**".

Vārdi: pirmsākumi no 1267. g.
 Kindlēbens (C. W. Kindleben) (1748–1783)

Mūzika: pirmsākumi no 1717. g.

Krāsu piešķiršanas dziesma.

ZEMES TĒVS

Latvju dēli, lai skan dziesmas,
Lai deg sirdi jūtu liesmas;
Briest mums spēki jaunās krūtīs,
Mērkis cēls māj cēla jūtīs.
Sparu, sparū, latvju censoni!

Kausu tverī, sausu dzerī,
Dzirkstošs vīns lai jūtas raisa,
Asmeni ar kreiso turi,
Cepurei to cauri duri.
Lettonia tā lai zel un zied!
Solos (solies) šodien, svētku dienā,
Tautas godu turēt cienā,
Allaž palikt krietn(i)s tautietis.

Nem cepuri un to sev galvā lieci,
Par krietnu vīru tieci,
No sirds to vēlam visi mēs.
Pat ja mēs šķirti klūsim,
Mēs miļi draugi būsim.
Lai dzīvo mūsu NN* sveiks!

Vārdi: Augusts Nimanis (*August Niemann*) (1761–1832)
oriģ. *Alles Schweigel Jeder neige*

Mūzika: pirmsākumi no 1770. g.

*Skatīt skaidrojumu "Deķeļu uzlikšana" 25. lpp.

Pēc pirmā pantiņa dziesma tiek pārtraukta bez kādiem saucieniem.
I Ch! "Zemes mātes, ad local!"

ZM nostājas pa vidu starp abām rindām ar seju pret vapeni blakus savam ZT.

Bez jebkāda pieteikuma visi atsāk dziedāt otro pantiņu "**Kausu tve-ri...**". Šajā laikā ZT pasniedz kausu ZM. Tās iedzer no kausa un atdod to ZT atpakaļ.

Pie vārdiem "**Asmeni ar kreiso turi...**" ZT dod ZM rapieri kreisajā rokā. Tās paņem ar labo roku savu deķeli un dur uz asmens. (Maijkomeršā dur S vijuma lokos) Pēc tam paceļ rapieri un pieliec asmeni uz labo pusi tā, lai varētu ar labo roku pieskarties asmens vidum.

Dziesma tiek pārtraukta.

ZT uzsauc vina kausu ZM, tā atbild. ZT iedzer, dod kausu ZM. Tā savukārt atdod rapieri ar uzdurto deķeli ZT, paņem kausu, uzsauc, iedzer un paturot kausu, nostājas pretī ZT.

ZT iet ar rapieriem un izvēlas nākamo, kas durs deķeli. Tie ir goda zemes tēvi, kas bija pie "Trimpulas", nākamie ir viesi no citām korporācijām, bet ne fukši. Pēc tam biedri vecākuma kārtībā.

ZT nostājas savā vietā. Izvēlētais dodas līdzī ZT un nostājas tam blakus pa vidu starp abām rindām ar seju pret vapeni. ZT vajadzīgajā brīdī pasniedz un paņem atpakaļ rapieri. Attiecīgi ZM – kausu.

Atkārtojas tā pati procedūra, kas bija iepriekš tikai ar atšķirību, ka vispirms ZM uzsauc izvēlētajam bursim. Tas savukārt uzsauc ZT, un tas savukārt to uzsauc atpakaļ ZM.

Kad visi sēdošie burši ir sadūruši deķeļus,

tad I Ch! "**Zemes tēvi ad local!**"

ZT atkārt to, ko iepriekš veica ZM, durot deķeli.

Deķeļu uzlikšana

ZT paliek rindām pa vidu, paņem rokās kausu. ZM tur rokā rapieri.

Visi dzied "**Nem cepuri...**"

Dziesmas laikā ZM paņem ZT deķeli no rāpiera un liek tam galvā. Asmeņa galu pieliek deķelim.

Pie vārdiem **"Pat ja mēs šķirti kļūsim..."**

ZT pagriež galvu pret ZM un NN vietā sauc viens otra vārdu.

ZT uzsauc kausu ZM

ZM uzsauc atpakaļ ZT, iedzer un patur kausu.

ZT paņem rāpieri nostājas savā vietā, un apgriezta secībā kā pie duršanas tiem nāk klāt pārējie burši, un procedūra atkārtojas, bet tikai ar atšķirību, ka tajā brīdī, kad dziedot ir jāsauc vārds, tad pirmajā reizē vidējais pagriežas pret ZT un sauc viņa vārdu un pie atkārtojuma – attiecīgi pret ZM.

ZT un ZM sauc vidū stāvošā vārdu.

Dziesma tiek pabeigta bez kādiem saucieniem.

ZM uzsauc vidū stāvošajam. Tas savukārt uzsauc ZT, un tas savukārt uzsauc kausu atpakaļ ZM.

Kad visi ir dabūjuši savus deķelus atkal galvā, tad ZM ar kausiem iziet no zāles.

Saucieni.

Pēc tam pirmais ZT (l Ch!), stāvot turpat, kur iepriekš, piesit ar rāpieri un sauc: "Lettonia lai dzīvo!"

Visi pārējie kormerša dalībnieki, stāvot kājās, trīs reizes pēc kārtas paceļ deķelus un atbild: "Lai dzīvo! Lai dzīvo! Lai dzīvo!"

Pēc tam sauc pārējie ZT:

"Lettonias literārie vakari lai dzīvo!"

"Latvju mātes un zeltenes lai dzīvo!"

"Latvju tauta lai dzīvo!"

"Latvijas Universitāte lai dzīvo!"

"Lettonias filistri lai dzīvo!"

Saucieni var būt dažādi.

Pēdējais (paukmaģistrs), piesitot ar rapieri pret pretī stāvošā ZT rapieri, sauc:

"Buršu gars lai dzīvo!"

Pārējie komerša dalībnieki katru reizi atbild kā pirmajā reizē.

ZT, stāvot tāpat kā iepriekš, tur asmeni uz kreiso pusi tā, lai tas krusotos ar pretī stāvošā ZT rapieri.

Bez pieteikšanas t/l kantmaģistrs uzsāk **"Nu sveiki, brāļi"**,

kuras laikā ZT secīgi noteiktā dziedāšanas ritmā sakrusto rapierus ar pretī stāvošajiem pa kreisi un pa labi.

Pirmais cirtiens ir kvarta (pa kreisi).

NU SVEIKI, BRĀĻI

x x x x

Nu sveiki, brāli, kas še kopā esam,

x x x x

Ko mīlestība vienoja.

x x x x

Mēs mīlai Tēvijai šīs dziesmas nesam

x x x x

Un garam, kas mūs biedroja.

x x x x

[:Mūs visus silda jau mīlestības stars,

x x x x x x x x

Kas mīlē Tēviju, tam latvju gars. :]

x x x x

Mēs mostamies uz jaunu, jauku dzīvi,

x x x x

Mūs modināja laika gars.

x x x x

Brīvība mūsu karogam par zīmi

x x x x x

Un taisnīb's kausam pilnīgs svars.

x x x x

[:Brīvīb' lai zālo, taisnība lai spīd:

x x x x x x x

Uz to lai dzenamies, brāli, ik brīd'! :]

Vārdi: Jēkabs Pilsātnieks (1838–1879)
 Mūzika: Belmanis
 " x " – rapieru cirtieni.

Dziesmu beidz bez saucieniem.

Nobeigumā t/ l Chl: **"Zemes tēvs ext!"**

ZT pagriežas un secīgi, sākot ar l Chl, iziet no zāles.

MANU TĒVU, VECO TĒVU

Manu tēvu, veco tēvu,
 Sila zakis nobadij'.
 Es gribēju glābt(i) iet(i),
 Aiz smiekliem nevarēj'.

[:Latvju dēls no Mētraines,
 Tu jau vinu neizglābs'!:]

Vecais tēvs ar apinīti
 Viens otram(i) prieku dar':
 Vecais ap'nim mietu mina,
 Apin's veco dancināja.

Latvju dēls no Mētraines,
 Nedanco pēc apina!

Cīrulīti, mazputnīn(i),
 Negul' ceļa malīnā!
 Rītu brauks(i) lieli kungi,
 Tie tev bāzīs karietē!

Latvju dēls no Mētraines,
 Nebāzies tu karietē!

Vagarite Dievu lūdza,
 Ellē kājas karājās!
 Kam tu Dievu tad nelūdzi,
 Kad tu kūli darbiniekus?
 Latvju dēls no Mētraines,
 Nepaliec par vagari!

Lai bēdāja velns par bēdu,
 Es par bēdu nebēdāj'!
 Liku bēdu uz akmena,
 Spēr' ar kāju ūdenī,
 Latvju dēls no Mētraines,
 Tu par bēdu nebēdā!

| Sakārtojais: Pēteris Gūtmanis, Lett! (1848–1916)
 | Mūzika: Belmanis
 | Komerša vakariņu sākuma dziesma.

RAUG, DRAUGI, KĀ ŠĪ KANNA MIRDZ

Raug, draugi, kā šī kanna mirdz, kā puto alutiņš.
Dievs zin, cik ilgi liksmo sirds, lai baudām drīz!

[:Trādi rīdi rallallalla la la, trādi rīdi ralla la la la la lā
Dievs zin, cik ilgi liksmo sirds, lai baudām drīz!:]

Kas sirdi gaiši ieliksmo un laimi pieškirt spēj,
Draugs, ligaviņai glāzi šo lai dzeram mēs.

Un kuplai zelta brīvībai, un krietnam tautiešam!
Šo pilno glāzi Tēvijai lai ziedojam!

| Zēnu vakara sākuma dziesma.

VAI GUDRAS DABAS MĀJIENS

Vai gudras dabas mājiens man laiku rāda tas,
Ka vakarā mans gājiens pie alus pagrabā.
Kad tur it liksmis kausu jau daudzreiz tukšojis,
No tukšas mucas manu, cik pulkstens nositis.

Kad celā es uz māju un dziedu dziesmiņu,
Tad zinu naktī vēlā, kas ir par stundiņu.
No saviem soliem minu, – dažs taisns, krustisk(i)s,
No savas dziesmas zinu, cik pulkstens nositis.

Kad mājinu es redzu, kur sapņo mīlotā,
Tad skandināt tai mēdzu es jautru dziesmiņu.
Un kad tai istabiņā vēl atspīd uguntiņ's,
Tad teic man ligavīna, cik pulkstens nositis.

Oriģ. Oto fon Reiherts (*Otto von Reichert*) (1817–1897)

So pünktlich zur Sekunde

Atdzejojis: Eduards Zeibots, Lett! (1864–1897)

Mūzika: V. Zommers (*V. Sommer*)

Zēnu vakara beigu dziesma.

ŠIE KAULI, ŠĪ MIESA

Šie kauli, šī miesa,
 Šis gars un šī sirds
 [Ir tēvu zemes tiesa,
 Kamēr vien saule mirdz.:]

Kur solīti iemu,
 Ir tēvu zemes krūts.
 Un pār ikkatru ciemu
 Vēl vecais Pērkons rūc.

Ak, dievi, kad kari
 Pār tēvu zemi ies,
 Lai tēvu tēvu gari
 Mums kara dziesmu dzied.

Tad asinis liešu
 Aiz milestības.
 Ar godu projām iešu
 Iekš tēvu godības.

Oriģ. Hanss Ferdinands Masmanis (*Hans Ferdinand Masmann*)

(1797–1874)

Ich hab' mich ergeben

Atdzejojis: Jānis Steiks, Lettī (1855–1931)

Mūzika: Sena līvingiešu t. dz.

Svētku literārā vakara beigū dziesma.

NEVIS SLINKOJOT UN PŪSTOT

Nevis slinkojot un pūstot
Tautu labā godā cel,
[:Bet pie prāta gaismas klūstot,
Tauta zied un tauta zel.:]

Ja ikviens tik zemē sētu
Vienu graudu veselu,
Kas gan izskaitīt tad spētu
Zelta kviešu krājumu?

Bet kas lielidamies pārdot
Ved uz tirgu pelavas,
Tas, kā pelus vējam ārdot,
Zūd no laužu piemiņas.

Augsim lieli, augsim stipri,
Būsim sveiki, veseli,
Uzdziedāsim, uzdziedāsim
Augstu laimi Latvijai!

Vārdi: Františeks L. Čelakovskis (1799–1852)

Atdzejojis: Juris Alunāns (1832–1864) 1.–3. pantu

Mūzika: Andrejs Jurjāns (1856–1922)

Literārā vakara beigu dziesma.

KOMITATA DZIESMA

Kupliem micžiem veldrē kritot,
 Alus mucās pietrūkstas.
 Tad, ardievu! Projām ejot,
 Alma Universītas!

Latvju dēls no Mētraines,
 Tagad tevīm jāšķiras!

Draugiem jautri kopā plit'ot,
 Attek stunda – jāšķiras!
 Kausus vēlreiz kopā sitot,
 Dzeram malkas pēdējās.

Laiva steidzas ligodama,
 Draugus vēlreiz sveicinu.
 Mētras vilnus skaldidama,
 Ligojas uz Tēviju.

Vizi, laiva, vizēdama,
 Aizved drīz uz dzimteni, –
 Tur man gaida sērodama
 Līgaviņa, vecāki.

Vārdi: Jēkabs Lautenbachs, Letti (1847–1928)

Mūzika: Melodija *Manu tēvu, veco tēvu*

ZĒNIŅŠ

Viens zēniņš ir apgānijies
 Ar lielu, lielu lērum',
 Par to mums ir ko pasmieties
 Ar lielu, lielu lērum'.

Velc, zēniņ, velc,
 Velc, zēniņ, velc.

| Iekāršanas dziesma par pārkāpumiem.
 Dziesmu nepiesaka, saucienu nav.

TRIMPUS

Pār Latviju brauc Trimpus tēvs
 Ar sešiem bērniem kumeliem,
 Kad Mētrainē tas nonāca,
 Tad kumeli tam apstājās.
 Viņš uzsauc saviem zēniņiem:
 "Trieč! Trieč! Trieč!...
 Nu vari atkal tālāk braukt."

| Iekāršanas dziesma kā atzinība.
 Dziesmu nepiesaka, saucienu nav.

PĪKOLS

V i s i:

Un kad tas vecais, bargais Pīkols
Ar tevi rēķin's noslēdza,
Un savās svētās, bargās dusmās,
Tev pilnu kausu iekāra.

S o l o:

Šo ņemu es kā cela kāju.

V i s i:

Kā cela kāj'.

S o l o:

Un dodos prom uz mūža māju.

V i s i:

Uz mūža māj', uz mūža māj',
Uz mūža māj', uz mūža māj'.

Iekāršanas dziesma pie atvadišanās no filistriem, viesiem.

tādējādi izrādot īpašu uzmanību.

Dziesmu nepiesaka, saucieni nav.

MANAM MĪĻAM, SIRMAM BRĀLIM

Manam mīlam, "sirmam" brālim

*** rati apgāzās(i),

Cel, "sirmais" brāli, cel!

TRIMPUS

Apdziedāšanas dziesma,

ko fbl dzied, ja kāds viņu nepamatoti nosauc par zi.

Vārda "sirmam" vietā pēc vajadzības lieto

"jaunam", "vecam", "apsūnojušam".

Dziesmu nepiesaka, saucienu nav.

ČUČI, GULI, LĪGAVIŅA

[:Čučī, guli, ligavīna,
Uz manām(i) rocinām.:]

Kad tu vienu nogulēsi,
Tad es tevīm otru došu.

Kad tu otru nogulēsi,
Tad es tevi modināšu.

Celies, mana ligavīna,
Jau gailītis nodziedāja.

Vārdi: Tautasdziesma
Mūzika: Andrejs Jurjāns (1856–1922)
Dāmu vakara noslēguma dziesma.

JA KĀDU BRĀLI

Ja kādu brāli vest uz kapu klusu
 Paticis nāves eņģelam,
 Tad kapā novēlam tam saldu dusu,
 To raudādami pavadām.

[:Raudādami to pavadām

Un saldu dusu novēlam.:]

Oriģ. *Vom hoh'n Olymp herab*
 izmantots dziesmas 5. pants

Mūzika: Heinrihs K. Šnors (*Heinrich K. Schnoor*)

Sēru dziesma.

Dziesmu nepiesaka, nevadā, saucienu nav.

DAUGAVAS ARAŠĀKĀRĀ MUSU TĒVU ZEMĒ

1. Dziesma
2. Dziesma
3. Dziesma
4. Dziesma
5. Dziesma

Svinīgas dziesmas

6. Dziesma
7. Dziesma
8. Dziesma
9. Dziesma
10. Dziesma
11. Dziesma
12. Dziesma
13. Dziesma
14. Dziesma
15. Dziesma
16. Dziesma
17. Dziesma
18. Dziesma
19. Dziesma
20. Dziesma

DAUGAV'S ABAS MALAS

Daugav's abas malas
Mūžam nesadalās:
Ir Kurzeme, ir Vidzeme,
Ir Latgale mūsu!

[:Airai, airadirairā!
Ir Kurzeme, ir Vidzeme,
Ir Latgale mūsu!:]

Laima, par mums lemi!
Sargā mūsu zemi!
Viena mēle, viena dvēs'le,
Viena zeme mūsu!

Daugav's abas malas
Mūžam nesadalās:
Ir Kurzeme, ir Vidzeme
Ir Latgale mūsu!

Vārdi: Rainis (1868–1929)
Mūzika: Jānis Norvilis (1906–1994)

DIEVS DOD MŪSU TĒVU ZEMEI

Dievs, dod mūsu tēvu zemei
Ziedu laikus piedzīvot(i),
Ziedu laikus piedzīvot(i),
Saules mūžu nodzīvot(i),

Dievs, dod tautas darbiniekiem
Sirmu mūžu nodzīvot(i),
Sirmu mūžu nodzīvot(i),
Tautas druvā strādājot(i).

Dievs, dod tautas zeltenēm
Smagi pūrus pielocīt(i),
Smagi pūrus pielocīt(i),
Visām šogad tautās iet(i)!

Vārdi: Andrejs Jurjāns (1856–1922)
Mūzika: Andrejs Jurjāns (1856–1922)

DIEVS, SVĒTĪ LATVIJU

Dievs, svēti Latviju,
Mūs' dārgo tēviju!
Svēti jel Latviju,
Ak, svēti jel to!

Kur latvju meitas zied,
Kur latvju dēli dzied,
Laid mums tur laimē diet –
Mūs' Latvijā!

Vārdi: Kārlis Baumanis (1835–1906)
Mūzika: Kārlis Baumanis (1835–1906)
1920. gada 7. jūnijā apstiprināta par valsts himnu.
Himnu nepiesaka, nevada, saucieni nav.

DZIESMA BRĪVAI LATVIJAI

Lai ligo lepna dziesma,
 Tev, brīvā Latvija!
 Kā sauli uzlēcošu
 Sirds tevi sveicina.

Tu pērle, iznirusi
 No dzelmju pusnaktim;
 Kā pērli tevi dārgu
 Mēs sirdi glabāsim.

Mēs spodrināsim tevi
 Par zvaigzni spožāku,
 Lai tautu dižā kronī
 Tu mirdzēt mirdzētu.

Lai ligo lepna dziesma
 Tev, brīvā Latvija!
 Audz liela, skaista, spoža
 Kā saule lēcoša!

Vārdi: Vilis Plūdonis (1874–1940)

Mūzika: Jānis Kalniņš

GAVILĒSIM VĒL ARVIEN

Gavilēsīm vēl arvien,
 Jauni cik vēl esam,
 Līdz ar jauko jaunību,
 Līdz ar skaudro vecumu
 Piederēsīm zemei.

Kur ir tie, kas iepriekš mums
 Pasaulē šeit nāca?
 Vai pie veliem, zemzemē,
 Vai tie gāja augšzemē,
 Kur tie agrāk mita?

Dzīve mūsu īsa ir,
 Īsi viņa beigsies,
 Nāks jau nāve drīzi šurp,
 Paņems mūs it visus turp,
 Nežēlos neviena.

Sveicam akadēmiju,
 Sveicam profesorus,
 Sveicam katru savējo,
 Sveicam visus savējos
 Tie lai zied un zaļo.

Sveicam visas jaunavas,
 Milīgas un daiļas,
 Sveicam arī māmuļas,
 Laipnīgas un tīkamas,
 Mundras katrā darbā.

Sveicam mūsu brīvvalsti
 Un kas tajā valda.
 Sveicam visus pilsonus,
 Mecenātus devīgus,
 Kas mums balstot palīdz.

Nost mēs saucam skumībai,
 Nost mēs saucam skauģiem,
 Nost mēs saucam nelabam,
 Katram mūsu naidniekam,
 Izsmējējiem visiem!

| Vārds: Kārļa Strauberga atdzejojums *Gaudeamus*

LATVJU HIMNA

Mēs gribam būt kungi mūsu dzimtajā zemē,
 Mēs gribam te paši sev likumus lemt:
 Tā zeme ir mūsu, tās pilsētas mūsu, –
 Mēs negribam lūgt to, kas mūsu, bet nemt!

Tā zeme ir mūsu, tās pilsētas mūsu, –
 Un mūsu šī Baltajā jūra mūždien;
 Mūsu tēvi te cieta, mūsu asins te lieta,
 Viss, viss pie šīs zemes simtu saitēm mūs sien.

Mūsu tēvi te cieta, mūsu asins te lieta, –
 Tā zeme ir mūsu, ir mūsu – jā, gan!
 Caur simtgadu vaidiem, zem varmāku spaidiem
 Šobaltdien vēl dzidri latvju mēle te skan.

Tā zeme ir mūsu. Tā Dieva un Laimas
 Latvju tautai sensenais līdzdotais pūrs.
 Tā zeme ir mūsu. To nedos vairs svešiem
 Ne zemgal's, ne latgal's, ne sēlis, ne kūrs!

Vārdi: Vilis Plūdonis (1874–1940)
 Mūzika: Alfrēds Kalniņš (1879–1951)

LETTONIAI

No Mētraines, no Doma kalna
 Vēl seno dienu atbalss dveš,
 Kur pirmie drošie sapņi dzima,
 Kas audžu audzēs nenorima,
 Ko nebiedēja pārspēks svešs.

Kad "Latviski lai atskan dziesmas"
 Jau pāri torniem sāka augt –
 Kā straumes, pilnas svaiga vēja,
 Pār Daugavu tās aizskanēja,
 Kas jaunam laikam lāva plaukt.

Un zaļas tēvu druvas
 Zem zilām tēvu debesīm,
 Kas, spožas saules zelta klāts,
 Vēl karogā ir saglabātas
 Simtgadei caur līdz dienām šim.

Nāks jaunas paaudzes un laiki,
 Bet koks no saknes netiks šķirts,
 Kamēr vēl dziesma skanēs brīva,
 Kamēr vēl drosmes pilna, dzīva
 Dēgs "brīvās krūtīs vīra sirds".

Vārdi: Valda Moora, korp! Selga (1902–2001)
 Veltīts Lettoniai 100 gadu jubilejā.

NĀKAT TUVĀK, TAUTAS DĒLI

Nākat tuvāk, tautas dēli, sarkanbaltam karogam!
Tam lai dzīvē agri, vēli uzticami paliekam.
Lai pie tēvu druvas zaļās jauni topam cerībā,
Lai pie tēvu debess zilās stiprināties ticībā,
Stiprināties ticībā!

Un kā visās laiku maiņās tēvu saules zelts vēl mirdz,
Tā lai dzīves brūcēs, vainās skaidra paliek mūsu
sirds!

Jo gan strāvas izstrāvojas, partijām ar' pienāk gals,
Kas uz tautu dibinājas, laika rats to nesamals,
Laika rats to nesamals!

Vārdi: Voldemārs Teikmanis, Lett! (1871–1918)

Mūzika: Marģeris Zariņš, Lett! (1910–1993)

Veltīts Lettoniai 25 gadu krāsu jubilejā.

PACELIET SIRDIS

Paceliet sirdis slavēt Dievu svētu!
 Vareniem spārnem sedz Viņš mūsu sētu;
 Vadījis tēvus, bērnus ceļā vada
 Gadu pēc gada.

Birztalām liek Viņš zaļā segā tities,
 Zaļajās lejās strautiem izlocities;
 Sējēju, sēju Viņa dzīvā vara
 Zālojam dara.

Cilvēku cilti, zemes audzinātu,
 Pušķot Dievs prot ar augšup vērstu prātu.
 Dvēseles ilgas, kurp tās spārnus cilās?
 Debesis zilās.

Saulainai acij Tu dod sauli skatīt,
 Gribi ir mani Tavā saulē statīt,
 Ka es ar svētiem Tavā gaismā smeltu
 Spīdošu zeltu.

Vārdi: Ludis (Ludvigs) Bērziņš (1870–1965)

Mūzika: Fridrihs Ferdinands Flemings (*Friedrich Ferdinand Flemming*)

Aranžējis: Jāzeps Vitols

V.89, *Svētīgs, kas nestāv.*

Publicēts *Dziesmu grāmatā*, Nr. 170.

SAULE, PĒRKONS, DAUGAVA

Saule Latvi sēdināja
Tur, kur gali satiekas,
Balta jūra, zaļa zeme
Latvei vārtu atslēdzina.

Latvei vārtu atslēdzina,
Daugaviņa sargātāja,
Sveši ļaudis vārtus lauza,
Jūrā krita atslēdzina.

Zilzibenu pērkons spēra,
Velniem nēma atslēdzinu,
Nāvi, dzīvi Latve slēdza,
Baltu jūru, zaļu zemi.

Saule Latvi sēdināja
Baltas jūras maliņā,
Vēji smiltis putināja,
Ko lai dzēra Latvju bērni?

Dzīves ūdens, nāves ūdens
 Daugavā satecēja,
 Es pamērcu pirksta galu,
 Abus jūtu dvēselē,
 Nāves ūdens, dzīves ūdens,
 Abus jūtam dvēselē.

Saule mūsu māte,
 Daugav' sāpju aukle,
 Pērkons velnu spērējs,
 Tas mūsu Tēvs.

Saule mūsu māte,
 Daugav' sāpju aukle,
 Pērkons velnu spērējs,
 Tas mūsu Tēvs.

Vārdi: Rainis (1865–1929)

Mūzika: Mārtiņš Brauns

ŠURP, LATVIJAS DĒLI

Šurp, Latvijas dēli, kur karogs mums mirdz
 Tik cēli, tik krāšņi, tik spoži!
 Lai sargājam viņu, līdz pukst vien vēl sirds,
 Un cildinām sparīgi, droši.

Līdz Latvijas lejas vēl zaļo un zel,
 Lai cenšamies, cīnāmies, ceram,
 Un noguris gars, tas lai spirtumu smel,
 No kausiem, ko liksmīgi tveram.

Līdz zilajās debesis Latviju sedz,
 Lai vieno mūs brālība, tikums,
 Un tauta kad nebaltas dienas redz,
 Lai palīdzēt svēts mums ir likums.

Kā zeltu tik tīru lai turam arvien
 Mēs savu un tēvijas godu,
 Lai cenšiem zeltenes vainagus sien,—
 Un skaužiem spriež Pērkontēvs sodu.

Vārdi: Pavasaru Jānis (Jānis Veismanis, Lett!) (1867–1913)

Mūzika: Visvaldis Sanders, Lett! (1885–1979)

Veltīts Lettoniai 85 gadu jubilejā 1955. gada 19. februārī.

Notis publicētas U! trimdā Nr. 4 (1957. gada rudenī).

TĒVIJAS DĒLU DZIESMA

PIE DAUGAVAS

Tev mūžam dzīvot, Latvija!
 Kā saulei, kas mirdz debess klajā!
 Tu jauna zvaigzne zvaigznājā,
 Kas nule uzlēkusi tajā.

Tev mūžam dzīvot, Latvija!
 Kā jūrai, kas tev šalc pie kājām!
 Pats Dievs sensenis svētija
 Še tavas āres mums par mājām.

Tev mūžam dzīvot, Latvija!
 Kā jūrai lepni, saulei cēli!
 Tu mūsu māte dārgajā,
 Mēs tavas meitas, tavi dēli.

Tev mūžam dzīvot, Latvija!
 Tu tēvzeme mums Dieva dota!
 Lai latvju tauta vienota
 Aug spēkā, slavā, daiļumā!

Vārdi: Vilis Plūdons (1874–1940)

Mūzika: Jānis Medīnš (1890–1966)

VAKARA JUNDA

Svēts mantojums šī zeme mūsu tautai,
 Un svētīts tas, kas drošs par viņu krit,
 Lai mūžu mūžos zelt un plaukt Dievs lauj tai
 [:Un saulei liek par mūsu druvām lit.:]

Te tēvu tēvi sviedros vagas dzina,
 Šī saule pirmā svētījusi mūs.
 Lai takas tās, ko pirmais solis mina,
 Redz gaitā pēdējā reiz ejam mūs.

Nekur virs zemes neapsveiks tik silti
 Vairs mūs neviens, kā apsveic druvas šis,
 Gar kurām augšup slejas bērzu ciltis
 Un liepas šalcot veras debesis.

Pār visiem svētumiem, ko sirdī nesam,
 Lai šo ikviens sev pirmā liek:
 No zemes šis mēs izauguši esam,
 Par zemi šo mums galva jānoliek.

Vārdi: Leonids Breikšs, Frat!Latav! (1908–1942)

Mūzika: Jānis Norvilis (1906–1994)

VIENS SAUCĒJS SAUC PIE DAUGAVAS

Viens saucējs sauc pie Daugavas –
Raug', svešas tautas nākušas!
Tās upes malā nostājas.
Uz latvju zemi noskatās.

Ak, Tēvija, tev jānes ir
Tavs likten's ar paciešanu!
[:Būt' Daugava apsargāta,
Netrūktu latvju tautai brīvība.:]

Pie Daugav's krastiem Ikšķilē,
Pie smilšu kalniem Sal'spilē
Tie atstāj laivas, malā nāk
Un sevim pilis būvēt sāk.

Jūdz sešus zirgus kučieri
Un lakierētu karieti.
Tie saucas "Herr fon baroni",
Kas ticību atnesuši.

Lai pārkons sper un lodes šnāc.
Lai jodi naktī gaisā skrien.
Kam snaudi tu vēl, latvju gars?
Tev Tēvzeme ir jāsargā!

Nu, brāļi, mēs pie Daugavas.
 Uz viņas krasta malīnas.
 Lai plivinājās karodzinš.
 Lai spalgo mūsu zobentinš.

| Oriģ.

Eugens Hoflings (*Eugen Höfling*) (1808–1880)
O, alte Burschenherlichkeit

Buršu dziesmas ir raksturīgas ar savām
 īpašībām, kas atšķir tās no citām
 dziesmām. Tās ir raksturīgas ar
 īpašībām, kas atšķir tās no citām
 dziesmām. Tās ir raksturīgas ar
 īpašībām, kas atšķir tās no citām
 dziesmām.

Buršu dziesmas

Buršu dziesmas ir raksturīgas ar savām
 īpašībām, kas atšķir tās no citām
 dziesmām. Tās ir raksturīgas ar
 īpašībām, kas atšķir tās no citām
 dziesmām. Tās ir raksturīgas ar
 īpašībām, kas atšķir tās no citām
 dziesmām. Tās ir raksturīgas ar
 īpašībām, kas atšķir tās no citām
 dziesmām. Tās ir raksturīgas ar
 īpašībām, kas atšķir tās no citām
 dziesmām. Tās ir raksturīgas ar
 īpašībām, kas atšķir tās no citām
 dziesmām.

AK, VECĀ BURŠU GREZNĪBA

Ak, vecā buršu greznība,
Kur aizsteidzies tik drīzi?
Jau aizgājusi jaunība
Tik ātri un tik isi.
Par velti apkārt lūkojos
Un pagājušo atminos.
 O, jerum, jerum, jerum,
 O, quae mutatio rerum.
Tik putekli klāj deķeli,
Un vakaros viss klusu;
Jau rūsa apklāj rapieri –
Drīz jāiet būs uz dusu.
Un komeršdziesmas jautrajās
Uz visiem laikiem zudušas.
 O, jerum, jerum, jerum,
 O, quae mutatio rerum.
Bet vienu sirds vēl cieņā tur,
Līdz kamēr beigs tā pukstēt:
Tas goda prāts lai ir visur,
Lai mūsu garu valda!
Tik čaumala vien zudusi,
Vēl palicis mums kodols dārgs.
 Lai cieši kopā turamies,
 Lai cieši kopā turamies!

BAUDI ZAĻO JAUNĪBU

Baudi zaļo jaunību,
 Nebēdā par nedienu
 Dzīves rītā maigā.
 Kamēr brīva straujā sirds,
 Dzīves priekā acis mirdz,
 [:Liec, lai glāze staigā!:]

Līgaviņas izskatā
 Nāk un tevi bildina
 Pati mūza maigā.
 Agrā laimē vaigi tvīkst –
 Sirds vēl ticēt, cerēt drikst!
 Liec, lai glāze staigā!

Jaunība tik reizi zied,
 Pasmaida un projām iet,
 Neatnāks vairs maigā;
 Un, kas zin, tai škiroties,
 Prieki, laime līdzī ies...
 Liec, lai glāze staigā!

Kad no draugiem jāšķiras,
 Roku sniedzot, asaras
 Pamirdz skumjā vaigā;
 Dod, kas nākas, skumibai,
 Bet par prieku jaunībai
 Liec, lai glāze staigā!

Kad tev matus cirtainos
 Dzīves vakars sidrabos,
 Pienāks krēsla baigā,
 Meklēt ies vēl atminas
 Tālu tālās jaunības.
 Liec, lai glāze staigā!

Vārdi: Pēteris Blaus (1856–1930)
 Mūzika: Jāzeps Medīšs (1877–1947)

BRĀLĪT, IEDZER VĒLREIZ

Brālīti, iedzer vēlreiz,
 Vēl jaunības laiks,
 Gan reizi vecumdienās
 Tu gavēt varēsi.

[Jo viss šis gaišais alus,
 Tas ir priekš katra jauna!
 Nepaliec jel kaunā –
 Tev šodien jāiedzer!:]

Brālīt, pauko vēlreiz,
 Vēl jaunības laiks,
 Gan reizi vecumdienās
 Tu rētas skaitīsi.

Jo cirtieni it asi,
 Tie ir priekš katra jauna!
 Nepaliec jel kaunā –
 Tev šodien jāpauko!

Brālīt, mīlē vēlreiz,
 Vēl jaunības laiks.
 Gan reizi vecumdienās
 Tev meičas skūpstus liegs.

Jo visas daiļas meičas,
 Tās ir priekš katra jauna;
 Nepaliec jel kaunā –
 Tev šodien jāmīlē!

Brālīt, pumpē vēlreiz,
Vēl jaunības laiks.

Gan reizi vecumdienās
Tev kreditu noliegs!

Jo visa veču nauda,
Tā ir priekš katra jauna;
Nepaliec jel kaunā –
Tev šodien jāpumpē!

Brālīt pumpē, milē, dzer,
Vēl jaunības laiks.

Gan reizi vecumdienās
Tas viss tev garām ies.

Jo alus, meičas, nauda,
Tie ir priekš katra jauna,
Nepaliec jel kaunā –
Tev šodien jādzīvo!

Orīģ. *Brüder, trink einmal*
Coetus dziesma: 94 II, 95 I

DZERIET, DZIED ANAKREONS

Dzeriet, dzied Anakreons, dzeriet, dzied Horācs.
Tādēļ dzeri, mūzas dēls: senču likums tāds.

Sešas reizes nedēļā dzēra Hipokrāts,
Seniem grieķiem, romiešiem sekot liek mums prāts.
Tādēļ, tādēļ kausu tukšosim, tukšosim, tukšosim.

Sokrāts, lielais filozofs, bij' liels viltnieks:
Gāj' pie Bakhus viesoties, sievai nezinot.

Sešas reizes...

Ūdensdzērājs Diogens sevim nopirka
Mucu milzīgu, kas pēc viņa smaržoja.

Sešas reizes...

Dzēra sirmā senatnē katrs prātīgs vīrs,
Jo to evaņģēlijā Dievs nav aizliedzis.

Sešas reizes...

- Oriģ: Johans K. F. Haugs
(*Johann Christoff Friedrich Haug*) (1761-1829)
Trinket! Sang Anakreon
- Mūzika: pirms 1778. g.

GESTAS BERLINGA DZIESMA

Tad nebija ausmas, nebij rieta,
Tad gaismu neredzēja acs:
Tā aizdūca kā tūkstoš spietu
Tas trakais kavalieru gads.

Tad smaidi nenodzisa sejās,
Tad polku lēca bīskaps pats.
Tā aizjonoja tūkstoš dejās
Tas trakais kavalieru gads.

Tad bij pie vīna mucām talkas,
Tad šalca alus kritums plats.
Tā aizdzirkstīja tūkstoš malkos
Tas trakais kavalieru gads.

Un kas par to, ka nāca briesmas
Un klāt bij sausums, posts un bads!
Vēl tagad atmirdz tūkstoš dziesmās
Tas trakais kavalieru gads.

Un lēni apklust sapņu dzirnas,
No asarām top valga acs...
Pār kalniem aizdīpa kā stirnas
Tas trakais kavalieru gads.

Kas paliek pāri – dziļas alkas
Pēc tā, kas tavai sirdij rads;
Ko elso vijolstīgās smalkās
Tas trakais kavalieru gads?

Nē, nav ne debesu, ne elles,
Ir tikai tas, ko saredz skats!
Un tumsā vizuļo kā krelles
Tas trakais kavalieru gads.

Tur prieks ar bēdām kopā savīts,
Un Gesta Berlings – tas tu pats.
Un tādēļ lādēts lai un slavēts
Tas trakais kavalieru gads.

Vārdi: Valdis Grēviņš (1895–1968)

Mūzika: Burkards Sosārs (1890–1953)

Coetus dziesma: 95 II

JŪS, BRĀĻI, KAD VAIRS NEŽŪPOJU

Jūs, brāli, kad vairs nežūpoju,
Ar kaulu sāpēm, podagru,
Kad es uz gultas saslimoju,
Tad klāt būs mana stundina.
Ja šodien mirtu jeb vai rītu,
Man testamente gatava.
[:Man bēres lai jūs iztaisītu,
Tak lai bez visa greznuma.:]

Jel negādājat velti zārku
Tik mucā mani ielieciet,
Un rokā manim mīlu, dārgu,
Jo lielu kausu iedodiet!
Rakt pagrabā būs manu liķi,
Kur dažu mucu tukšoju –
Lai sasniedzu ar galvu sviki,
Pret sienu kājas izstiepu.

Jel neraudiet par nāvi manu,
Ir velti, ka man' pavadāt.
Priekš manis nebūs lietot zvanu,
Ar glāzēm labāk skandināt!
Un virsrakstā šos vārdus liekat:
"Viņš dzima, auga, plītēja –
Nu dus viņš saldi šinī vietā,
Kur visu mūžu žūpoja".

Orīģ: *Ihr, Brüder, wenn ich nicht mehr trinke*

Atdzejojis: Jēkabs Lautenbachs-Jūsmiņš, Lett! (1848-1928)

KRAMBAMBULI

Šis alutiņš, tas mūsu pašu,

To brūvējuši latvieši,

Tamdēļ, ja naudas nav ne graša,

Mēs varam dzert uz rēķina:

Jo apini aug griezdamies,

Un mieži veldrē spiezdamiēs,

Krambam-bam-bambuli,

Krambambuli.

Visvarenais, kas miežus audzē,

Tu, žēlīgs tēvs, kas debesis,

Par to tev pateiks tava draudze,

Uz vaiga kritot grāvmalē:

Visvarenais, ja iespēji,

Tad gāz no gaisa miestīnu,

Krambam-bam-bambuli,

Krambambuli.

Par to tev celsim slavas tronus

No pudelēm un mucīnām,

No tējnicām mēs krogus celsim

Un arī labas viesnīcas.

Un tevi, saldaīs alutiņ',

Mēs milēsim kā meitiņu,

Krambam-bam-bambuli,

Krambambuli.

Oriģ:

Kristofs Fridrihs Vēdekinds

(Christoph Friedrich Wedekind) (1709–1777)

Crambambuli, das ist der Titel

KRAMBAMBULIS IR BURŠU DZIESMA

Krambambulis ir buršu dziesma,
Ko jautri zēni barā dzied,
Kad sirdī kvēlo mīlas liesma
Un saule tālās zemēs riet.

[;Es dziedu, kamēr balss man skan
Un kamēr pilnas glāzes man.
Krambam-bam-bambuli, krambambuli!:]

Cik laimīgs zēns, ja tam uz galda
Bez maizītes un desinām
Ir trauciņš dzērieniņa salda,
Ko tukšo viņš lēnītīnām.

Pēc glāzītes nāk glāzīte,
Kur dārga katra lāsīte.
Krambam-bam-bambuli, krambambuli!

Kad krāsfuksis vēl jauns es biju,
Man gāja dažnedažādi,
Es sinepes ar tortēm riju,
Uz jumta nēmu parādi.

Iet konfukši kā kareivji,
Pa priekšu viens ar pudeli.
Krambam-bam-bambuli, krambambuli!

Uz menzūru kad liksmis gāju
 Un asmens spoži mirdzēja,
 Tad šlepfuksim ar roku māju,
 Balss klusi, klusi čukstēja:

Tec, fuksīt, atnes mudīgi
 Kaut mazu, mazu lāsīti
 Krambam-bam-bambuli, krambambuli!

Kad draugu es pēc ilgiem gadiem
 Reiz kādā krogā satiku,
 Vinš žēlojās par sievas radiem.
 Tad viesmilim es uzsaucu:

[Klau, tec, cik žigli vari tu,
 Un atnes vienu pusstopu.
 Krambam-bam-bambuli, krambambuli!:] x 4

- Orģ. Kristofs Fridrihs Vēderkinds
 (*Christoph Friedrich Wedekind*) (1709–1777)
Crambambuli, das ist der Titel
 Mūzika: kopš 1815. g.

LAI SLAVĒTS LABAIS NAMATĒVS

[:Lai slavēts labais namatēvs,
Kam alus kausi pilni.:]
[:Liksmes pilna visa nakts.:] x 3
No rīta esam [:skaidri:] x 3
[:Liksmes pilna visa nakts.:] x 3
No rīta esam skaidri.

Bet tas, kas alu neciena
Un agri aiziet gulēt,
Ir kā puķe vītusi,
Kā vārga apses lapa.

Bet tas, kas šeit līdz rītam sēž
Un tukšo alus kausus,
Dzīvo dzīvi bagāti
Un bagāts aiziet kapā.

Bet tas, kas Lettoniā dzied,
Tas dzīvo trīsreiz ilgāk.
Dzīvo dzīvi dziedādams,
Reiz pa reizei iedzerdams,
Un vēl arī milēdams,
Un aiziet kapam garām.

MĒS MĪLAM TOS ABUS IT LABI

Mēs mīlam tos abus it labi,
Kā alu, tā mīlestību;
[:Ja viens no tiem jāpiecieš būtu,
Tad kertos pie alutina.:]

Maz gadu šos priekus mēs baudām,
Kad sirsnīnas milībā deg,
Bet Trimpus man uztic līdz kapam,
Un alus nemūžam nav vecs.

Ak, daiļajā naudiņa makā –
Caur Trimpu tā pamesta tiek!
Bet tādām jau jāpaliek trakam,
Kas mīlestīb's purvā iestieg.

Kas mīlestīb's pirtī sapēries,
Tam glābiņš vairs nav it nekāds,
Bet ja kāds ir alu sadzēries,
Ar silki tiek izdziedināts.

Ja divpadsmit skuķes man' pievil,
Tad prātā man nenāktu mirt,
Bet ja man vairs negaršo alus,
Tad zinu, ka jāmirst man būs.

Dažs saka, ka skūpstīties grēks ir,
Bet tomēr tas nevar tā būt,
Jo, kamēr virs zemes mīt laudis,
Tie visi ir skūpstījušies.

Ja likumam pretim tas būtu,
Tad jurists to nedarītu;
Ja svētumam kaitīgs tas būtu,
Tad mācītājs neskūpstītu.

Ja skuķēnam kaitīgs tas būtu,
Tad skuķēns to neatlautu;
Par naudu ja pērkams tas būtu,
Students to nedabūtu.

PĀVESTS UN SULTĀNS

Kas nekaiš dzīvot pāvestam
 No grēcinieku nodevām
 [:Un vīnus dzert vislabākos –
 Par pāvestu man patiktos!:]

Bet tomēr viņš ir nelaimīgs –
 Tam meičas mutes nedod vis;
 Viens pats viņš savās cisās dus –
 Par pāvestu maz prieka būs!

Daudz labāk klājas sultānam,
 Jo liela māja pilna tam
 Ar brīnumskaistām meitenēm,
 Ak Dievs, šo laimi manīm lem!

Bet nabags vīrs ir sultāns mans,
 Viņš dara, ko liek alkorans;
 Pie lūpām vīnu nepieliek –
 Būt sultānam man nepietiek!

Pēc abu šķirtas laimības
 Man sirds ne brīdi nenesas,
 Bet pārmaiņus es gribētu
 Par pāvestu un sultānu.

Tad, meičas, dodiet bučīnu,
 Jo tagad esmu sultāns es.
 Jūs, draugi, glāzes piepildiet,
 Par pāvestu man' godiniet!

Oriģ.

Gotholds E. Lessings (*Gotthold Ephraim Lessing*) (1729–1781)
Der Papst lebt herrlich

PULCĒJATIES, LATVJU DĒLI

Pulcējaties, latvju dēli,
 Pulcējaties Gaujmalā!
 Sniedziet rokas, jautrie biedri,
 Svētozolu trijotnē!

Gaujas malā vēlos dzīvot,
 Vēlētos būt piedzimis
 [:Tur, kur saule miežus zelti,
 Tur, kur zaļo apinis.:]

Tūkstošiem lai skaistas acis
 Manu sirdi saistīt steidz;
 Tūkstošiem lai sārtas lūpas
 Manim miļus vārdus teic.

Tikai Gaujas malā vēlos
 Meklēt daiļu ligavu,
 Tikai Gaujmalā tai stāstīt,
 Cik to karsti milēju.

Lai ar svešas zemes saule
 Audzē vīnus gardākos,
 Lai ar sveštautiešu dziesmas
 Jūtu pilnas slavē tos,

Man tik Gaujmalā tik pildīt
 Kausā brūno miestīņu,
 Saut, lai notrīc kalni lejas,
 Dievs lai svētī Latviju!

Un kad vienreiz laiks man pienāks

Acis slēgt uz mūžību,

Atstāt Gauju, gaujmalieti,

Tukšot kausu pēdējo,

Tikai Gaujas malā mani

Vieglās smiltīs guldiniet,

Pilnu kausu saldā alus

Kapā līdzī gremdējiet.

Oriģ. C. O. Šternauss (*C. O. Sternaus*)
Stroemt herbei ihr Voelkerscharen
 Mūzika: Johans Peters

SALDA VĪNA KAUSU SNIEDZIET

Salda vīna kausu sniedziet, sniedziet man!
[:Tā kā ērglis gaisā tiecas,
Tā pēc vīna kausa sniedzos,
Vīnu man, vīnu man!:]

Rozes man pie vīna sniedziet, sniedziet man!
Liktens ļaunus skatus raida,
Tomēr laime manim smaida.
Vīnu man, vīnu man!

Meiteni kā vīnu saldo sniedziet man!
Laiks ir īss un aizsteidz drīzi;
Tveri to un kausu līdzī.
Vīnu man, vīnu man!

Mūsu dziesma lai skan braši, vīnu man!
Salda vīna kausu tversim
Un uz buršu laimi dzersim.
Vīnu man, vīnu man!

Oriģ. Ernsts Morics Arnds (*Ernst Moritz Arndt*) (1769–1860)

Bringt mir Blut der edlen Reben

Atdzejojis: Arvids Pūpols, Sel!

Tradicionāli dzied pēc Zemes tēva cermoniāla.

SIRMĀ BRĀĻA MAIJA DZIESMA

Kvēlo pagale, sprēgā pagale,
Maijvakars senais prātā man stāv.
Kaut ar man galva kā sniegbalta ābele,
[:Jaunības mirdzums kā vakars vēl blāv.:]

Dzirkstī, vīna kauss, puto, alutin,
Šodien ja dzīvo, nedzīvos rit.
Varbūt, ka pēdējā mana šī vasarin',
Tāpat kā puķes, kas uzzied un krit.

Smaidī, meitenīt, skūpstī, meitenīt,
Sirds mana maijā milēt vēl prot.
Uzlēks kad saule, tu teiksi: "Ar laburīt!"
Maija rīts mirdzošais nemt grib un dot.

Vārdi: Marģers Zariņš, Lett! (1910–1993)

Mūzika: Marģers Zariņš, Lett! (1910–1993)

Veltījums Lett! filī Dr. med. T. Vankinam.

SNIEDZ MAN ŠURP, JAUNEKLI, RAGU

Sniedz man šurp, jaunekli, ragu,
Pildi ar vīnu man to!
[:Vins dara dzērāju lāgu,
Sirdsprātu ieliksmo.:]

Saulei un mēnesim koši
Vins un rags līdzīgi viz:
Zeltā viņš laistās it spoži,
Sidraba lāsumos šis.

Vins dzēs visvisādas slāpes,
Skumjas ar' noslicina,
Remdē ar mīlestīb's sāpes,
Sirdi, kas noskumdina.

Dzeriet zem smaržīgiem zariem,
Brāli, šis vakars ir jauks.
Vēlu zem nakts zvaigžņu stariem
Lai vēl skan dzēriena trauks.

Oriģ. Leo fon Sekendorfs (*Leo von Seckendorf*) (1773–1809)
Reich mir, o Knabe, den Becher

Atdzejojis: Jēkabs Lautenbachs-Jūsmiņš, Lett! (1848–1928)

UZ ALUS MUCAS PAGRABĀ

Uz alus mucas pagrabā
 Ir mana mīlā vieta.
 Tur sēžu savā nodabā,
 Tur sēdvieta nav cieta.
 Sev pilnu kausu lieku sniegt,
 To knaši rokās tveru.
 [:Un kas gan man to spētu liegt?
 Es dzeru, dzeru, dzeru.:]

Kad alutiņš man glāzē dzirkst,
 Tad lielas slāpes jūtu:
 Mans gars tad top no jauna spirts,
 Lai dzesētas tās klūtu.
 Un prieka saule manim spīd,
 Kad kausu rokā tveru;
 Un alutiņš man mutē slid, –
 Es dzeru, dzeru, dzeru.

No mucas, mīlā sēdekļa,
 Nedz kāpju nost, nedz celos.
 Tur sēžu savā nodabā,
 Lidz netišām novelos.
 Un tad ar roku gurstošu
 Pēc mucas tapas tveru,
 Un alus straumi plūstošo
 Es dzeru, dzeru, dzeru.

Oriģ.

Karls Mihlers (*Karl Möchler*) (1763–1857)
Im kühlen Keller sitz' ich hier

VAKAR BIJU DRŪMS PATIES'

Vakar biju drūms paties',
 Vīna glāzi dzerdams,
 Laikam biju piecēlies,
 Kreiso kāju sperdams.
 Te aiz vārtiem dziesma skan,
 Buršu dziesma skaista
 Klau! Kā maigi dzirdi man
 Vecās skaņas saista:

[:Gaudeamus igitur,
 Juvenes dum sumus,:]
 Post jucundam juventutem,
 Post molestam senectutem,
 [:Nos habebit humus.:]

Ienāk iekšā priecīgs bars,
 Letton's iet ar Sēli.
 Visi nāk, kam dziesmu gars,
 Visi latvju dēli.
 Strauja sirds un pūkains vaigs,
 Gaita drosmē svērta,
 Krūtīs kvartas cirtiens slaiks,
 Plecā tercas rēta.
 Vivat academia,
 Vivant profesores,
 Vivat membrum quodlibet,
 Vivant membra quaelibet,
 Semper sint in flore!

▷

Dziesmu skaņas tuvāk nāk,
Visa iela klausās.
Bizītes vien kustēt sāk,
Kas aiz puķēm slapstās.
Krējums, kafija nudien
Piedeg, samaitājas.
Prom no plīts pie loga skrien
Visas mātes meitas.

Vivant omnes virgines,
Faciles, formosae,
Vivant et mulieres,
Tenerae, amabiles,
Atque laboriosae!

Un kad tālāk pilsētā
Jautrais gājiens dodas,
Jūtu – acu kaktiņā
Asara man rodas.
Bet, kad tā pār vaigu slīd –
Pirksti bārdū slauka.
Mats jau balts man pretim spīd:
Izrāvijs bij' laukā.

Vita nostra brevis est,
Brevi finiētur:
Venit mors velociter,
Rapit nos atrociter,
Nemini parcetur.

Vecā buršu godība,
Kam tu aizgājusi?
Bet – lai nāk ar nediena,
Laime nozudusi.
Buršu drosme lidzi trauc
Vēl no buršu dienām,
Un kad liktens karot sauc,
Karot būs ikvienam!

Pereat tristitia,
Pereant osores!
Pereat diabolus,
Quivis antiburschius,
Atque irrisores.

Orīg. Rūdolfs Baumbachs (1840–1905)
Gestern saß ich still beim Wein
Atdzejojis: Teodors Vankins, Letti (1873–1947)

VAKARĀ AP ŠĀDU LAIKU

Vakarā ap šādu laiku,
 Piedzīvoju stundu baigu:
 [:Pati nāve pie man's nāk,
 Un ar mani runāt sāk::]

“Nu tu esi gana dzīvoj's,
 Alu dzēris, meitas mīlēj's;
 Atstāj(i) šo pasauli,
 Nāc man līdz uz vinsauli!”

“Mīļo nāvīt, vai tu dzirdi,
 Neplēs pušu manu sirdi.
 Nem šo alus glāzīti,
 Ļauj man dzīvot ilgāk(i)!”
 Nāve aši kausu tvēra
 Un pie lūpām sausu dzēra.
 Tad uz sola apsēdās
 Un ar mani runājās.

“Nu tu vari atkal dzīvot,
 Alu dzert un meičas mīlēt!
 Par šo alus glāzīti
 Var dzīvot mūžīgi!”

Oriģ. Gotholds E. Lesings (*Gotthold Ephraim Lessing*) (1729–1781)

Gestern, Brüder, könnt ihr's glauben

Mūzika: 18. gs. vācu t. dz. Augusta Hardera (1775–1813) apdarē

Atdzejojis: Jēkabs Lautenbachs-Jūsmiņš, Lett! (1848–1928)

Coetus dziesma: 93 Il, 97 I, 01 I

TAUTASDZIESMAS

Ar tautas dziesmas ir
Tautas dziesmas ir tautas dziesmas
Tautas dziesmas ir tautas dziesmas
Tautas dziesmas ir tautas dziesmas

Tautas dziesmas ir tautas dziesmas
Tautas dziesmas ir tautas dziesmas

Tautasdziesmas

Krievu tautas dziesmas
Krievu tautas dziesmas
Krievu tautas dziesmas

Krievu tautas dziesmas
Krievu tautas dziesmas
Krievu tautas dziesmas

Krievu tautas dziesmas
Krievu tautas dziesmas
Krievu tautas dziesmas

Krievu tautas dziesmas
Krievu tautas dziesmas
Krievu tautas dziesmas

Krievu tautas dziesmas
Krievu tautas dziesmas
Krievu tautas dziesmas

AI, JEL MANU VIEGLU PRĀTU

[:Ai, jel manu vieglu prātu,
Jauns apņēmu līgavin'!:]

Ne gadiņa nedzīvoju,
Sola kungi karā nemt.

Es kungiem(i) atbildēju –
Vai es viens(i) karavīrs?

Vēl dažai māmiņai
Aug deviņi bāleliņ'.

Tie varēja bruņas nest(i),
Zobentiņus cilināt.

Ai, jel manu vieglu prātu,
Jauns apņēmu līgavin'!

AIZ KALNIŅA DŪMI KŪP

Aiz kalniņa dūmi kūp,
Kas tos dūmus kūpināj'?

Nu tik tā, timbaka, taibaka, tillidirā,
Kas tos dūmus kūpināj'?

Sesk(i)s dara alutiņu,
Tas tos dūmus kūpināj'.

Krupīt's nesa ūdentiņu
Sakumpušu muguriņ'.

Krupīt's prasa: "Vai ir gana?"
Sesk(i)s saka: "Vēl vajag!"

Pieci graudi, sešas mucas,
Kas par brangu alutiņ'!

Salds kā medus, auksts kā ledus,
Ak tu, Dieva dāvaniņ'!

Melnais kurnis alu dzēra,
Vēderiņu braucidams.

ĀVU, ĀVU BALTAS KĀJAS

[:Āvu, āvu baltas kājas,

Lēcu dārziņā(i).:]

Lēcu, lēcu dārziņā(i),

Plūcu baltas rozes.

Plūcu, plūcu baltas rozes,

Pinu vainadziņu.

Pinu, pinu vainadziņu,

Liku galviņā(i).

Liku, liku galviņā(i),

Gāju jūrmalā(i).

Sacēlās(i) rita vēji,

Nopūš vainadziņu.

Nopūš manu vainadziņu,

Jūras dzelmītē(i).

Tais' brālīti oša laivu,

Brauc pēc vainadziņa.

Oša laiva smaga laiva –

Nogrimst dzelmītē.

Tais' brālīti ziedu laivu,

Brauc pēc vainadziņa.

Ziedu laiva – laba laiva –

Pārnes vainadziņu.

BĒDU, MANU LIELU BĒDU

[:Bēdu, manu lielu bēdu,

Es par bēdu nebēdāj':.]

[:Ramtai, ramtai, radiridirīdi,

Ramtairīdi rallalā:.]

Lieku bēdu zem akmena,

Pāri gāju dziedādam'.

Es negāju noskumusi

Nevienā(i) vietinā.

Ar dziesmiņu druvā gāju,

Ar valodu sētinā.

Jo es bēdu bēdājos(i),

Jo nelaime priccājās.

Labāk gāju dziedādama,

Lai nelaime bēdājās.

Kad dzīvoju, tad dzīvoju,

Tad it jautri padzivoj'.

BĒRĪT'S, MAN(I)S KUMELIŅŠ

[:Bērīt's, man(i)s kumeliņš,:]
 [:Staigna purva bridējiņš,:]
 [:Bridējiņš, bridējiņš, staigna purva bridējiņš.:]

Tev būs izbrist purvu purvus,
 Pārvest manim ligaviņ'.

Līgo mana ligaviņ'
 Šorudeni kājiņām.

Tad uz citu rudentiņ'
 Tevi stalti vizinās'.

No krodziņa uz krodziņ',
 Ik svētdienas baznicā.

Uz krodziņu līdzens ceļš,
 Uz baznicu grumbuļains.

CEL MANI PĀR' PAR DAUGAVU

[:Cel mani pār' par Daugavu, Daugavu,:]

Cel mani pār par Daugavu,

Tu, Daugav's laivinieks, laivinieks.

Ko dosi man par pārceļšan'

Tu, dailā meitina?

Šo rozīti no manas krūts

Par pāri ceļšanu.

Par maz' šī alga, meitina,

Par pāri ceļšanu.

Šo sirsniņu no manas krūts

Par pāri ceļšanu.

Tie abi laivā iesēžas

Un brauc pa Daugavu.

DIV' DŪJĪNAS GAISĀ SKRĒJA

Div' dūjīnas gaisā skrēja,
Abas skrēja dūdodam's;
Aijā, aijaijā,
Abas skrēja dūdodam's.

Div' bāliņi karā jāja,
Abi jāja domādam'.

Vai būs jāt(i), vai nejāt(i),
Vai palikt(i) sētiņā?

Sētiņā viegla dzīve –
Jaunas meitas gultu tais'.

Kas taisīja kar'vīram,
Tālus ceļus staigājot?

Kur palika mans bāliņis,
Karodziņa nesējiņš?

Kur aizjāja, tur palika,
Uz tām prūšu robežām.

Tur staigāja Dieva dēli,
Dvēselītes lasīdam'.

DIV' PĻAVIŅAS ES NOPLĀVU

[:Div' pļaviņas es noplāvu
Sarkanā(i) āboliņ'.:]

Dod, Dieviņi siltu sauli,
Labu vēju kaltējot.

Pati māku sienu plauti,
Pat' izkapti asināt.

Tik vien lūdzu tautu dēlu,
Lai sameta kaudzītē.

Es uzdevu baltu kreklu,
Savam siena plāvējam.

Lai tas līdzī līgojās(i),
Ar balto(i) āboliņ'.

ES, KARĀ(I) AIZIEDAMS

[:Es, karā(i) aiziedams,:]

[:Atstāj' māsu šūpulī,:]

No karaņa pārnākdams,
Atrod' lielu rakstītāj.

Pavaicāju māmiņai:
Kas tā lielā rakstītāj'?

Tā, dēliņ(i), tav' māsin',
Ko atstāji šūpulī.

Rakstītāja man' masin',
Izrakst' kara karodzin'.

Raksti zaļu vai sarkan',
Mūžam mani neredzēs'.

ES NENĀCU ŠAI VIETĀ(I)

[:Es nenācu šai vietā(i)
Savu miegu izgulēt(i).:]

Trai-rai-rai-ritam, trai-rai-rai-ritam,
Trai-rai-rallalā, trādi-rallalā.

Nācu ēst(i), nācu dzert(i),
Nācu jautri padziedāt(i).

Ja es būtu to zinājis,

Ka tik jauki šai vietā(i),
Es būt' sievu līdz paņēmis

Ar visiem(i) bērniņiem(i).

Tie palika aizkrāsne(i)

Vēderiņus kasīdami.

Visa mana naba niez(a),

Kā es gribu brandavīna.

Kad iedzēru brandavīnu,

Vairs nabīna neniezēja.

Kad iedzēru juhaidriku,

Nospārdīju Miku pliku.

ES UZKĀPU KALNIŅĀ(I)

Es uzkāpu kalniņā(i),

Rai-ridi-rā,

Līgaviņas lūkotiesi,

Rai-ridi-rā,

Aijā, trallā, aijā tralalā.

Nolūkoju tautu meitu,

Kura laba dziedātāja.

Labdien, labdien, tautu meita,

Būsi mana līgaviņa?

Kam tu mani bildināji,

Kam sirsniņu žēlināji?

Kā es varu solītiesi,

Nav mājāsi tēvs, māmiņa.

Labdien, tautu zeltenīte,

Otrreiz tevi bildināju.

Paldies, paldies, smuks puisīti,

Nu es varu solītiesi.

Nu es varu solītiesi,

Nu mājāsi tēvs, māmiņa.

Būšu tava līgaviņa,

Tavas mājas kopējina.

JAUNS UN TRAKS

Jauns un traks tu, puika, esi bijis,
Lauzdams manu zelta gredzentiņ',
Jauns un traks, tu puika, esi bijis,
Lauzdams manu zelta gredzentiņ',
Lauzdams manu zelta gredzentiņ'.

Vai tu domā manim jaunu pirkt(i),
Vai saukt man' par savu ligaviņ'.

Nav naudiņas, par ko jaunu pirkt(i),
Saukšu tev' par savu ligaviņ'.

Saukšu tev' par savu ligaviņu,
Kamēr sārtā rīta saule lēks.

Nu uzlēca sārtā rīta saule,
Nu ardievu, ciema zelteniņ'.

Man pašam(i) daiļa ligavina,
Gaida mani, mājās pārnākot.

JŪDZIET BĒRUS, JŪDZIET RAUDUS

Jūdziat bērus, jūdziat raudus,
Vediet mani kalniņā.

Pārnāks jūsu bēri, raudi,
Mājās es vairs nepārnākš'.

Mājās es vairs nepārnākšu
Jūsu durvju virināt;

Jūsu durvju virināt(i),
Miļu vārdu parunāt.

Šo naksniņu pārgulēju,
Apakš tēva lubu jumt' –

Citu nakti tad gulēšu
Apakš zaļām velēnām.

Ardieviņu, tēvs, māmiņa,
Labvakar, zemes māt'.

Labvakar, zemes māte,
Glabā manu augumiņ'.

Aizsavēra zemes vārti,
Pazūd zemes atslēdzin'.

Dusēt man zem zemītes,
Kamēr saule debesīs.

Kam, liepiņa, tu nolūzi,
Vai nav koku lūzējin'?

Kam, māsīņa, tu nomiri,
Vai nav ļaužu mirējin'?

JŪRIŅ' PRASA SMALKU TĪKLU

[:Jūriņ' prasa smalku tiklu,
Laiviņ' baltu zēģelīt'.:]

Uzvelk baltu zēģelīti,
Iet laiviņa mirdzēdam'.

Iet laiviņa mirdzēdama
Līdz ziemēla namdurvīm.

Ziemēlami daiļas meitas,
Tās es braucu lūkoties.

Vai tu brauci, vai nebrauci,
Tu jau manis nedabūs'.

Labāk tēva dubļus brīdu,
Ne tautieša laipu gāj'.

Tēva dubli sidraboti,
Tautu laipa asarot'.

KARAVĪRI BĒDĀJĀS

Karavīri bēdājās,
Asinaina gaisma aust;

Nebēdājiet, karavīri,
Sudrabota saule lēc.

Sniga sniegi, putināj',
Stalti jāja karavīr';

Tālu jāja, nepazinu,
Vai bij' mani bālelin'.

Jāja, jāja tālu tāl',
Lielu tālu svešumā;

Tēvu zemei grūti laiki,
Dēliem jāiet palīgā.

Tēvu zemes brīvestīb',
Pirksim mēs ar asinīm;

Tēvu zemes mīlestību,
Mēs ar darbiem rādīsim.

KAS KAITĒJA NEDZĪVOT(I)

Kas kaitēja nedzīvot(i),
Diža meža malīnā(i)?

Pieci brieži man arami,
Sešas stirnas ecējamas.

Ar vilciņu vagu dzinu,
Lapsa vagu metējina.

Zaķis kūla kankališus,
Ar pakalas kājināmi.

Vārna tāda puspelēka,
Tā bij' mana moderite.

Cielaviņa baltu kaklu,
Tā galdina klājējina.

Cīrulītis zirgu puisis,
Ar pelēku paltraciņu.

Žagatiņa garu asti,
Tā bij' zinas devējina.

II KRAUKLĪT'S SĒŽ OZOLĀ

Krauklīt's sēž ozolā,
 Zelta kokles rociņā.
 Ak tai ridi, ak tai ridi,
 Zelta kokles rociņā.

Vai, krauklīt, tu redzēj',
 Kur aizveda mūs' māsiņ'?

Pār purviem, pār mežiem,
 Pār smalkiemi krūmiņiem.

Tur aizved' mūs' māsiņ',
 Uz bagātu Kurzemīt'.

Tur dzīvoj' mūs' māsiņ'
 Kā sarkana brūklenīt'.

KUR TU AUGI, DAIĻA MEITA

Kur tu augi, daila meita,
Ka es tevis neredzēj',
Ka es tevis neredzēj',
Rairidirā.

Vai tu augi pie māmiņas,
Vai māmiņas pūrinā?

Es uzaugu pie māmiņas
Tā kā viena brūklenīt'.

Baltām diegu zekītēmi,
Sarkanāmi kurpītēm.

Sniedz rocinu, dod mutītes,
Būsi mana ligavin'!

Velti, velti tu, puisiti,
Uz manimi lūkojies.

Citam tēva dēlinami,
Roku devu solijos.

Tam es devu savu roku,
Savu zelta gredzentin'.

KUR TU SKRIESI, VANADZIŅ(I)

Kur tu skriesi, vanadziņ(i),
Ar tiem vaska spārniņiem(i),
Kur tu skriesi, vanadziņ(i),
Ar tiem vaska spārniņiem.

Skriešu liepas apraudzīt(i),
Vai ir lielas izaugušas.

Gana liela, gana kupla,
Zari lika Daugavā(i).

Jaunas meitas tērzēdamas
Liepai zarus nolauzušas.

Aiziet mani liepu zari,
Pār Daugavu ligodami.

Tie nebija liepu zari,
Tās bij'puišu dvēselītes.

KUR TU TECI, KUR TU TECI

Kur tu teci, kur tu teci, gailīti man',

Kur tu teci, kur tu teci, gailīti man',

No rītiņa agrumā,

No rītiņa agrumā?

Ciemā teku, ciemā teku meitas celt

No rītiņa agrumā.

Celies, mana ligavina,

Jau gailītis nodziedāja.

Necelšos(i), necelšos(i), miedziņš nāk

No rītiņa agrumā.

LĪGO LAIVA UZ ŪDEŅA

[:Ligo laiva uz ūdena,
Uz arāja meitinām,:]

Arājami dailas meitas,
Zēģelīšu audējiņ's.

Viena vērpa, otra auda,
Trešā zīdu šketināj'.

Dod, māmiņa, to meitinu,
Kas to zīdu šketināj.

Ja nedosi to meitinu,
Es nomiršu žēlabās.

Kur jūs mani glabāsieti,
Žēlabās nomirušu?

Jaunu meitu dārziņāi,
Zem rozišu saknītēm.

Ik svētdienas jaunas meitas
Attecēja kroni pit.

Ik svētdien's baznīcāi,
Lai zied manis auguminis.

Lai zied manis auguminis
Jaunu meitu galviņā.

LOKATIES(I), MEŽU GALI

NOVĀDINĀS

Lokaties(i), mežu gali,
[:Lai balsinis pāri skan.:]

Ko gaidiet(i), jauni puīši,
Ka jūs sievas nenemat?

Ak tu, ciema cīrulīti,
Tavu greznu dziedāšan'.

Man vajag(a) ligavīnas,
Ka es tevi nepanem'.

Šitie puīši tā domāja,
Ka es dziedu viņu dēl.

Man māmiņa atvedīs(i),
Pār Daugavu arājin'.

Koši, koši, jauki, jauki,
Kad Dievs deva vasarin'.

Dzied putnini, dzied meitinas,
Mežu gali gaviļē.

MAN MĀMIŅA PIESACĪJ'

[:Man māmiņa piesacij', piesacij', piesacij':
Meitiņ, veci nebučo, nebučo, jā!:]

Kamēr māte grozījās, grozijās, grozijās.
Es vecit' nobučoj', nobučoj', jā!

Pati gāju uz krodziņ', uz krodziņ', uz krodziņ'.
Veci slēdzu tīnītē, tīnītē, jā!

Atskatos(i) atpakaļ, atpakaļ, atpakaļ.
Vec's ar visu tīni nāk, tīni nāk, jā!

Tīne nāca grabēdam', grabēdam', grabēdam'.
Vec's pa priekšu klabēdams, klabēdams, jā!

Tagad klausu māmiņai, māmiņai, māmiņai.
Vairs veciti nebučoju', nebučoju', jā!

Tagad bučoju jaunus puīš's, jaunus puīš's,
jaunus puīš's,
Aiz ausīm(i) turēdam', turēdam', jā!

MAZS BIJ' TĒVA NOVADIŅ(I)S

[:Mazs bij' tēva novadiņ(i)s,
Bet diženi turējās.:]

Visi sīki kadiķīši
Zied sidraba ziedīniem.

Visi mazi avotiņi
Ik vakarus miglu met.

Arājs ar(a) kalniņā(i),
Avots tek(a) lejinā.

Netrūkst maizes arājam(i),
Ne ūdena avotam.

Visiem labi, visiem labi
Manā tēva zemītē.

Zakim labi cilpu mest(i),
Rubenam(i) rubināt.

Man pašam(i) kungam būt(i),
Man pašam(i) arājam.

MEITA GĀJA UZ AVOTU

Meita gāja uz avotu, uz avotu,

Zaļa krūze rocinā(i), rocinā.

Pretī nāca jauni puīši,

Sasit meitai zaļo krūzi, zaļo krūz'.

Meita raud pēc savas krūzes, savas krūzes:

Krūzīt, manu zaļo krūzīt, zaļo krūz'.

Kungi meitai naudu sola, naudu sola,

Meitai naudas nevajag(a), nevajag.

Meita raud pēc savas krūzes, savas krūzes:

Krūzīt, manu zaļo krūzīt, zaļo krūz'.

Kungi meitai muižu sola, muižu sola,

Meitai muižas nevajag(a), nevajag.

Meita raud pēc savas krūzes, savas krūzes:

Krūzīt, manu zaļo krūzīt, zaļo krūz'.

Kungi meitai puisi sola, puisi sola,

Meitai puīša gan vajag(a), gan vajag.

Sasper, velns, to zaļo krūzi, zaļo krūzi,

Es pie puīša turēšos(i), turēšos.

Es pie puīša turēšos(i)

Kā pie zelta gabalina, gabalin'.

MEITIŅA MĪLĀ

[:Meitīņa mīlā, pukīte jaukā:]

[:Vai tu mani mīlēt vari,

Vai tu būsi mana?:]

1. Puisīti, nē, nē, vēl nebūšu tava:

2. Man pašai māmuliņa,

3. Tai ar mani daļa.

Meitīņa mīlā, pukīte jaukā,

Vai tu mani mīlēt vari,

Vai tu būsi mana?

1. Puisīti, nē, nē, vēl nebūšu tava:

2. Man pašai bālelini,

3. Tiem ar mani daļa.

Meitīņa mīlā, pukīte jaukā,

Gredzentiņu tevīm došu,

Vai tu būsi mana?

1. Puisīti, jā, jā, nu es būšu tava –

2. Gredzentiņu pirkstā maukšu,

3. Tevīm piederēšu!

Cela mē mē – kā mē!

Ar mē mē mē – kā mē!

Ar mē mē mē – kā mē!

Ar mē mē mē – kā mē!

Ar mē mē mē – kā mē!

Ar mē mē mē – kā mē!

NEDOD, DIEVS(I), VĪTOLAM

[:Nedod, Dievs(i), vītola(m)i
 Baltiem ziediem noziedēt.:]

[:Visskaistāko meiteni nemšu pie sevis.
 Un dzīvosim mūžu laimīgi.:]

Nedod, Dievs(i), dzērājam(i)
 Noņemt savu vainadzīnu.

Dzērājina līgaviņa
 Ik vakarus gauži rauda.

Raud, kājiņas apaudama,
 Raud, kumelu barodama.

Raud par vīra dzērājīnu,
 Raud par bēro kumelin'.

NU, ARDIEVU, VIDZEMĪTE

Nu, ardievu, Vidzemīte
Nebūšu vairs šai zemē,
Neiešu vairs savā valā
Ciema durvis virināt.

Lai aug purvi, lai aug meži,
Kur jāj' cauri drasēdams.
Nu man drīz būs jādrasē(i)
Dailā kara pulcinā(i).

Kaut, māmina, tu redzētu,
Kā pušķoja tav' dēlin',
Tad tu vairs(i) neraudātu
Sava dēla auklējām'.

Uzvilks kara mētelīti,
Uzliks kara cepurīt',
Apjozīs ar zobentiņu,
Cels uz stalta kumelin'.

Dziedādami, spēlēdami,
Ienaidnieku uzvarēs,
Dziedādami, spēlēdami
No kara mājas nāks.

PIE DIEVIŅA GARI GALDI

[:Pie Dieviņa gari galdi, gari galdi,
Tur sēž pati milā Māra, milā Mār':]

Tur sēž pati milā Māra, milā Māra,
Villainītes rakstīdama, rakstīdam',
Izrakstīja, saskaitīja, saskaitīja,
Nodod Dieva rocinās(i), rocinās.

Nu, Dieviņi, Tava vala, Tava vala,
Nu Tavās(i) rocinās(i), rocinās.
Nu Tavās(i) rocinās(i), rocinās(i)
Pašas laimes atslēdziņa, atslēdzin'.

Dod, Dieviņi, kalnā kāpt(i), kalnā kāpt(i),
Ne no kalna lejinā(i), lejinā.
Dod, Dieviņi, otram dot(i), otram dot(i),
Ne no otra mīļi lūgt(i), mīļi lūgt.

[:Pie Dieviņa gari galdi, gari galdi
Tur sēž pati milā Māra, milā Mār':]

PŪT, VĒJINI

Pūt, vējini, dzen laiviņu,
Aizdzen mani Kurzemē!

Kurzemiece man solija
Sav' meitiņu, malējīn'.

Solīt sola, bet nedeļa,
Teic man lielu dzērājīn'.

Teic man lielu dzērājīnu,
Kumeliņa skrējējīn'.

Kuru krogu es izdzēru,
Kam noskrēju kumelīn'?

Pats par savu naudu dzēru,
Pats skrēj' savu kumelīn'.

Pats precēju ligaviņu,
Tēvam, mātei nezinot.

RĪGA DIMD

Rīga dimd! Rīga dimd!

Kas to Rīgu dimdināj'?

Aijajā trallalā,

Kas to Rīgu dimdināj'?

Tai meitiņai pūru kala,

Kam trejādi bālelin'.

Tēva brālis pūru kala,

Mātes brālis atslēdziņ.

Viņas pašas īstais brālis,

Zelta vāku lieldināj'.

RIKŠIEM BĒRĪT' ES PALAIDU

[:Rikšiem bērit' es palaidu:]

[:Pa zaļām(i) brukstalām(i), brukstalām.:]

Pa zaļām(i) brukstalām(i),

Pie bagātas mātes meitas, mātes meit's.

Es atradu bajārīti,

Ar māmiņu rājamies(i), rājamies'.

Rikšiem bērit' es palaidu,

Pa zaļām(i) brukstalām(i), brukstalām.

Pa zaļām(i) brukstalām(i),

Pie nabaga sērdienītes, sērdienīt's.

Es atradu sērdienīti,

Slaukām nama istabiņu, istabiņ'.

Labrītiņu, sērdienīte,

Nāc ar mani parunāt(i), parunāt.

Nāc ar mani parunāt(i),

Būsi man' līgaviņa, līgaviņ'.

Būsi mana līgaviņa,

Manas gultas taisītāja, taisītāj'.

Manas gultas taisītāja,

Atslēdziņu glabātāja, glabātāj'.

SAULĪT' VĒLU VAKARĀ(I)

Saulīt' vēlu vakarā(i)
 Sēžas zelta laivinā.
 Rītā agri uzlēkdama,
 Atstāj laivu ligojot.

Kam, saulīte, vēlu leci,
 Kur tik ilgi kavējies?
 Aiz viņiem(i) kalniniem(i)
 Bāra bērņus sildīdam'.

Lec, saulīte, rītā agri
 Bārenišus priecināt.
 Bāreniši gauži rauda,
 Tumšu nakti staigādam'.

Tec, saulīte, atskaties(i),
 Kas tavā(i) ēniņā:
 Simtiņš mazu sērdienišu
 Basajām(i) kājinām.

Paskatos(i) saulītē(i)
 Kā savā(i) māmiņā:
 Gana silta, gana jauka,
 Valodiņas vien nebij'.

SEŠI MAZI BUNDZINIEKI

[:Seši mazi bundzinieki

Jāj pa celu bungodam'.:]

Visiem sešiem sirmi zirgi,

Visiem caunu cepurīt's.

Visi seši sajājuši,

Mana tēva sētiņā.

Visi seši lec no zirga,

Sniedz man zelta gredzentiņ'.

Ne es ņemšu, ne man vajag,

Tik jaunami skuķēnam.

Pārnākš' mājās, prasīs māte,

Kur tu nēmi, kas tev dev'?

Man iedeva ciema puīši,

Mani mazu mīlēdam',

Mani mazu mīlēdami,

Sevim lielu audzēdam'.

SIJĀ AUZAS, TAUTU MEITA

[:Sijā auzas, tautu meita,
 Dod manam(i) kume[am.:]
 [:Nesijāšu, ne es došu,
 Netik manam prātiņam.:]

Tam sijāšu, tam es došu,
 Kas tik manam prātiņam.
 Kas tecēja manis dēl(i),
 Lielu ceļa gabaliņ'.

Tautiet's lūdza, brālīt's lūdza,
 Abi lūdza kamanās;
 Abiem diviem sirmi zirgi,
 Izrakstītas kamanas.

Stundu stāvu domādama,
 Kam lai sēžu kamanās.
 Vai lai sēžu pie tautieša,
 Vai pie sava bāleliņ'?

Labāk iešu pie tautieša,
 Ne pie sava bāleliņ':
 Tautiet's vedis visu mūžu,
 Bāliņš mazu gabaliņ'.

SNIGA SNIEGI, PUTINĀJA

[:Sniga sniegi, putināja,
Laukā laidu kumelinu.:]

Nem, māsiņa, baltu sagšu,
Apsedz manu kumelinu.

Kumeliņi, baltkājīti,
Es tev pāri nedarišu.

Taisiņš' vieglas kamanīnas,
Nemšu mazu ligaviņu.

Maza mana ligviņa,
Kā tā ciema cielaviņa.

Cik gribēju mutes doti,
Tik pasītu padusē.

Kumeliņi, baltkājīti,
Pārved manim ligaviņu.

Es tev došu tīras auzas,
Kalnā plautu āboliņu.

STRAUJA, STRAUJA UPE TECĒJ'

[:Strauja, strauja upe tecēj':]

[:Gar brāliša namdurvim(i).:]

Nedrīkstēju pāri jāt(i),
Baidās man(i)s kumelin(i)s.

Jāj, brāliti, droši pāri,
Nesliks tav(i)s kumelin(i)s.

Apakšā ir baltas smiltis,
Viršū skaidr(i)s ūdentin(i)s.

Zobens grieza baltu smilti,
Ūdens skaloj' kumeliņu.

Spoža spalva kumelam(i),
Vēl spožāki iemauktini.

TĀDI VĪRA KUNGAM TĪKA

[:Tādi vīri kungam tika,
 Kas dzer alu, brandaviņ':]
 [:Nu tik visi dūšīgi, dūšīgi, dūšīgi,
 Lai mūs' pulciņš vairojas!:]

Tie kungiem(i) izbarava
 Dail' un bērus kumelin's.

Sirmi zirgi auzas ēda,
 Muguriņas sagriezuš'.

Veci tēvi alu dzēra,
 Kungiem tiesu nodevuš'.

Tādi vīri kungam tika,
 Kas dzer alu brandaviņ'.

TAUTIEŠAM(I) APSOLĪJU

[:Tautiešam(i) apsoliju
Raibus cimdus vakarā.:]
Nav saulīte nogājusi,
Jau tautietis pēc cimdiem.

Vai, Dieviņi, ko darišu –
Mātei pūra atslēdzin'.
Zinu, zinu, ko darišu –
Piemānišu māmulin'.

Sarīdišu ciema suņus,
Lai iet māte lūkoties.
Kamēr māte suņus rāja,
Tikmēr cimdi tautiešam.

Še, tautieti, raibie cimdi,
Mans pirmais(i) adījums.
Tumsā, vērpti, šķetināti,
Zagtin, zagti māmiņai.

Tautiet's cimdus gan paņēma,
Mani pašu nepanēm'.

AL TAUTIEŠAM(I) ROKU DEVU

Tautiešam(i) roku devu,
 Labo devu, ne kreiso,
 Aijajā, trallalā,
 Labo devu, ne kreiso.

Labo devu, ne kreiso(i),
 Lai bij laba dzīvošan'.

Kad es gāju tautinās(i),
 Dziesmas tinu kamolā.

Ja būs laba dzīvošana,
 Pa vienai ritināš'.

Ja būs slikta dzīvošana,
 Lai satrūda kamolā.

TAUTIET'S MANI PAVADIJA

Tautiet's mani pavadija
 Mazu ceļa gabaliņ',
 Mazs bij ceļa gabalīnis,
 Lielas laužu valodas.

Tautiet's manim apsolija
 Lielu muižu kalniņā,
 Lielu muižu kalniņā(i),
 Strauju upi lejiņā.

Kad aizgāju, tad redzēju
 Vis' tautieša bagātīb',
 Skuju būda kalniņā(i),
 Dubļu pelke lejiņā.

Viramāte bēdājās(i),
 Tukšu pūru ieraugot,
 Nebēdājies, viramāte,
 Bridiš' dubļus dziedādam'.

Savu laiku dubļus bridu,
 Savu laiku greznojos,
 Čaukstēj' mani zīda svārki,
 Pār istabu staigājot.

TUMŠA NAKTE, ZAĻA ZĀLE

[:Tumša nakte, zaļa zāle,
Laukā laidu kumeliņu.:]

Laukā laidu kumeliņu
Kā pelēku vanadziņu.

Migla, migla, liela rasa,
Man pazuda kumeliņš.

Nu, Dieviņ(i), tava vaļa,
Nu tavā(i) rocinā.

Nu tavā(i) rocinā(i)
Mans lab(i)s kumeliņš.

Nokrīt migla, nokrīt rasa,
Es atradu kumelinu.

TUMŠA, TUMŠA TĀ EGLĪTE

Tumša, tumša tā eglīte,
 Kur caunīte nakti gul,
 Ai rillasā, ai rallasā, ai džimlairūdi rallallā,
 Ai virvirvirvir bumbumbum, ai trrrrrrrrrtrasasā,
 Ai rillasā, ai rallasā, ai džimlairūdi rallallā,

Tālu, tālu tā zemīte,
 Kur aug mana līgaviņ'.

No kurienes tu, puisīti,
 Ar tik jauku valodiņ'?

Es, māmiņa, no Vidzemes,
 Nāku savas vajadzīb's.

Es grib' precēt jūs' meitiņu,
 Ak, lūdzami, neliedziet.

Velti, velti tu, puisīti,
 Pēc meitiņas lūkojies.

Viena pati man meitiņa,
 Tā par mazu, tā par jaun'.

Jūs, māmiņa, veci laudīs,
 Jūs aplami runājiet.

Pa pāriem(i) rieksti auga,
 Pa pāriem(i) ābolinš.

Jūras putni gaisā skrēja
 Un pa pāriem pārojās.

Tā būs arī jauniem laudīm
 Pa pāriem pāroties.

TUR ES DZĒRU, TUR MAN TIKA

[:Tur es dzēru, tur man tika,

Tai mazā(i) krodzinā.:]

Sarkans alus, balta kanna,

Daiļa pati nesējin'.

Izdzer alu, sasit kannu,

Nobučoju nesējin'.

Pats es dzēru, pats maksāju,

Krogā saldu alutiņ'.

Simtu marku es nodzēru,

Kumelā(i) sēdēdams.

Būtu dzēris otru simtu,

Nestāv manis kumeliņš.

Kumelam(i) kājas gura,

Man pašam(i) kājas skurb'.

Alutiņi, bāleliņi,

Ne bez tava stiprumin'.

Tu varēji vīru gāzti,

Mucai spundi ārā spert.

Alutiņi, bāleliņi,

Ne bez tava vecumin'.

Es piedzimu, tev' atradu,

Es nomiršu, tu paliks'.

UPE NESA OZOLIŅU

[:Upe nesa ozoliņu
Ar visām bitītēm:]

Dravinieka ligaviņa
Tek gar malu raudādam'.

Ziedu svārki mugurā(i),
Vaska cimdi rocinā.

Trūka, trūka tev bitītes.
Ja tev trūka, trūks man ar'.

Ja tev trūka sila ziedu,
Trūks man vaska ritulīš'.

Upe nesa ozoliņu
Ar visām bitītēm.

VISI CIEMA SUNĪ RĒJA

[:Visi ciema suni rēja,
Kad es jūdzu kumeliņu.:]

Sēd iekšā(i), ligavina,
Lai rej suni – nebaidies.

Es kumeli noturēšu
Ar abām(i) rocinām(i);

Ar abām(i) rocinām(i),
Ar tām siksnu grožinām(i).

Teci viegli, kumeliņ(i),
Neribini kamanīņas.

Grumbuļainis celiņš bija,
Man zilota ligaviņa.

Kumeliņ(i), baltskarīt(i),
Es tev auzas vairs nedošu.

Kam raustīji iemauktinus,
Kam mētāji ligaviņu?

Iemauktinus tirgū pirkšu,
Kur ņemš' jaunu ligaviņu?

ZIEDI, ZIEDI RUDZU VĀRPA

[:Ziedi, ziedi, rudzu vārpa,
Deviņām(i) ailitēm.:]

Mani brāļi klēti taisa
Deviņiem arodiem.

Taisiet, brāļi, ko taisiet(i),
Uztaisait man istabin'.

Uztaisiet man istabiņu
Ar trejām(i) duravām.

Pa vienām(i) saule lēca,
Pa otrāmi norietēj',

Pa trešām(i) es izgāju
Galvā ziļu vainadziņu.

THE HISTORY OF THE

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

DARTMAN, TRIVETT, & PASTALINAS

Par zemi, ko milam

BALSIS

Tās balsis, tās balsis, tās nepaužu es,
Tās atskan no cīruļu zvaniem,
Tās birztalas atšalc, tās mežmalas nes,
Tās ligo no mazajiem ganiem.

Kas purmalās gana un sēriģi dzied,
Kad saim(i)nieks vārstuvi cilā,
Kad meitas trallinot purenēs iet,
Pēc malkas kad puīši brauc silā.

Tās arāju, ganīņu, plāvēju cel
No naktsdusas agrīnā jundā,
Pats Dieviņš ar sidraba kausu tās smel
No Daugavas saullēkta stundā.

No Latgales, Zemgales pāri tās skan,
No Vidzemes tērcēm tās palo.
Un skumji un priecīgi reizē man,
Kā meitenes jaunas kad čalo.

Vārds: Jonāss Miesnieks, Letti (1896–1975)

Mūzika: Jānis Norvilis (1906–1994)

DAR' MAN, TĒV(I)S, PASTALIŅAS

Dar' man, tēv(i)s, pastaliņas,
Pērc man staltu cepurīt'.
Šuj man svārkus, māmuliņa:
Skolā iet(i) man gribas.

Pieloc', māsiņ, skolas somu
Bagātiem(i) gabaliem:
Vidū maizes riecieniņu,
Apkārt dziesmas, pasakas.

Bāliņ, še tev gana taure,
Tautas dziesmu vācele,
Ej(i) tur, kur Meža māte
Lakstīgalai dziesmas māc'.

Man jāiet(i) skolinā(i)
Gudras ziņas iekrāties,
Pieaugt tautas mīlestībā,
Īsta gara brīvībā.

Liel(i)s tapšu, tad es būšu
Tautas maizes arājiņš,
Tālas jūras braucējiņš,
Kara zirga jājējiņš.

Vārdi: Auseklis (1850–1879)
Melodija: Latviešu tautasdziesma

DAUGAVAS ZVEJNIEKU DZIESMA

Daugaviņa, māmulina,
 Vilņo strauji plūzdama!
 Daugaviņa stalta, balta –
 Tu mūs' maizes devējin'!

Nu tik, brāļi, naigi, naigi
 Dzenat tiklus laivinās,
 Pērkontēva svētibiņa
 Laivas zivīm pildinās.

Brīvos vilņos Daugaviņa,
 Sviedros laivu airējam.
 Krūtis atsarkst tēvu liesma,
 Brīvu dziesmu uzdziedam.

Vārdi: Fricis Brīvzemnieks (1846–1907)
 Mūzika: Ādams Ore (1855–1927)

DZIMTENES DZIESMA

Par dzimteni dziesma man sēriģi skan,
 Par zemi, kur dzīvot nav novēlēts man.
 Es svešumā klistu ar ilgošanos,
 Vai dzimtenes krastus Dievs ieraudzīt dos?
 Gan svešumā klājies man labi arvien,
 Bet dzimtene prātā stāv nakti un dien'.
 Man zvaigznītēs rakstīts tur bērības stāsts,
 Nav aizmirstams saulītes – māmiņas glāsts.
 Kur gan vēl kā dzimtenē putnini dzied,
 Kur mežmalā puķes visjaukāki dzied?
 Kur gan vēl kā dzimtenē ozoli šalc
 Un dzintartīrs strautiņš tek, putodams balts?
 Ak, dzimtene dārgā, tavs klaidonis dēls
 Nāks mājās, kaut arī kad vakars būs vēls!
 Kur pirmoreiz sauli tas ieraudzīja,
 Tur aizmigt tas dusā grib pēdīgajā.
 Ak, teci jel, saulīt, uz dzimteni steidz
 Un viņai no manis daudz sveicienus teic,
 Un noskūpstī dzintara jūrmalu tu,
 Kur dzimu un bērību pavadīju!

Vārdi: Jānis Stūrmanis

Mūzika: Filips Pauls Bliss (*Philip Paul Bliss*) (1838–1876)
amerikāņu Gospel Songs

ES DZIEDĀŠU PAR TEVI, TĒVU ZEME

Es dziedāšu par tevi, tēvu zeme,
Par tavām druvām vecā lidumā,
Līdz paguršu zem smagās dzīves nastas,
Tad atdusēšos tavā atmatā.

Es dziedāšu par zaļo eglainīti,
Kur tiklus pelēkos auž zirneklīt's,
Kur agrā ritā kuplās smilgās bradā
Ar basām kājām ganinš – bārenīt's.

Es dziedāšu par teku nomīdīto
No tēviem liepu lūku apavā,
Kur vaidot māte gaitās staigājusi
Un, Dievu pielūgdama, baznīcā.

Es dziedāšu par balto birztaļinu,
Kur rudens lapas, dzeltainītes, birst
Un birstot zvana klusu svētvakaru
Tiem ziediem vēliniem, kas salnā mirst.

Es dziedāšu par tevi, tēvu zeme,
Par tavām druvām vecā lidumā,
Līdz dusēšu reiz baltā smiltainītē,
Tur, tavu priedulāju paēnā.

Vārdi: Tīrzmaliete (1876–1942)

Mūzika: Jēkabs Graubiņš

Coetus dziesma: 001

ES NEZINU UN NESAPROTU

Es nezinu un nesaprotu,
Ko grib no manis šis liktenis.
Par kādu nozieguma sodu
Viņš manim ciest ir nolīcis.

Man nav ne Tēvijas, ne mājas,
Ne vienas viet's, kas milē man'.
No rita cēlies, aunu kājas,
Dievs zin', kur vakars pienāks man.

Iekš divām skaistām, zilām acīm
Es biju reiz iemīlējies.
Bez gala skaistas bij' šis acis,
Bez gala es tās milēju.

Un tā, un tā, un tā es klistu,
Un tā es mūžam klīdišu.
Es miera vietas nepazīstu,
Kas laime ir – to nezinu.

Es nespēju vairs aizmirst skuki,
Dēļ tās es mūžam sērošu.
Pirms miris būšu, vēl es teikšu:
"Es tevi aizmirst nespēju."

Es staigāju gar upes malu
Un vilņu dejā noskatos.
Es lūdzu nāras, lai tās manī
Reiz manas sēras vieglotu.

Es nezinu un nesaprotu,
Ko grib no manis šis liktenis.
Par kādu nozieguma sodu
Viņš manim ciest ir nolīcis.

KĀPĒC MAN DZIEDĀT SVEŠU DZIESMU

Jau sen šo zemi, bērzu zemi sauc,
Pie mājas pelēks akmens klau dz.
Jau sen šeit jūmtā stārķa dziesma skan
Un svēta, dārga tā ir man!

Kāpēc man dziedāt svešu dziesmu,
Kur citas skaņas skan un citu domu rod?
Kāpēc man dziedāt svešu dziesmu? –
Man tuva tā, ko dzimtā zeme dod.

Jau sen šo zemi, dziesmu zemi sauc,
Te gaisma akmenī pat aust,
Jau sen te Daugaviņas dziesma skan,
Un svēta, dārga tā ir man!

Jau sen šo zemi, tēvu zemi sauc,
Te mums sensenis dzīvot ļauts.
Jau sen te manas tautas dziesma skan,
Un svēta, dārga tā ir man!

Vārdi: Alfrēds Krūklis (1921–2003)
Mūzika: Raimonds Pauls

PAR DZIMTENI DZIESMA

Par dzimteni dziesma man sēriģi skan,
Par dzimteni dzīvot, kur vēlēts nav man.
Es svešumā klistu ar ilgošanos:
Vai dzimtenes krastus Dievs ieraudzīt dos?

Kaut svešumā klājas man labi arvien,
Bet dzimtene prātā stāv nakti un dien'.
Kur zvaigznītēs rakstīts mans bērnības stāsts,
Nav aizmirstams māmiņas mīlotais glāsts.

Kur vēl tā kā dzimtenē putniņi dzied,
Un mežmalā puķes visjaukāki zied?
Kur vēl tā kā dzimtenē ozoli šalc
Un dzintartīrs strautiņš tek putodams balts?

Ak, dzimtene dārgā, tavs zudušais dēls
Nāks mājās, kaut arī vakars būs vēls!
Kur pirmo reizi sauli tas ieraudzija,
Tur aizmigt tas dusā grib pēdigajā.

Ak, teci jel, saulīt, uz dzimteni steidz
Un viņai no manis daudz sveicienus teic!
Un noskūpsti dzintara jūrmalu tu,
Kur dzimu un bērnību pavadiju.

PAR ZEMI, KO MĪLAM

Par zemi, ko mīlam ar svētākām jūtām,
 Mēs gribam vislielākos upurus nest,
 Lai Latviju dārgo pēc ciešanām grūtām
 Mēs varam uz ziedošu nākotni vest.

Lai darbiem un upuriem Latvijas labā
 Ir svētīta mīlotā dzimtenes smilts,
 Lai Dievs to mums brīvu un laimīgu glabā,
 Lai mūžīgi dzīvo šeit latviešu cilts.

Lai sasniedzas rokas, lai saslēdzas pleci,
 Kā tērauds lai norūdās varoņu ģints,
 Lai vienoti sirdīs mēs, jauni un veci,
 Par Latviju stāvam tik stipri kā klints.

Vārdi: Kārlis Alberts (1882–1943)
 Mūzika: Kārlis Alberts (1882–1943)

PIE GAUJAS

Še, kur ligo priežu meži,
 Esmu dārgām saitēm siets,
 Še ir mana tēvu zeme,
 Esmu dzimis gaujmaliet's.

Svešās zemēs esot jauki,
 Daudz jo daili brīnumi,
 Augsti kalni, plaši lauki,
 Greznām puķēm rotāti.

Bet kas svešās zemes malas
 Man ar savu greznumu,
 Ja es še pie Gaujas malas
 Dzīrdu latvju valodu.

Latviet's esmu, latviet's būšu,
 Latviet's mūžam palikšu
 Un par savu tēvu zemi
 Savu galvu nolikšu.

Tik pie Gaujas, tik pie Gaujas,
 Tik pie Gaujas vēlos būt
 Un uz augstas klinšu kraujas
 Sevīm ligaviņu gūt.

Sveika, Gauja! Plūsti knaši
 Tur, kur baltā jūra iet!
 Gadu simtēniem lai braši
 Latvju tauta zel un zied!

Vārds: Rieteklis (Jūlijs Balodis) (1856–1940)
 Coetus dziesma: 96 I, 99 II, 01 II

ŠALC ZAĻAIS MEŽS

Šalc zaļais mežs, kur lakstīgalas dzied
Un birztaļās vēl vijolītes zied.
Tik tumšās egles skumji galvas glauž:
Par senām jaunīb's dienām viņas pauž.

No dzidrā ūdens maigas stīmas dzer,
Dzeguze kūko, zakīt's ausis ver:
Jau mednieks nāk, kas zin', varbūt šodien
Tam jāmirst būs— viņš aši krūmos skrien.

Bet jaunība tik sen aiz kalniem jau,
Šai dzīvē mums vairs īstas laimes nav.
Šalc zaļais mežs, un lakstīgalas dzied,
Un jaunība kā sapnis garām iet.

ŠEIT IR LATVIJA

Šeit, kur ozoli zaļo, zemzari,

Šeit, kur vīri stāv, nāves nebaidās,

[:Šeit ir Latvija, Šeit ir Gaujmala,

Šeit ir mūsu tēvu dzimtene.:]

Kalna galinā ganiņš stabulē,

Arājs vagu dzen, pats pa malu iet.

Jāņu vakarā kopā sanākam,

Alu iedzeram, dziesmas uzdziedam.

Bet, kad likten's reiz šķirs uz mūžu mūs,

Kausu pēdējo dzersim Latvijai.

VĀLODZĪTE

[:Līganā āra bērzā
Vālodzes sūpulītis.
Šūpulī līgo lēni
Dzelteni vālodzēni.:]

Līgojas bērza zari,
Zaros skan putnu rīti.
Izšūpos dzimtā mala
Man mazu vālodzīti.

Skries mana vālodzīte,
Pakalnu klaigātāja,
Sauks mani atkal mājās,
Pasaules staigātāju.

THE HISTORY OF THE

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

AIZJĀJA LATVIETIS PASAUĻĒ TĀLU

Tur aizjāja latvietis pasaulē tālu
Uz kumela stalta, ka dimdēja vien,
[:Uz mūžu viņš atstāja dzimtenes māju,
Tam liktens bij' lēmis tur palikt arvien.:]

Ak, velti tu, jaunā līgava, gaidi –
No skumjām un sērām tev nomākts prāts.
Par velti tu skatus uz ziemeļiem raidi,
Vai pārnāks reiz mājās sen gaidītais draugs.

Kur ziemeļos puteni kaukdami griežas
Un kalnos, un pakalnos šausmīgi šnāc,
Kur priede pie priedes kā draudzībā spiežas,
Tur latvieša kauli it mierīgi dus...

Vēl mirdams viņš lūdzās it žēli un drūmi,
Lai miesas ar zemi tam apberot ar',
Uz kapa lai zaļo tik kadiķa krūmi,
Par latvieša nāvi kas liecināt var.

AIZVESTIE

Vakars jauks uz zemi laižas,
 Latvju sētā trauksme rimst.
 [:Pagurušie darba vīri
 Drīz jau saldā sapnī grimst.:]

Bet te pēkšņi savāds troksnis
 Aizmigušos iztraucē.
 Motors rūc, dzird niknas balsis,
 Pie durvīm skaļi pieklauvē.

Ienāk vīri apbrunoti,
 Pavēl celā taisīties.
 Ienaids launs tiem kvēlo sejā,
 Kas gan pretī turēsies.

Jaunā māte lauztu sirdi
 Noliecas pār šūpuli;
 Kvēliem skūpstiem, karstām as'rām
 Uzmodina mazuli.

Saimnieks dodas vēl uz stalli
 Staltos bērus noglāstīt,
 Sāpes plēsa viņa sirdi,
 Arklā nejūgšu tik drīz.

Ceļa soma sataisīta,
Nu, ardievu, tēva nams.
Dzimtā zeme, iemiļotā,
Latvietim nu jāatstāj.

Svešā zemē, tālā malā
Spaidu darbos latviet's klist.
Tā kā laužti liepu zari
Sibirijā lēni vist.

| Melodija: Krievu tautasdziesma

BALTA ROZE

Balta roze manā dārzā zied, –
 Mīlākajam karā jāaiziet,
 [:Karstā cīnā sauc to tēvija,
 Vinai grūti laiki, jāiet palīgā.:]
 Rozēm puškošu tev cepuri,
 Mīlais, mani prātā paturi!
 Droši eji karstā cīnā,
 Mājās kad tu nāksi, višu vainagu.
 Tālumā, kur lielgabali dūc,
 Brīvi cilājas tur vīra krūts.
 Baltā roze viņam līdzī iet,
 Kaujā dodas brašais karavīrs.
 Krist bij' lemts tam karstā cīnā,
 Tēvijai viņš sevi ziedoja.
 Baltā roze tam pie krūtīm mirdz,
 Tur, kur pukstēt stājas viņa straujā sirds.
 Mežmalā stāv kapa kopina,
 Nepuškota, viena atstāta.
 Tikai baltā roze uz tās zied:
 Baltā roze viņam visur līdzī iet.
 Dusi saldi tu, mans mīlākais,
 Tev uz kapa ziedons rozēs kais'.
 Manā dārzā rozēs novītis,
 Tava slava tautā mūžam nezudis.

Oriģ. — Poļu karavīru dziesma
 Atdzejojis: Kārlis Krūza (1884–1960)

ES REDZĒJU BĀLELIŅU

Es redzēju bāleliņu jājam kumelin',
 Bruņu kreklu mugurā, pie sāniem zobentīnš.
 Man vaj'dzēja arājinu, maizes gādātāj',
 Nevis bruņās tērptu svešu zemju karotāj'.

Puško, māsīn, cepurīti, netur' iemauktin'.
 Padzirdīni labāk manu kara kumelin'.
 Daudz dienīņu, daudz naksninu vajadzēs man jāt,
 Tālā kaujas laukā ienaidniekam pretī stāt.

Gaidi mani, māsīn, tikai mājās pārnākam,
 Ja mēs ienaidnieku kaujas laukā uzvaram.
 Ja es cīņā kritu salūzušu zobentīn',
 Tad steidz meklēt sevīm jaunu zemes arājin'.

Tā kā saule debesis mirdzēt neapstās,
 Vienmēr kādi bāleliņi svešos karos jās.
 Tā kā daudzi savas mājas vairāk neredzēs,
 Vienmēr viņu gaitas tautas dziesmās pieminēs.

Mūžam saule debesis mirdzēt neapstās,
 Mūžam kādi bāleliņi svešos karos jās.
 Mūžam daudzi savas mājas vairāk neredzēs,
 Mūžam viņu gaitas tautas dziesmās pieminēs.

Vārdi: A. Legzdīnš

Mūzika: A. Legzdīnš

ES VĒLOS MĀJĀS PĀRNĀKT

Es vēlos mājās pārnākt,
Kad ābeles ziedos plauks
Un viņu baltajie ziedi
Man lēni matos lis.

Es vēlos mājās pārnākt,
Kad druvas dzeltēt sāks
Un viņu zeltītos graudus
Vējš laukos izkaisīs.

Es vēlos mājās pārnākt,
Sev līgavu izraudzīt,
Zem Latvijas šalčošiem bērziem
Ar viņu gredzenus mit.

Es vēlos mājās pārnākt,
Kad Latvija brīva klūs.
Tad baltās dzimtenes smiltis
Man salda atdusa būs.

GAIDI MANI VENTAS KRASTĀ

Gaidi mani Ventas krastā,
Gaidi mani, māt!
Kauju ceļš ir tāls bez gala,
Mūža ilgumā.
[:Kauju ceļš ir tāls bez gala,:]
Mūža ilgumā.

Nāve, paej mazliet nostāk,
Netik man tavs vaigs!
Granātas vēl ir aiz jostas,
Mirt nav īstais laiks.

Sarkanbaltisarkans karogs
Pāri galvām pliv,
Strelķis iet par brīvi kaujā,
Tāpēc mūžam dzīvs!

KAD AR UZVARU

[:Kad ar uzvaru šo kauju
Līdz galam nobeigsim,:]
[:Tad lielgabali klusēs
Un daudz' jau mierā dusēs,
Kam dārga bij' Tēvija.:]

Tad daiļas latvju meitas
Kops kapus varoniem,
Jo viss kas dzīvē iznikst,
Pat lauru vainags novist,
Bet mīlestība nekad.

Vienu vietinu sev vēlos,
Kur kādreiz mierīgi
Es varēšu reiz dusēt,
Par tēvu zemi klusēt,
Kas man tik dārga bij'.

Šis miers būs liels un svētīgs,
Mēs šķēpus noliksim.
Mēs dzīvē laurus visim
Un brāļu kapus kopsim
Tur – miļā Latvijā.

Vārdi: Pulkvedis Skaistlauks
Melodija: Leģionāru dziesma

KLUSA, KLUSA LATVJU SĒTA

Klusa, klusa latvju sēta,
Sirma māte viena raud.
Un pār viņas bāliem vaigiem
As'ru pārles lēni rit.

Latvija, Latvija, spīdēs mums uzvara!
Kam raudat jūs, dailajās latvju meičas,
Sērojiet, pieminiet mūs?!
Tiklīdz kā norībēs pēdējais šāviens,
Latvija brīva tad būs!

Milā māte, ko tu raudi,
Izdzēs guni, gulēt cj!
Velti asaras tu leji,
Dēlus mājās negaidi.

Saule uzlēks mirdzēdama,
Spīdēs brīvā Latvijā.
Pārņāks mājās latvju dēli,
Grūtu cīņu veikusi.

MIRDZOT ŠĶĒPIEM

Mirdzot šķēpiem zeltsaules staros,

Tauru skaņas kad vilņojas šurp,

[:Cauri pilsētas vecajiem vārtiem

Ienāk latviešu strēlnieku pulks.:]

Redz aiz aizkariem augstu pie loga,

Meičas actiņas skumīgi mirdz...

Domā strēlnieki: meiča ir daiļa.

Vai kāds brīnums, ja iesilst tiem sirds?

Pie miera jau strēlnieki dodas,

Klātu pusnakts, un visi jau dus,

Tikai dārzā zem ozola zariem

Mainās skūpsti, bet ozols cieš klus'.

No rīta, zeltsaules staros,

Taurēm skanot pēc vienotas takts,

Dodas strēlnieki sīvajā kaujā;

Kas ir bijis, to nestāsta nakts.

Bet aiz aizkariem, augstu pie loga,

Meičas actiņas skumīgi mirdz.

Domā meiča: vai redzēšu zēnu,

Kura dēļ klusi pukst mana sirds?

Laukos aurot sāk rudena vēji,

Brāļu kapenēm pāri tie skrej,

Bāla meiča kopj strēlnieka kapu,

Rūgtu rūgtajās asaras lej.

PALIEC SVEIKS, MANS MAZAIS DRAUGS

Rīgas meicām nu skumjas klūst sejas,
Latvju zēni karot projām brauc.
Klusē dažs, bet citi tikai smejas,
Šķiroties tie meitenītēm sauc:

Paliec sveiks, mans mazais draugs,
Mūsu mīlas laiks bij jauks,
Gaidi mani atkal mājās,
Tad, kad ievas ziedos plauks.

Kaut gan tālu no dzimtenes esam
Un no mīlās meitenītes ar',
Tomēr sirdī domas mēs tik nesam:
Ko gan mana ligavīna dar'?

Paliec sveiks...

Vai tā atceras mani un gaida,
Kad pār ielām mēness gaismu lej,
Jeb vai citam laimīgi tā smaida,
Citu skūpstā, dzer un jautri smeļ?

Paliec sveiks...

Bet mēs traucam uz priekšu un traucam,
Mūsu naidnieks uzvarēts drīz klūs.
Mūsu meičas neuzsmaidīs citam,
Gaidīs mājās pārnākam reiz mūs.

Paliec sveiks...

Vārdi: Adolfs Urbāns
Mūzika: Ēvalds Siliņš, Oļģerts Kreišmanis

Dživite, dzivite

AMATNIEKU KUPLEJA

Amatam ir zelta pamats
 Trallaralalā,
 Amatnieks, tas netop lamāts,
 Trallaralalā.
 Visām krīzēm tas par spiti
 Trallaralalā,
 Iedzer savu kortelīti
 Trādirīdirā.
 [:Iedzer, meistar, cik tev tik,
 Bet no krēsla nenokrit'!:]

Sakat, ko gan maiznieks uzsāks,
 Baltmaizē ja iecepts prusaks,
 Kunde škendējas kā traka,
 Maiznieks mulķis nav un saka:
 Tā jau rozīne, ko klieudz,
 Mutē met un lejā žmiedz.

Miesnieks tējas desas taisa,
 Piparus pa krietnam maisa,
 Pazūd tantei treknais mopsis,
 Gan jau būs tur kādam klopsis
 Štopē desās, kas vien tik,
 Ja tik prot'kols neuzkrit.

Kēkšas Trīne, Līne, Mīle,
 Visas skurstenslauķi milē,
 Vai tās nesmukas vai smukas,
 Iztīra tas plītēm cukas.
 Kur viņš slotiņ' darbā liek,
 Tur ar' plītei karstums tiek.

Skārdnieks savā trauku bodē
 Jaunus taisa, vecus lodē,
 Un kad atnāk kaimiņ' Annin',
 Aizlodē tas viņai pannin'.
 Lodē šodien, lodē rit,
 Lai tie lati ķešā krit.

Ja par lielu kur ir caurums,
 Bet, ja vajadzīgs tur šaurums,
 Nelīdz kalējs, nelīdz jūrnieks,
 Tur var līdzēt tikai mūrnieks.
 Smērē, meistar, cik tik iet,
 Lai tas caurums taisās ciet.

Varen' veikli kavalieri,
 Ir tie radio amatieri,
 Vilnus īsus, vilnus garus,
 Laiž tie darbā ik vakarus.
 Bulvārī bez antenas
 Tie pie meičām pieslēdzas.

Vārdi: Jēkabs Jansons-Saiva (1890–1953)

Mūzika: brāļi Laivinieki

ATGRIEZIES, ATGRIEZIES

Atgriezies, atgriezies vēl vienu reiz'
Mana skaistā jaunība, kā man tevis žēl.

Pukītes, rozītes dārzinā zied,
Mana skaistā jaunība neziedēs vairs.

Maziņš kad biju, vai zināju to,
Kas mani gaida, kad izaugšu liels.

Atgriezies, atgriezies vēl vienu reiz'.
Mana skaistā jaunība, kā man tevis žēl.

Vecītim bārdiņa balta kā sniegs,
Bet uz tām meitiņām tam vēl ir prieks.

BAGĀTS UN NABAGS

Kas ir bagāts, tas ēd cepešus ik dienas,
 Kas ir nabags, tas var noslaucīt tik slienās.
 Kas ir bagāts, tam vēders mīksts kā pēlis,
 Bet, kas nabags, tam tas vienmēr plāns kā dēlis.

[Lai es bagāts būtu, lai es tukšinieks,
 Kad tik sirdī manim vienmēr mājō prieks:]

Kas ir bagāts, tas var kungiem pretī rāties,
 Kas ir nabags, nedrīkst pārāk izrunāties.
 Kas ir bagāts, tādām cigārs silda snīpi,
 Kas ir nabadziņš, tas lurkā māla pīpi.

Bagāts lakenes jau nes no mazām dienām,
 Bet, kas nabags ir, to redz kā irbi skrienam.
 Kas ir bagāts, šveicars durvis ver tam plaši,
 Bet, kas nabags ir, to viņš sviež ārā āši.

Ja tu bagāts, katra meiča mīlēs tevi,
 Ja tu nabags, tad tev jāiztiek ar sevi.
 Ja tu bagāts, tad tu sievas pavest vari,
 Ja tu nabags, tad tu ar to pašu dari.

Kas ir bagāts, tas pie galda sēd un smaida,
Kas ir nabags, tas šē priekšā dzied un skraida.
Bagāts – tas tiek nešus nests uz mūža mājām,
Bet, kas nabags, tas uz kapiem skrien ar kājām.

Kas ir bagāts, katru prāvu vinnēt zina,
Bet, kas nabags ir, to nem un ietupina.
Bagātam – tam nodoklinspektors brūk virsū,
Bet, kas nabags ir, tas parāda tam... pigu.

Vārdi: Jēkabs Jansons-Saiva (1890–1953)
Mūzika: brāļi Laivinieki

BRŪKLENĀJS

Rozes sen jau novitušas,
 Nav no rudens saudzētas.
 Īsu brīdi zaudējušas,
 Grūti, grūti audzētas.

Nekopts klusā meža malā
 Brūklenājs aug vienumaļš;
 Vasarā vai ziemas salā
 Viņš arvienu jauns uz zaļš.

Teic, ar kādu prieku vari
 Zaļot vientuļš, brūklenāj?
 Kam tu līdz ar rozēm arī
 Zalošanu neatstāj?

Pastāvīgi zaļot raugu
 Nenoskārstai vaj'dzībai –
 Kapa vainagam es augu
 Dažai rožu kopējai.

Vārdi: Matiss Kaudzite (1848–1926)

Mūzika: no vācu dziesmas *Stilles Weh*

CARPE DIEM!

Draugi, kādēļ sērot agrā jaunībā?
Sāpes neder mērot visā pilnībā.

Sēžaties ap galdu, sauciet meitenes.
Dzīvi dara saldu vīns un sievietes!

Taisies celā smiedams – katrs ceļš ir labs,
Ej pa kuru iedams, visur priekšā kaps.

Vārdi: Jānis Ziemeļnieks (1897–1930)
Mūzika: krievu romance

DZĪVĪTE, DZĪVĪTE

Dzīvīte, dzīvīte – šūpojos tevi,
 Vējā kā žubīte liepzarinā!
 [:Daudz tu man solīji, maz tomēr devi.
 Vai nav vienalga ar'! Rai-dai-dai-dā!:]
 Dzintara gredzenu solīja saldi
 Dziljūras vārava visskaistākā.
 Gredzens un devēja – putas un maldi,
 Krastā tik vilņi dej: Rai-dai-dai-dā!
 Skumjas un laime kā vītenes vijās.
 As'ra krīt biķerī zalzeltītā.
 Dienā vēl krūtīs raud nakts melodijas,
 Dienā, kad jādzied man: Rai-dai-dai-dā!
 Krūtīs kas dzimis, lai krūtīs ar miris,
 Vieglāk to glabāt baltsmiltājā.
 Vainagā pēdējais zieds kad būs iris,
 Izīrs ir vainags pats. Rai-dai-dai-dā!
 Pārtrūks un izīrs... Un velti sirds taujā,
 Bīdi kā rūgto vērst saldākajā.
 Sirds mana nerātnā, sirds mana straujā –
 Pārtrūksi tomēr reiz! Rai-dai-dai-dā!

Vārdi: Frīcis Bārda (1880–1919)

Mūzika: Jānis Medīoš

ES ZINU, VISI MANI NIEVĀ

Es zinu, visi mani nievā,
Es zinu, visi mani nīst.
Lai mani nīst, lai mani nievā –
Vienalga man, vienalga man!

Pār kapiem laižas melnas vārnas
Un žēli ķērc: "Nav vērts, nav vērts!"
Es atspiežos uz kapa malas,
Un saucu līdz: "Nav vērts, nav vērts!"

Kā vēja dzīti mākonīši,
Tā manas domas tālu skrien, –
Pēc kaut kā cēla nezināma
Sirds ilgojas, sirds ilgojas.

Lai novīst visas manas rozes,
Lai izgaist visas cerības,
Es varu raudāt, varu atkal smieties,
Vienalga man, vienalga man...

Vārdi: Eduards Veidenbaums (1867–1892)

Coetus dziesma: 93 |

IR VAKARS VĒLS

[:Ir vakars vēls, un lietus list,
Pa Vecrīgu kāds students klist.:]

Viņš klist un klist, līdz apstājas
Pie kādas mazas būdinās.

Viņš trīsreiz klusi pieklauvē:
"Jel laidiet mani pajumtē!"

Bet saimnieks liek to ārā dzit,
Viņš klist un klist, līdz zemē krit.

No rīta saule sērīgi
Sveic Daugav's malā slikoni.

Bet māmīna to mājās gaid';
Tā gaid' un gaid' un nesagaid'.

Ir vakars vēls, un lietus list,
Pa Vecrīgu cits students klist.

JAUNĪBA

Kādēļ skumjas tavās acīs šovakar, mans draugs?
 Prieka brīžus garām laistos, tos vairs neatsauks.
 [:Jaunība, jaunība, sārtais vīna trauks!
 Dzer no tā, līdz rudens salnās novīst dzīves lauks.:]

Mīla dzel un mīla glāsta – atver sirdi tai.
 Nes tā tevi prieka brīžos preti jaunībai.
 Neatļauj, neatļauj, ka tā garām trauc,
 Sniegs kad matos sidrabos, tad milēt nebūs lauts.

Šovakar mums pilnas glāzes, putu ziediem, draugs.
 Kas to zin', vai citu rīt(u) laime kopā sauks.
 Liksmojies, liksmojies, kamēr ataust rīts.
 Atkal jaunu rūpju dienu, atnesdams sev līdz.

Lai ko likten's plecos veltu – tas mūs nesaliec.
 Cauri visiem dzīves ērkšķiem izvedis mūs prieks.
 Jaunība, jaunība, sārtais vīna trauks!
 Dzer no tā, līdz rudens salnās novīst dzīves lauks.

JŪRA KRĀC UN VĒJI PŪŠ

Laša kundze bola acis,
 Menca pilnā rīklē sauc:
 Nu tik gan būs dzelmē tracis,
 Zutis buti precēt brauc.
 Zutis buti hi, hi, hi,
 Bute zuti ha, ha, hā!

Jūra krāc un vēji pūš,
 Priekos, bēdās paiet mūžs.

Zvejniekdēls uz jūru pošas,
 Meiča žēli krastā raud.
 Bangas celas, vētra plosās,
 Nebrauc jūrā, briesmas draud.
 Jūras nāra hi, hi, hi,
 Puišu kāra ha, ha, hā!

Nāra puisi velk pie sevis,
 Bet viņš paliek ciets kā krams.
 Viņš tai meiçai vārdu devis.
 Brauc uz malu svilpodams,
 Nu būs ziemā hi, hi, hi,
 Kāzas ciemā ha, ha, hā!

Vārdi: no kļf *Zvejnieka dēls* (1939. g.)

Mūzika: J. Medioš

KO PALĪDZ MAN KRUSTTĒVS

Ko palīdz man krusttēvs, kas bagāts, bet skops,
 Ko palīdz man mute, kad viens tur tik zobs?
 Ko palīdz man vēders, kad nav tur ko bāzt,
 Ko palīdz man kulaks, kad nav kam var gāzt?
 [:Ai, hollādirī, ai, hollādirā.:]

Ko palīdz man muižiņ', ko palīdz man nams,
 Ja ūtrupē rīt tas jau pārdodams?
 Ko palīdz man bēdāt un asaras liet –
 Reiz dzīvē tak katram var šķībāki iet.

Tā vienmēr ir bijis un vienmēr tā būs,
 Ka mālderis mālēs un skroderis šūs.
 Ka ķēkša būs resna un melder's būs balts,
 Un alutiņš rūgtens, bet liķieris salds.

Kad meitina taisās par sieviņu klūt,
 Tad mācās tā adīt, tad mācās tā šūt.
 Kad tiek tā zem aubes, tad aizmirsts ir viss:
 Tā liekas tik gulēt, lai strādā nu šis.

Ko palīdz man gosniņ', kad citi to slauc,
 Ko palīdz man ķēvīt', kad cits ar to brauc?
 Ko palīdz man meitiņ' kad cits pēc tās prec.
 Ko palīdz man sieviņ', kad cits ap to lec.

LAI AR' KĀDI VĒJI PŪŠ

Ja tev dzīvē grūti iet,
Negaudies jel vāri:

Lai ar kādi vēji pūš,
Visi pūtis pāri!

Ja tev tēva mājas ir,
Nerausies uz āri.

Lai ar...

Meiteni ja mīli tu,
Mīli to ar kāri!

Lai ar...

Latvietis ja esi tu,
Zini, ko tu dari!

Lai ar kādi vēji pūš,
Beigs tie pūst reiz arī!

LIKTEŅDZIRNAS

Mežezeru miglā sirmā sagšā tin,
 Vecās dzirnas žiglā upe atrast zin'.
 Straume dzirnu ratos dien' un nakti list,
 Vilņu vālos platos baltas putas šķīst.

[:Vecās liktendzirnas mūsu mūžu mal,
 Gadi skrien kā stīrnas un nenāk atpakaļ:]

Melderim jau matos sarmo sidrabsniegs,
 Acīs vēl un skatos kvēlo jaunib's prieks,
 Meldermeitenite, baltābele zied,
 Viņas mazmeitiņas klip, klap iet un dzied.

NAUDA

Kam nauda kešā skan, to sauc par lielu vīru,
 Bet kam tās naudas nav, to ķer uz mušpapīru.
 Lūk, tādēļ pielūko sev iesist kapitālu,
 Jo katrs viens ar to šai dzīvē tikt var tālu.

[:Ko citi saka, tas vienalga man,
 Ja tik lati kešā skan.:]

Kam nauda kešā skan, dzer konjaku jebkādu,
 Bet kam tās naudas nav, tas dzer denaturātu.
 Kam nauda kešā skan, tas pīpo cigaretes,
 Bet kam tās naudas nav, zog končikus no letes.

Kam nauda ir, tas sēž ik dienas kafejnīcā
 Un katru vasaru viņš apsauloņas Nicā.
 Bet kam tās naudas nav, tas tepat Daugavsmalā
 Velk bikšeles sev nost un sildās tilta galā.

Kam nauda makā skan, tam katra meiča smaida
 Un to uz randiņiem vai piecas stundas gaida.
 Bet kam tās naudas nav, pa ielām apkārt skraida
 Un Vērmandārzā tas tur vecas krekses spaida.

Kam nauda kešā skan, tam blōda vienmēr pilla,
 Vai šodien, vai ar' rīt arvien viņš dzīvo lillā.
 Viņš dzimumdienas svin un riko lielus rautus,
 Bet kam tās naudas nav, tas pakasa sev... galvu.

SKAISTA IR JAUNĪBA

Ziedēja rozes, ziedēja nelķes,
Ziedēja neaizmirstules.
Un tādēļ saucu es:
Skaista ir jaunība!
Skaista ir jaunība,
Tā nenāks vairs!
Tā nenāks, nenāks vairs,
Tā neatgriezīsies...
Skaista ir jaunība,
Tā nenāks vairs.

Bij' man reiz muižiņa ar astoņpadsmit laukiem,
Un par šiem laukiem man bij liels prieks.
Un tādēļ saucu es, ...

Bij' man reiz vīna koks ar astoņpadsmit zariem,
Un no šiem zariem man tecēj' vīns.
Un tādēļ saucu es, ...

Bij' man reiz meitene ar astoņpadsmit gadiem,
Un par šiem gadiem man bij' liels prieks.
Un tādēļ saucu es, ...

Novīta rozēs, novīta nelķēs,
Atstāja mani meitene...
Un tomēr saucu es:
Skaista bij jaunība!
Skaista bij jaunība,
Tā nenāks vairs!
Tā nenāks, nenāks vairs,
Tā neatgriezīsies...
Skaista bij jaunība,
Tā nenāks vairs!

| Oriģ.: *Schön ist die Jugend Zeit*

AK VAI, CIK ŽĒL

Ak vai, cik žēl, ak vai, cik žēl,
Ka tevi mīlēju par vēl'.

Tās puķītes ar ziliem ziediem,
Tās sauc par neaizmirstulēm.

Tās meitenes ar zilām acīm,
Tās sauc par neaizmirstamām.

Ja gribi sasniegt kalna galu,
Tad neplūc puķes ielejā.

Ja gribi īstu mīlestību,
Tad mīlē vienu vienīgi.

Tās rozes ir gan brīnumjaukas,
Bet tikai gaužām dzēligas.

Tā mīlestība ir gan skaista,
Bet tikai nepastāvīga.

ATCERIES, MEITENĪT

Atceries, meitenīt, birtalu kluso,
 Atceries strautu, kur tikāties mēs.
 Atceries ozolu vienmulo, skumjo,
 Zem kura zariem tev' skūpstīju es.

[:Neskumsti, meitenīt mīlotā,
 Neskumsti daudz!
 Škiroties pasmaidi, zeltenit,
 Zēns kad projām trauc.:]

Skumjas un ilgas ja māc tavu sirdi,
 Aizej zem ozola, vakars kad tumst!
 Ļaujies tur sapņiem, tad liksies, ka dzirdi
 Manējo balsi, tā nelaus tev skumt.

Domās ik brīdi pie strautiņa būsīm,
 Sapņos zem ozola sēdēsīm mēs.
 Tā savās sirdis mēs mieru ar' gūsīm,
 Škiršanās sāpes sirds panest tad spēs.

ATZĪŠANĀS

Miglā asaro logs,
 Ko tur liegties, nav vērts:
 Tikai tevi es milējis esmu.
 [:Kādā divainā sulā
 Savas lūpas tu mērc,
 Kad tās kvēlo tik sarkanu dvesmu?:]

 Tur, kur bulvāri kūp,
 Tevi satiku reiz,
 Un vairs nezinu miera ne mirkli.
 Uz tā stūra, kur lūdz
 Naudu ubags sev greizs,
 Mani samīs drīz ilgas kā zirgi.

 Vai tā diena vai nakts,
 Ielās klistu viens pats,
 Rauju lapas no kokiem un ceru,
 Ka uz kādas no tām
 Būs tavš skūpstš vai tavš mats,
 Bet – tās tukšas es notekās beru.

Tad es veros tāpat
Visos logos, varbūt
Tavas acis tur redzēšu spīdam.
Bet man cerību putni
Tikai smadzenēs zūd,
Jūtu mirklus tik mūžībā kritam.

Kur tu esi, mans draugs?
Vai tai blāzmā, kas kūst
Man no vientulā mākoņa sejā?
Jeb no tevis man tik
Kā šīs ilgas, kas lūst
Manā asā un satrauktā dzejā?

Miglā asaro logs.
Ko tur liegties, nav vērts:
Tikai tevi es milējis esmu,—
Laikam asinis manās
Savas lūpas tu mērc,
Ka tās deg ar tik sarkanu dvesmu?

AUGU NAKTI POGO LAKSTĪGALA

Augu nakti pogo lakstīgala,
Augu nakti baltas laivas slīd.
Es pēc tevis ilgojos bez gala.
Ievas zied un lauztas nenovīst.

Baltos ziedus pielauzišu klēpjiem,
Tavos matos sabīrs smaržīgs sniegš.
Brauksim mēs caur niedrājiem un klēpjiem,
Kamēr mēness zelta loku lieks.

Nevar būt, ka velti gaidu tevi,
Ja tik ļoti ilgojas un tic,
Kādēļ domāt šonakt liec par sevi,
Ja varbūt tev ievas lauzis cits.

Atraksti man vēstuli bez vārdiem,
Atraksti ar ievas ziediem vien.
Es uz krastu aiziešu ik pārdien',
Raudzišos, vai ziedu nav arvien.

Un, ja nebūs, brīnumi var notikt:
Patī Gauja tavā ceļā stās.
Pavaicās, vai tu kā ieva proti
Atvarā un saulē lūkoties.

ČIEPIŅA

Čigānzēns no tirgus mājā
 Lepnā kulbā brauc.
 Satiek meiču melniem matiem,
 Vaicā, kā tev' sauc.

Brīva meža meita esmu,
 Vārdu man ir daudz.
 Māte jau kopš mazām dienām
 Man par Čiepiņ' sauc.

Čiepiņ, tevim pipi došu,
 Zeltā apkaltu.
 Nāc un sēdies kulbā iekšā,
 Puse tev, pus' man.

Vai lai savas sārtās lūpas
 Dūmiem kvēpinu?
 Esmu brīva meža meita,
 Kulbā nesēžos.

Čiepiņ, tevim krelles došu,
 Dejojot kas skan.
 Nāc un sēdies kulbā iekšā,
 Puse tev, pus' man.

Man pašai ir tādas krelles,
Mātes dāvātas.
Esmu brīva meža meita,
Kulbā nesēžos.

Čiepiņ, nāc pie baznīckunga,
Rīnkus mainīsim.
Tev būs zelta, man sudraba,
Kopā dzīvosim.

Oļi asi, kājas basas,
Grūta dzīve gan!
Labāk sēžos kulbā iekšā,
Puse tev, pus' man.

DAŽU SKAISTU ZIEDU

Dažu skaistu ziedu

Gaujā kaisiju,

[:Lai tie manai mīlai

Nestu sveicienu.:]

Pats uz Gaujas krasta

Dziesmu dziedāju, –

Dziedāju par laimi

Un par ligavu.

Sen jau aizmirsusies

Man šī dziesmiņa,

Sen jau mana mīlā

Citam ligava.

Bet, kad Gaujas ličos

Atkal ievas zied,

Tad uz veco vietu

Allaž mēdzu iet.

Un kā senāk ziedus

Gaujā kaisu es,

Nevaicādams, kurp lai

Vilni viņus nes...

Vārdi: Andrievs Niedra, Letti (1871–1942)

Mūzika: Francis Abts (1819–1885)

Coetus dziesma: 98 II

DEBESS TUMŠA, MĀKOŅAINA

Debess tumša, mākoņaina,
Jūra vētrās dauzīta,
Tā caur vilniem, bangām cīnās
Mana dzīves laiviņa.

Visur tumsa, visur briesmas,
Tikai tālu austrumos
Atspīd manā bēdu naktī
Zvaigzne viena vienīga.

Vai šī zvaigzne mani briesmās,
Mani nāvē vilina,
Jeb vai tumsā ceļu rāda,
Kurp man laiva griežama.

Jeb vai viņa manim stāsta,
Ka aiz mākoņiem vēl spīd
Laimes saule, spoža, balta,
Tu to zini, spulgacīt.

Oriģ. J. Markovs *Однозвучно гремит колокольчик*
 Atdzejojis: Edvards Venskis (1856–1897)
 Mūzika: A. Guriļevs

DRAUGS, NEJAUTĀ

Draugs, nejautā, kādēļ es projām steidzu
 Un tavā sirdī skumjas atstāju!
 Draugs, nejautā, kādēļ par mīlu teicu,
 To tagad tiešām saprast nespēju!

Es nezinu, vai tā bij' ziedonvėsma,
 Kas lika mūsu sirdīm milā degt.
 Kādēļ man sirdī tagad rudens vėsma?
 Draugs, nejautā, jo es to nezinu!

Draugs, nejautā, kādēļ tā izgaist mīla,
 Es arī, draugs, to zināt gribētu.
 Kādēļ tik drīz tā mūsu sirdīs vīla?
 Draugs, nejautā, jo es to nezinu.

DZERTUVE

Šai drūmā dzertuvē, kur valda smakas asas
 Un dzīves izstumtie pa naktim kopā lasās,
 [Es, dzīvi nicinot, pilns kaislību un bēdu,
 Starp zagļiem, slepkavām un ielas meitām sēdu.]

Šai stundā vēlajā kur elles knada valda,
 Sirds pēkšņi iedrebas: kāds nāk pie mana galda –
 Sejs ietīts plīvurī, tik acis raugās skaistas,
 Un rokā slaidajā uz pirksta gredzens laistās.

Balss lēni iedrebas kā rudens vējā zari:
 Vai mani mīli vēl? Ko tu šai vietā dari?
 Pirms spēju atbildēt un ticēt senam stāstam,
 Jau parādība gaist un izzūd manam glāstam.

Uz galda glāzēs vins, kas kvēl kā vinas lūpas.
 Visapkārt trako džezs un piedzēruši žūpas.
 Es, dzīvi nicinot, pilns kaislību un bēdu,
 Starp zagļiem, slepkavām un ielas meitām sēdu.

| Vārdi: Jānis Ziemeļnieks (1897–1930)

ES CERU, KA KĀDREIZ

[:Es ceru, ka kādreiz man dārziņš būs,
Kur nevītis rozes un nesāpēs sirds.:]

Reiz ziedošā dārzā es iegāju
Un plaukstošu rozi tur ieraudziju.

Es saciju rozei: "Cik skaista tu,
Kaut mūžam priekš manis tu ziedētu."

Bet likten's bij' lēmis man projām iet,
Un atstāt šo rozi, kas brīnišķi zied.

Kad pārnācu mājās, rozes vairs nav,
Es vaicāju dārzam, kur palika tā.

Es vaicāju dārzam, kur palika tā,
Kur palika roze visskaistākā.

Dārzs čukstēja klusi, par vēlu tu nāc,
Kāds cits jau to noplūca neaicināts.

Bet tomēr es ceru, ka dārziņš būs,
Kur nevītis rozes un nesāpēs sirds.

ES KATRU SESTDIEN'S VAKARU

Es katru sestdien's vakaru, arvien, arvien,
Pie Trīnes gāju klētinā, arvien, arvien,
Es katru sestdien's vakaru,
Pie Trīnes gāju klētinā,
Arvien, arvien, arvien, arvien, arvien.

Bet reiz pie durvīm piegāju
Un iekšā troksni dzirdēju.

Tur Ješka iekšā sēdēja
Un manu Trīni bučoja.

Ak, Trīnit, manu sirdspukit,
Reiz solījies tu mana būt.

Bet nu tu mani pievīli
Un Ješkam sirdi atdevi.

Es došos prom uz austrumiem,
Tu mūžam manis neredzēs'.

Lai latvju zobens nesarūs,
Lai latvju saule nenoriet.

GAUJAS LAIVINIEKS

“Sniedz roku, daiļā meitina,
Nāc, sēdies laivīnā,”
Stalts laiv'nieks meiču aicina
Un roku preti sniedz.

Pret straumi puisēns laivu griež,
Tam prieka pilna sirds.
Kā spožas zvaigznes debesis
Tā meičai acis mirdz.
Tās acis, tās acis
Es aizmirst nespēšu,
Par zilajām acīm
Es mūžam domāšu.

Pie krūts tam glaužas meitene
Un ķīlai skūpstu sniedz,
Tai acis sāpju asaras,
Kas milu nenoliedz.

Plūst Gaujas vilni steidzīgi,
Tiem gadi līdzī steidz,
Sirms kļuvis Gaujas laivinieks,
Kas sērot nenobeidz.
Tās acis, tās acis...

Vārdi: Alfrēds Vinters (1907–1976)

Mūzika: Alfrēds Vinters (1907–1976)

IT KĀ ĒRGLIS GAISĀ

It kā ērglis gaisā
 Dziesmas pacelas,
 Skanu vilņiem cēli
 Augšup aizvelas.

Ātrāk pukst tad sirds,
 Priekos acis mirdz.

Dziesmas sirds mums atspirgst,
 Spēkus smelties steidz,
 Nemierus un ķildas
 Vienprātībā beidz.

Darbā rodas spars,
 Dziesmās atspirgst gars.

Viss, kas daiļš un krāšņs,
 Dižens, augsts un cēls,
 Viss, kas garu cilda
 It kā dievīb's tēls.

Viss tas zeļ un zied,
 Kur tik jauki dzied.

| Atdzejojis: Straumes Jānis (1861–1929)

| Mūzika: Ludvigs Špors (1784–1859)

KRIZANTĒMAS

Uz galda vāzē stāv krizantēmas
Un rozes sen jau vītušas.
[:Nenāc pie manis, nemeklē laimi,
Kas bijis, sen jau aizgājis.:]

Kas pirmā atnāks, tai piederēšu,
Ar krizantēmām rotāšu.
Un smaidīdami mēs grēkā grimsim
Kā ievas ziediņš atvarā.

No rīta, svešos laudīs ejot,
Mums skats būs tirs un nevainīgs,
Tik krizantēmas uz galda vāzē,
Bet tās jau, mulķes, nesaprot!

Tas bija toreiz, kad tavas acis
Vēl spēja mani valdzināt,
Bet tagad tumšās rudena naktis
Man atliek tikai pasmaidīt.

KEMERMIESTINĀ

[:Kemermiestinā, mazā būdinā
Dzīvoja reiz skaistā Annīna:]

Lopus ganīja, puķes lasīja,

Pina sevīm skaistu vainagu.

Un, kad vakarā lopus pārdzina,

Vainagu kar' gultas galiņā.

Te pēc britiņa sit pie lodziņa:

"Celies augšā, skaistā Annīna!"

Iekšā neiešu, bet tev sacīšu,

Šķirti mēs uz visu mūžību.

Saki, miļākais, kādēļ atstāj' man',

Kādēļ atstāj mani vienīgu?

Vai dēļ skaistuma, vai dēļ tikuma,

Vai dēļ launu ļaužu valodām?

Ne dēļ skaistuma, ne dēļ tikuma,

Bet dēļ launu ļaužu valodām.

Atnāks rudenis, kokiem lapas birs,

Aptrūks laudim launas valodas.

LAI NU PALIEK ŠORUDEN

Lai nu paliek šoruden
 Rudzu zeme arumā:
 Aug man tālu Piebalgā
 Meita egles garumā.

Kā lai savu dūkano
 Cauri silam nedzenu,
 Ja es meitai Piebalgā
 Devu vara gredzenu!

Augstu gaisā lidinām
 Redzu vēja vanagu,
 Sargi, dailā piebaldziet,
 Zilēm vīto vainagu!

Vārdi: Ilze Kalnāre (1918–1968)
 Mūzika: Jānis Norvilis (1906–1994)

LULŪ

Kad klētiņā dusēsi tu,
Pie tevis es aiziešu
Es zinu – tu gaidīsi mani
Un durtiņas ciet neslēgsi.

Mīlu mazo Lulū,
Sapņoju par tevi vien,
Jo šai naktī, Lulū, ai, Lulū,
Mīlēšu tik tevi vien.

Tai naktī, kad suns negrib riet,
Pie tevis es taisos iet,
Un mēness, caur logu mūs redzot,
Vērs actiņas kautrīgi ciet.

Tas paliks kā mazs noslēpums,
Kas zināms tik abiem mums,
Mums abiem un klētiņai vecai,
Par laimi kur sapņojām mēs.

Es klistu pa pasauli viens,
Man miera nav nekur,
Pat putniem un zvēriem ir alas,
Tik manim nav galvu kur likt.

MAZA, MAZA MEITENĪT'

Maza, maza meitenīt'
Solījās reiz mana būt;
Nu ir liela izaugusi,
Nu tā man vairs nesolās.

Nu tā solās bajāram,
Kam ir bērī kumeliņi.
Ko man darīt, nabagam,
Man nav staltu kumeliņ'.

Vai, Dieviņi, kur es iešu,
Kur es ņemšu ligaviņ'?
Visas ciema zeltenītes
Mani teica bāleliņ'.

Ai, meitiņa, ai, māsīņa,
Kam neaugi tautu meita?
Tu būt' mana ligaviņa,
Pa prātami izaugusi.

Es neietu, bāleliņi,
Mazu ceļa gabaliņu.
Līdzī iešu tautiešami,
Kam bij bērī kumeliņi.

MĀMIŅ, MIĻO MĀMIŅ

Māmin, miļo māmin,
Lauj man pastaigāt
Tikai īsu brīdi
Klusā Gaujmalā!

Meitin, miļo meitin,
Viena tu nevari iet.
Tev ir jāņem līdzī
Mazā māsiņa.

Māmiņ, miļo māmiņ,
Māsiņa nevar nākt:
Noplūks visas puķes,
Kas zied Gaujmalā.

Meitin, miļo meitin,
Viena tu nevari iet,
Tev ir jāņem līdzī
Mazais brālītis.

Māmin, miļo māmin,
Brālītis nevar nākt:
Iztraucēs viņš putnus,
Kas dzied Gaujmalā.

Meitiņ, miļo meitiņ,
Viena tu nevari iet,
Tev ir jāņem līdzi
Gaujas laivinieks.

Māmin, miļo māmin,
Laivinieks gan var nākt,
Netraucēs viņš putnus,
Neplūks pukītes.

MELDERMEITĪŅA

Stāv dzirnas zaļā ielejā,
 Šalc strautā ūdens kritums,
 Dien' nakti vienā laidienā
 Rit dzirnu ratu ritums.
 Tur mūžam klip, klap skan un dzied,
 Tur melder's augšup, lejup iet,
 Un riko savus laudis.

Bet tikmēr mājās daiļava
 Kā čaklais rūķīt's strādā,
 Tā – daiļā meldermeitina,
 Kas visur tek un gādā:
 Berž galdus, uzpoš katru viet',
 Tai koka kurpes klip, klap iet
 Pa gludo dēlu grīdu.

Bet tiklīdz satumst vakarā
 Un dienas darbi beidzas,
 Pie dārza vārtiem krūmājā
 Tā mani satikt steidzas.
 Kad viņas roku turu ciet,
 Sirds manim arī klip, klap iet.
 Ak, daiļā meldermeitin!

Orīģ. Vilhelms Millers (*Wilhelm Miller*) (1767–1827)

Die schöne Müllerin

Atdzejojusi: Aspazija (1868–1943)

MĒNESNĪCĀ

Sidrabspodra mēnesnīca
 Spīd pa logu istabā.
 Visi dus jau saldā miegā,
 Tikai es vēl nomodā.

Pāri kalniem, pāri lejām
 Manas domas aizsteidzas,
 Un kur klusā istabinā
 Mani sapņi kavējas.

Tur dus meitenite daiļa,
 Dzidri zilām actiņām,
 Un uz kvēli sārtām lūpām
 Liegi smaidi rotājās.

1979. gada 15. jūlijs

1979. gada 15. jūlijs

Tad pa tīvu, tīvu

Viņai ir sirds.

1979. gada 15. jūlijs

1979. gada 15. jūlijs

1979. gada 15. jūlijs

1979. gada 15. jūlijs

NĀK RUDENTIŅ(I)S

Nāk rudentiņ(i)s, būs barga ziema,
Grib mūsu bāleliņš līgavu ņemtī.

Ne tev ir māja, ne tev ir lauki,
Kur liksi meiteni, pliku paņēmis?

Taisīšu laivu no oša koka,
Braukšu pie meitenes ik vakariņus.

Pārbraukšu mājās, vaicās man māte,
Ko dara meitene svešajā malā.

Uguni kūra, sidrabu lēja,
Zilēja nākotni, sev nezināmo.

NEZVIEDZ, BĒRAIS KUMELINĀ

Nezviedz, bērais kumelin,
Stallī stāvēdams.
Nejāšu vairs šoruden
Sērst pie ligavas.

Cita rokās viņa dus,
Mana mīlotā.
Cita bērais kumelinš
Viņu vizina.

Ūdentiņš, kas zemē liets,
Nav vairs sasmelams.
Vainadziņš, kas tautām dots,
Nav vairs atnemams.

Un ja mana mīlotā
Citam vārtus vērs,
Tad par tevi, kumelin,
Dziesma ieskanēs.

Eji, manis kumelin,
Zaļā atmatā!
Klūsti brīvais meža zirgs,
Vējiem sveicināts.

NODZISA VAKARA BLĀZMA

[:Nodzisa vakara blāzma,
Nāk nakts, nāk nakts.
Sniedziet jūs meitenei rozēs,
Rozēs, ko matos tai spraust.:]

Pusnaktī mēness un zvaigznes,
Pusnaktī vēji snauž...
Pusnaktī sarkanās rozēs
Meitene matos sev sprauž.

Austrumi deg un kvēlo...
Meitenei nenāk vēl miegs –
Matos tai sarkanās rozēs,
Rokā – baltas kā sniegs.

PIE DZINTARA JŪRAS

Pie Dzintara jūras, kas Kurzemi vij,
 Reiz vientuļā krastā tie tikušies bij',
 Viņš – Daugavas laivnieks, kam strauja ir sirds,
 Tā – zvejniece jauna, prieks acīs tai mirdz.

"Nāc līdz', manā dzimtenē," meitene teica,
 "Draugs mans, klusi iemīlot sirds tevi sveica."
 Mēs saderam kopā, mīļš man vidzemnieks spējš,
 Kā Vidzemes vēji, tā dzied Kurzemes vējš.
 Mēs saderam kopā, jo tu laivnieks stalts
 Un Dzintara jūra mūsu laimei te šalc."

No Daugavas krastiem jauns laivnieks brauc,
 To Dzintara jūra un meitene sauc.
 Kur Kurzemes krastā tie tikušies bij',
 Tur nākotnes laimei tie gredzenus mīj.

"Nāc līdz, manā dzimtenē," ...

PIEBALDZIETES PRECINIEKS

Lai nu paliek šoruden rudzu zeme atmatā:
Aug man tālu Piebalgā meita egles garumā.

Kā lai savu dūkano cauri silam nedzenu,
Ja es meitai Piebalgā devu vārdu, gredzenu!

Augstu gaisā lidinām redzu vēja vanagu,
Sargi, daiļā piebaldziet, zilēm vīto vainagu!

SEN TAS BIJ'

Sen tas bij' pie Ventas ziedu laikā,
 Pirmoreiz kad tevi redzēju.
 [:Ak, kādēļ mums lemts bij' toreiz šķirties,
 Jo es tevi aizmirst nespēju.]

Un tad saules diena nāk man prātā,
 Diena – kad tev milā atzinos.
 Ak, kādēļ mums lemts bij' toreiz šķirties,
 Jo es tevi aizmirst nespēju.

Lapu zelts kad klāja Ventas krastus,
 Milā, tu pie cita aizgāji.
 Ak, kādēļ mums lemts bij' toreiz šķirties,
 Jo es tevi aizmirst nespēju.

Vārdi: Ilze Kalnāre (1918–1968)
 Mūzika: Jānis Norvilis (1906–1994)

SILAVAS VALSIS

Silti vēji priežu silus glāsta,
 Bites zilos viršos rāmi san.
 [:Upe ko mums šalcot stāsta,
 Neaizmirst nekad to tev un man.:]

Neaizmirst nekad to rudens dienu,
 Bikli soļi skolai pretī nes,
 Un starp simtām tikai tevi vienu
 Pirmo reizi ieraudziju es.

Ko man šovakar tev vairāk sacīt,
 Sirds kad tā kā medus bite san? –
 Manās acīs izlasi to pati, –
 Kopā dzīvē jāiet tev un man.

Vārds: Venta Vigante (1913–1994)
 Mūzika: Imants Kalniņš

STABURADZE

Kam raudi tu, ak, daiļā Staburadze,
Vai tava cietā akmens sirds ar' pukst?
Pie tavām kājām glaužas klinšu krāces
Un vilnis vilnim klusas minas čukst.

Ap tavu galvu saule liepas zelti,
Pie tavām kājām baltas ievas zied,
Bet nakti mēness saldus sapņus stāsta
Un gravu ēnās lakstīgalas dzied.

Slēp savas skumjas, daiļā klinšu meita:
Tev krūtis kalta cieta, cēla sirds.
Vai arī tev šī dzīve liekas grūta,
Ka tavi vaigi asaraini mirdz?

Es asaras par smiekliem vairāk mīlu:
Ne vil, ne skauž tās, ne ar' glaimot prot;
Un asaras kā svētu, dārgu kilu
No siržu dziļumiem tev gribu dot.

D

Es raudāšu par dzimteni un māju,
Par likteni, kas manu laimi nīst:
No dzimtās zemes šķiries projām gāju –
Kā vēja rauta lapa tālēs klist.

Kam raudi tu, ak, daiļā Staburadze,
Vai tava cietā sirds vēl kaut ko lūdz?
Es raudāšu, līdz salimšu pie tevis
Kā bērns, kas mātei savas bēdas sūdz.

Nāks ziedonis un rotās kalnus, lejas,
Un sirdi valdīs prieks kā jaunībā.
Tu biji mana pirmā milestība
Un būsi arī visu pēdējā.

STĀSTI MANIM, DAUGAVIŅA

Stāsti manim, Daugavina,
Gauja, jel necieti klus',
Kur aug mana līgavīna,
Vai tā drīz jau liela būs?

Daugav', balta putodama,
Oša laivu vizina,
Meitiņ', laivā sēdēdama,
Villainītes balina.

Gaujas malā, dziļā lejā
Sarkanbaltas rozes zied,
Tur meitiņa košā sejā
Līgodama cauri iet.

Brauc ardievu, daugaviete,
Oša laivā sēdēdam',
Pini kroņus, gaujmaliete,
Pukes klēpī nēsādam'!

Man pašam Laimes māte
Līgavīnu audzina,
Lauku māte, Meža māte
Tai pūriņu darina.

Vārdi: Andrejs Pumpurs (1841-1902)
Mūzika: Indrikis Zīle (1841-1919)

TEV

(Liepas satumst)

Liepas satumst. Lapās apklust vēji,
 Savāds gurdums zāli lejup māc,
 Un tu atkal šodien nevarēji
 Atnākt šurp, kā bija norunāts.

Kamdēļ teikt un smaidot solīt klusi,

Ka tu nāksi tad, kad saule riet,

Ja tu zini, ka uz čitu pusi

Gribas tev tai pašā brīdī iet?

Laikam tik tā doma un tā jūta,

Ka es mokus, tevi gaidot, viens,

Kamēr vējš pār zemi nakti sūta,

Tumsā pazūd ceļu baltais piens.

Kā lai zin', varbūt tā arī labi,

Ka te sēžu skumjās un vientulīgs, –

Mani draugi tagad – ceļa stabi,

Nakts un klusums, klusums brinīškīgs.

Liepas satumst. Lapās apklust vēji,

Savāds gurdums zāli lejup māc,

Un tu atkal šodien nevarēji

Atnākt šurp, kā bija norunāts.

| Vārds: Aleksandrs Čaks (1901–1950)

TO SKAIDRO ŪDEN' NEJAUCIET

[:To skaidro ūden' nejauciet,
Kas tek caur lillijām.:]

Tos šķistos ziedus neplūciet,
Kas zied iekš sirsniņas.

Ar meiteniti špāsēdams,
To vis nebildini.

Jo vēlāk, projām aiziedams,
To gauži sāpini.

Gan dažreiz raudas nobeidzas
Un miers ar' sirdi klūst,

Bet allaž tā vis neveicas –
Un sirds aiz sāpēm lūst.

TRĪS VĪTUŠAS ROZES

Laukā ziedonbalsis sauc: nāc liksmot,
Zini, draugs, ka ziedon's ir tik īss.
Zini to, bet ļauj man, ziedon', sērot,
Jo mans ziedonsapnis izgaisīs.

Bij' reiz ziedon's manā sirdī,
Skanēja tur mīlas akords jauks,
Bet nu skumjas tagad manā sirdī,
Jo uz mūžu zaudēts mīlais draugs.

Trīs vītušas rozes un mazs smaidošs foto
Ir viss, kas no laimes kā atmiņa man.
Kā burvīga teika, kā jauks dzejas moto,
Tā bijušas liekas, kad tevis vairst nav.

Mēs ticējām dzīvei kā burvīgai dzejai,
Bet likten's bij' lēmis uz mūžu mūs šķirt.
No tevis man rozes un mazs smaidošs foto,
No manis šī dziesma lai mūžam tev skan!

UGUNSKURS

Ugunskurs nakts tumsā kvēlo,
 Dzirkstis gaisā pacelas,
 Nakts ir tumša, nav neviena,
 Šeit ir mūsu šķiršanās.

Un kad ausis rīta blāzma,
 Prom no tevis došos es,
 Kādreiz mani, milais draudzin,
 Atceries, jel atceries...

Atceries, kā toreiz abi
 Mēs par laimi sapņojām,
 Atceries tās gaišās dienas,
 Kad mēs laimē starojām.

Vēl tik vārds un rokas spiediens,
 Katris savu ceļu ies.
 Mila, kas reiz aizgājusi,
 Nekad neatgriezīsies.

Orīg.: Jakovs Polonskis (1820–1898)

Мой костер

Mūzika: Prigoževs

UZ KALNA STĀV VIENTULIS OZOLS

Uz kalna stāv vientulis ozols,
Pa pusei jau nokaltis.
[:Par burvīgām ainām viņš stāsta,
Ko sendienās redzējis.:]

Zem ozola kuplajiem zariem
Kāds pāritis sēdēja.
Bij' burvīgais ziedona vakars,
Sirds krūtis tiem pukstēja.

Ak, meitēn, kā mīlu es tevi!
Stalts jauneklis zvērēja.
Un meitenes dailajā galva
Pie krūtīm tam slidēja.

Ak, meitēn, kā mīlu es tevi
Un mūžiņi mīlēšu!
Kad rītvakar norietēs saule,
Es atkal šē atnākšu.

Tā rītdiena nāca un gāja,
Tā pagāja nedēļa,
Tā pagāja mēneši, gadi
Bet ozols vēl sēroja.

Tā ozols viens noskumis gaida
Pēc ziedoņa vakara:
Pēc senajiem, mīlajiem viesiem,
Kas atpakaļ nenāca.

Ak, ozol, cik laimīgs tu esi,
Kad rudenī lapas tev birst!
Tu zini – tev atnāks vēl ziedons,
Bet manim tas nenāks vairs.

| Vārdi: Eduards Treimanis-Zvārgulis (1866–1950)

VAIDAVA

Kad aiz mežiem nogrimst saules stari,
Padebeši sārtojas.

Eju es gar Vaidaviņas krastu,
Senās atmiņās sirds kavējas.

Vaidava, Vaidava,
Aiznes skumjas zilā jūrinā,
Vaidava, Vaidava,
Stāsti man par mīlu jaunībā.

Tagad, staigājot pa svešu taku,
Domās redzu tevi vien,
Nekad dzīvē nesniegsi man roku,
Zinu to, un tā man ļoti žēl.

Vai to domājām, kad toreiz abi
Upes krastā sēdējām?
Sapņojām par nākamības dienām
Un par klusām stundām divatā.

Prātā nāk man vakars, kad mēs abi
Pļavā ziedus lasījām.

Viss, ko teici, likās man tik labi,
Sirdi pirmo mīlu izjutām.

Kad pēc gadiem sarma manos matos,
Krūtis klusu smeldzi degs,
Tad kā senāk Vaidaviņas krastos
Zilos novakaros skumšu es.

| Mūzika: Eduards Rozenštrauhs

VECPIEBALGA

Kā lai šonakt vienaldzīgi klusē,
 Kā lai tādā brīdī projām iet,
 [:Ja visapkārt Vecpiebalgas pusē
 Atkal baltas ūdensrozes zied.:]

Panāc pretī, ūdensroze mana,
 Pamalē jau atvasaru jūt!
 Cik gan ilga tāda ziedēšana,
 Cik gan ilgi var tik skaista būt?

Tāpēc, lūdzu, piedod, Vecpiebalga,
 Ka es nāku tavas rozes plūkt,
 Ja tās šonakt zied tik ļoti valgas,
 Kas to zin', vai ziedēs citu nakt'.

Tālas zvaigznes zilgu gaismu laista,
 Man līdz rozēm tomēr nenoklūt.
 Kā gan var tik velnišķīgi skaista
 Un tik bezdievīgi salta būt?

Kā lai šonakt vienaldzīgi klusē,
 Kā lai tādā brīdī projām iet,
 Ja visapkārt Vecpiebalgas pusē
 Atkal baltas ūdensrozes zied.

Vārdi: Laimonis Vāczerņieks (1929–1998)

Mūzika: A. Legzdīnš

VĒL TU ROZES PLŪC

Vēl tu rozēs plūc
 Nenotvīkdama,
 Matos spraudi tās
 Vēl bez nodoma.

Vēl tu uzsmaidi
 Visai pasaulei;
 Vēl tu nezini
 Sava skaistuma.

Paies laicīnš īss,
 Un tu nosarksi,
 Bīrzes maliņā
 Māsas ieraugot.

Un tu plūksi tās
 Vienam vienīgam,
 Un tu smaidīsi
 Vienam vienīgam.

Karsti slavēs viņš
 Tavu skaistumu,
 Bet es staigāšu
 Kā pa rudeni.

| Vārds: Rūdolfs Blaumanis (1863–1908)

VIRŠI ZILI, VIRŠI SĀRTI

Virši zili, virši sārti
 Tā kā jūra zib un zied;
 Pēdējie tie goda vārti,
 Vasarai kur cauri iet.

Vēl gan silti vēji staigā,
 Bites ziedos saldi san,
 Bet jau klusā dabas vaigā
 Rudens tuvums jaušams man.

Tumši zilos viršos skatos,
 Cilvēks miļš man prātā nāk,
 Kura tumšos mīkstos matos
 Daži sidrabot jau sāk.

Rodas karsta vēlēšanās
 Rokas tam ap kaklu vīt,
 Kamēr viņa dzīslās – manās
 Vēl no vasaras kas mīt...

Paies gadi, norims ilgas,
 Sirdī uguns izdzisis,
 Dvēseli kā sausas smilgas
 Saltas, tukšas dienas tis...

Ja zied lūpas, kvēlo skati,
 Steidzies mīlu ņemt un dot.
 Zili virši, sirmi mati
 Rudeni sāk iešūpot...

Vārdi: Elina Zālīte (1898–1955)

Mūzika: *Не брони меня, родная*

ZILAIS LAKATIŅŠ

Bij' vasara toreiz tik zaiga,
 Un ziedēja plava un sils,
 Tu pretī man nāci tik maiga,
 Tev galvā bij' lakatiņš zils.

Atmiņā lakatiņš zilais,
 Mati kā saulstaru riets,
 Biji man viena
 Nakts tu – un diena,
 Mīlas vissaldākais zieds.

Tie vārdi, ko teici man ķīlai,
 Tos sirdi es ieslēdzu sev,
 Jo toreiz es ticēju mīlai
 Un ticēju laimei un – tev.

Atmiņā lakatiņš zilais...

Tā pagāja vasara zaiga,
 Vairs nesmaržo plavas un sils,
 Vairs nenāca meitene maiga,
 Kam galvā bij' lakatiņš zils.

Atmiņā lakatiņš zilais...

Vārdi: Valda Moora, korp! Selga (1902–2001)

Mūzika: Viktors Sams

Laika gaitā radusies otra meldija valša takti,
 kurā pēdējais pants atmests un tā vietā nezināms autors pielicis citas beigas.

ZĪLNIECE

Man dzīvē laimes nav, tā teica zilniece:
 Tik skumjas asaras un šķiršanās.
 [:Man vairāk nestāsti par manu likteni,
 Jo zinu, ka man ceļš ir austrumi.:]

Bij' kārtīm taisnība, ko tās reiz stāstīja:
 Tik ilgas, asaras man nolemtas.
 No jaukās bērības tik paliek atminas
 Un skumjas vēstules no meitenes.

Ardievu, meitene! Man zuda tava sirds,
 Tik drūmais liktenis man pretim mirdz.
 Šī spēle velnišķā ir mana mīlākā,
 Tad jūtu es, ka stundas skrien.

Ja dzīvē atrodi, kas tevim laimi sniedz,
 Tad mirklus saldākos sev nenoliedz
 Un skūpstot aizmirsti tu mūsu likteni,
 Jo sirdij, zini draugs, ir pavasar's.

ZVEJNIEKA MEITENE

Zvejnieka būdiņas logā
 Uguns vēl pusnaktī mirdz.
 Nemiera pilna un baiga
 Zvejnieka meitenes sirds.

Jūra tik vētraini bango,
 Jūrā tai aizbraucis draugs.
 Acis tai nemierā zaigo,
 Klusi tā mīļoto sauc.

Zin' tā, cik vētrainā naktī
 Jūra spēj viltīga būt,
 Tādēļ tā satrauktā sirdi
 Bailes un nemieru jūt.

Pagāja nakts skumji baigā,
 Uzausa rīts brīnumjauks.
 Smaids atplaukst meitenes vaigā—
 Pārbrauca gaidītais draugs!

Vārdi: A. Vinters

Mūzika: A. Vinters

AK, TVERIET ŠO PILNAJO KAUSU

Šis raksts ir par pilnājo kausu, kas
 ir ļoti svarīgs un interesants jautājums
 Un šis raksts ir par pilnājo kausu
 Un šis raksts ir par pilnājo kausu

Ak, tveriet šo pilnājo kausu

Šis raksts ir par pilnājo kausu, kas
 ir ļoti svarīgs un interesants jautājums

Un šis raksts ir par pilnājo kausu,
 kas ir ļoti svarīgs un interesants jautājums

Un šis raksts ir par pilnājo kausu,
 kas ir ļoti svarīgs un interesants jautājums

Un šis raksts ir par pilnājo kausu,
 kas ir ļoti svarīgs un interesants jautājums

Un šis raksts ir par pilnājo kausu,
 kas ir ļoti svarīgs un interesants jautājums

Un šis raksts ir par pilnājo kausu,
 kas ir ļoti svarīgs un interesants jautājums

Un šis raksts ir par pilnājo kausu,
 kas ir ļoti svarīgs un interesants jautājums

ALUTIŅ(I), VECAIS BRĀLI

Alutiņ(i), vecais brāli,
Tu par mani vecākais.

Es piedzimu, tev' atradu,
Es nomiršu, tu paliksi.

Alutiņ(i), vecais brāli,
Tu par mani stiprākais.

Tu varēji vīrus gāzt(i),
Mucai spundi ārā spert.

Alutiņ(i), vecais brāli,
Tu par mani viltīgāks.

Tu gul' mucas dibenā,
Es pa spundi lūkojos.

Alutiņ(i), vecais brāli,
Tu par mani lustīgāks.

Cik es tevi kustināju,
Tik tu mani lustināji.

DZER, DZER, BRĀLĪTI, DZER

Sen Bakhus pār pasauli valda,
 Tas jaunatnei liksmību dod,
 Un tāpēc mums dzīve ir salda,
 Tā brīnišķus dzērienus rod:

Kā vīns, šnabis, šampaniet's, alus,
 Tas jautrībā aizmirsties liek,
 Ja mūs nospiež rūpes vai bēdas,
 Tad dzerot no tām valā tiek.

[:Dzer, dzer, brālīti, dzer,
 Pilnu tik kausu sev lej.
 Dzer, dzer, brālīti, dzer,
 Dzīvē par visu tik smeļ!
 Rūpēs un raizēs tad nebūsi pīts,
 Dzīve būs gaiša kā rīts.:]

Un dzīvē jau klizma nāk priekšā
 Un milā tev laimes vairs nav,
 Tad jālec ir Daugavā iekšā,
 Dažs pierē pat lodi sev šauj.

Kas muļķis, lai galu sev meklē,
 Bet gudrie, tie runā tik tā:
 Mēs iedzersim jautri vai peklē,
 Lai dzīvē mums gājīs vai kā.

DZERT UN DZIEDĀT PATĪK MAN

Dzert un dziedāt patīk man
Šodien tā kā ritu –
Dziedu, kamēr balss man skan,
Dzeru, kamēr kritu.

Milā man' par dzērāju
Saukā un par zūpu
Un vēl sarauc degunu,
Kad es grāvī klūpu.

Vecais Noass dzēra ar'
Un bij' svēts pārlietu.
Vai tad viņa bērni var
Baudīt citu prieku?

Kā lai dzeru ūdeni?
Vardes maitā viņu!
Labāk dzeršu glāzīti
Salda alutiņa.

Vārdi: J. Rumpēters, Sell
Coetus dziesma: 98 I, 00 II

DZĪRU DZIESMA

(no operas *Traviata*)

Ak, tveriet, ak, tveriet šo pilnajo kausu,
 Ko skaistums un mīla mums sniedz!
 Lai dzirkstošais vīns mūsu dvēseles silda,
 Lai vīna kauss izdzerts top sauss.

Tad baudiet dzīvi laimīgo,
 Ko dāvā mums mīla maigā.
 Cik rītdiena drūma un dziļa –
 Dievs zin', ko gan nesis mums tā.

Kas jautri, kas jautri dzīvi dzīvo,
 Būs katrā laikā miļš viesis;
 Kas nemilē, nemilē jautro brīvību,
 Būs vienmēr man tāls un svešs.

Tad steidziet sārtos ziedus plūkt,
 Kas smaržo šodien tik saldi,
 Bet rītu tie jau var būt maldi,
 Jo sapni maigie mūs vil.

Oriģ. Džuzepe Verdi (1813–1901)
 Atdzejojusi: Paula Licite (1889–1966)

ES DZIĻI GLĀZĒ IESKATĪJOS

Es dziļi glāzē ieskatījos,
 Kas putoja no pilnības;
 Iekš alus putām ieraudzīju,
 Cik labs ir manai mutei tas.

Tur dziļi glāzē atspidēja
 Mans laimes un mans prieka brīd's,
 Tas jaunu dzīvīb' iedot spēja
 Un jaunas paģiras ar' līdz',

Bet tagad man ir skumjas acis:
 Ne graša nav vairs maciņā;
 Tādēļ es alu būtu racis
 It dziļi jūras dibenā. –

Lai sirds tās sāpes neredzētu,
 Ka citi alu liksmī dzer,
 Bet maku līdzī neapraktu,
 Varbūt, ka tas vēl kādreiz der!

Vārdi: Liepiņu Mikus
 Mūzika: Pēteris Šancbergs

T ES DZĒRĀJVĪRIŅŠ

Es dzērājvīriņš,
 Es lēni gāju.
 Es lēni gāju
 Un pārdomāju.

 Kur mani raksiet,
 Kad es nomiršu?
 Kur mani raksiet,
 Kad es nomiršu?

Rociet man krogū,
 Krogū zem galda.
 Rociet man krogū,
 Krogū zem galda.

 Lai varu redzēt,
 Ko draugi dara.
 Lai varu redzēt,
 Ko draugi dara.

Vai alu iedzer,
 Vai kārtis spēlē?
 Vai alu iedzer,
 Vai kārtis spēlē?

 Gan alu iedzer,
 Gan kārtis spēlē,
 Gan kārtis spēlē,
 Tik mani nemin.

GANĀ, BRĀĻI, DIEVU LŪGT

Gana, brāli, Dievu lūgt,
 Gana, brāli, gavēt!
 Iesim dzīves rozi plūkt,
 Saldo vīnu slavēt.

Hei, hei, hei, hei, hei,
 Visa rīkle pārkalts,
 Kaut jel būtu ielējis
 Kāds no kausa sava!

Nāc pie manis, meitenīt,
 Bučosimies abi.
 Tad būs labi man tūlit
 Un tev arī labi.

Hei, hei, ...
 Un, kad reiz mūs kapā liks,
 Necelsim ne ausu.
 Arī tad mums neapņiks
 Kausus tukšot sausus.

Hei, hei, ...

IEDZER, BRĀLI

Iedzer, brāli! Laiki grūti,
 Dzives ērkšķi nikni dur:
 Iedzer! Mazāk sāpes jūti –
 Jaunu dzīvi alus bur.

Iedzer, brālit! Nodzer prātu,
 Prāts tik bēdu kaudzēs celo,
 Muļķis tikai domas krātu,
 Gudrais viņas ellē veļ.

Iedzer, brāli! Ātrām kājām
 Mūža dienas projām skrien,
 Nāve sauc uz mūža mājām,
 Iedzer, kamēr kapā lien!

Vārdi: Eduards Veidenbaums (1867–1892)
 Mūzika: Juris Kulakovs

JEL PIELEJ, DRAUGS, PUTOJ'ŠO KAUSU

Jel pielej, draugs, putoj'šo kausu,
Liec pie lūpām un izdzeri to.
Un dzerdams tu aizmirsti dzīvi,
Šo dzīvi, kas nedod neko.

Ja mīlā, draugs, vīlies tu esi,
Ja sirdēsti sirdi tev spiež,
Tad putoj'šo kausu šurp nesi,
Jo launu par labu tas griež.

Bet reizi, kad cirtainos matos
Dzīves vakars tev sidrabu lies,
Tad atceries bijušos laikus,
Kad laimīgi jutamies mēs.

KAUT BŪTU MŪSU ZEMĪTE

Kaut būtu mūsu zemīte

Viens alus ezeriņš,

Tad es kā mazais asariņš

Tur iekšā peldētu.

Bet kur ir tādi ezeri,

Tur nelgas krodznieki.

Bez graša nedod lāsīti,

Kaut tu vai noslāpsti.

Kas bāra bērnam naudu dos,

Ja tam nav vecāku.

Man tēvs nomira mazinam,

Un māte atraitne.

Bet ja tev lats ir kabatā,

Tad dzer vai nosliksti!

LAI KOPĀ SANĀKAM UN UZDZIEDAM

Lai kopā sanākam un uzdziedam,
Lai balsis pacelam un dziesmas skandinām,
Jo caur to sirds un prāts ieliksmojas.

Caur mūžu pasaulē šeit staigājot,
Sirds liksmi pacelas, kad dziedam dziesminas,
Kas, godam dziedātas, jauki atskan.

Ja darbs mums arīdzan grūts izrādās,
Ja raizes sirdi māj, un visai zūdās prāts,
Tad vien caur dziedāšan' nāk atspirgšan'.

Tad lai šī dziesmiņa jauki atskan,
Lai vecā tumsība pārvēršas gaišībā,
Lai tautu laimība no jauna zel!

- Vārdi: Gotfrids Veigls (*Gottfried Weigl*)
Atdzejojis: Ernests Dinsberģis (1816–1902)
Mūzika: Fridrihs Cilhers (*Friedrich Zilcher*) (1789–1860)
Apdare: Jānis Bachs (1846–1931)

LAI LĪGOJAM, LAI SVINAM

Lai līgojam, lai svinam

Šai Jāņu vakarā.

[:Pēc Jāņiem skaidri zinām,

Būs sukas tā vai tā.:]

Es redzu piķa dūzi.

To kopā spēlēsim

Un zaļo alus krūzi

Mēs tukšosim pa trim.

No asarām un bēdām

Nekas mums neiznāks,

Tādēļ uz karstām pēdām

Būs jautrāk jāuzsāk.

Tie lielie prot mūs glaudīt,

Tie lielie prot mūs rāt,

Bet nelauj prieku baudīt

Un kausu lūpām skārt.

Vai tā nav traka lieta,

Ka mums ir jācieš tā,

Ka tēvam roka cieta

Pat Jāņu vakarā.

Lai līgojam, lai svinam

Šai Jāņu vakarā!

Pēc Jāņiem, skaidri zinām,

Būs sukas tā vai tā.

MAZU, MAZU RASAS PILI

(Dzērāju dziesma)

Mazu, mazu rasas pili uz magones dārziņā
Sūc sūkdami trīs odini, cauru nakti nenosūc.

Ai, sūc, sūc, sūc, sūc, sūc, sūc, sūc, sūc,
Cauru nakti nenosūc.

Iet jukām(i) odu dziesma, dreb spārnini celoties.
Grāvī krita augšupēdu, gul, kājinas raustīdam'.

Ai, gul, gul, gul, gul, gul, gul, gul, gul,
Gul, kājinas raustīdam'.

Sper, bāliņ(i), raksta soļus, cepurītes rakstā griez:
Ekur mulķa krogus papus bez žvinguļa mājās laiž.

Ai, bez, bez, bez, bez, bez, bez, bez, bez,
Bez žvinguļa mājās laiž.

Vārdi: Rūdolfs Blaumanis (1863–1908)
no izrādes *Īsa pamācība mīlēšanā*

Mūzika: Raimonds Pauls

NU, BRĀĻI, KROGI ATKAL VAĻĀ

Nu, brāļi, krogi atkal vaļā,
Nu sanāk, sanāk sūkt un tempt,
[:Un uzraut dziesmas balsī skalā,
Jo priekā būs šo faktu nemt.:]

Mēs sēdam atkal tā kā senāk
Aiz galdiņiem pie brūnā al's
Un vēlamies, ak, Dievs, kā senāk
Nemūžam vairs šim dienām gals.

Tie taču mūsu pašu graši
Ar sviedriem krāti dienu dien',
Un dzerot apdzeram tos paši,
Un tikai paši reibstam vien.

Ko, sievas, bērni! Krāt un taupīt!
Velns zināt var, kas rītu būs!
Vai burlaks nevar visu laupīt?
Tad labāk jau lai alus kūš'!

Lai krīt uz Trimpu zieds pa ziedam,
Lai mucas dun, lai glāzes skan!
Un lai pa vecam atkal dziedam
To augstu laim' un dzīvošan'!

- Vārdi: Rūdolfs Blaumanis (1863–1908)
no izrādes *Īsa pamācība mīlēšanā*
Mūzika: Raimonds Pauls

TUMŠAJĀ NAKTĪ

Tumšajā naktī, kad sniegu pārslas krit,
Trijjūgs tad melnais pie čigāniem slīd.

[:Hei, tikai steidz vina kausu tukšu dzert,
Hei, tikai steidz milas skūpstu sev tvert!:]

Čigānu meitene, skrandas tevi sedz,
Čigānu meitene, visi tevi redz.

Čigānu meitene skaista tā kā zieds
Purpura lūpinas pretim man sniedz.

Tās brūnganais kakls un mati, jā, nudien,
Tie miera man nedod ne nakti, ne dien'.

Tur Donavas krastos, kur dzezs žēli kauc,
Čigānu meitene mīlu kausā jauc.

Tur liksmība valda, tur laime un prieks,
Viss pārējais dzīvē tik maldi un nieks!

Lai dzeram, lai dziedam, lai vīnu slavējam,
Un daiļās meitas bez gala milējam!

ARĪDĒVU, MĒPĪTĒJĒS LAB

[Mācītājs, mācītājs, mācītājs, mācītājs,
[Spatnā, spatnā, spatnā, spatnā,
Tā mēs būsam, būsam, būsam,
[Mācītājs, mācītājs, mācītājs, mācītājs,
[Mācītājs, mācītājs, mācītājs, mācītājs,
[Mācītājs, mācītājs, mācītājs, mācītājs,

Jaunas meldijas

[Mācītājs, mācītājs, mācītājs, mācītājs,
[Mācītājs, mācītājs, mācītājs, mācītājs,
[Mācītājs, mācītājs, mācītājs, mācītājs,
[Mācītājs, mācītājs, mācītājs, mācītājs,
[Mācītājs, mācītājs, mācītājs, mācītājs,

[Mācītājs, mācītājs, mācītājs, mācītājs,
[Mācītājs, mācītājs, mācītājs, mācītājs,
[Mācītājs, mācītājs, mācītājs, mācītājs,
[Mācītājs, mācītājs, mācītājs, mācītājs,
[Mācītājs, mācītājs, mācītājs, mācītājs,
[Mācītājs, mācītājs, mācītājs, mācītājs,

[Mācītājs, mācītājs, mācītājs, mācītājs,
[Mācītājs, mācītājs, mācītājs, mācītājs,
[Mācītājs, mācītājs, mācītājs, mācītājs,
[Mācītājs, mācītājs, mācītājs, mācītājs,

ARDIEVU, MEITENES

Ardievu, meitenes, man jādodas,
 Kur kaujas lauki baltos kaulos lās',
 Tur arī man būs galva jānoliek,
 Šīs zemes vareņiem, lai priecinš tiek.

Ardievu, meitenes, mans keizars mani sauc,
 Šai karā tiešām varoņu būs daudz,
 Un pašiem pirmajiem, ko lodes sadragās,
 Būs rezervēta vieta skolu programmās.

Ardievu, meitenes, jūs tagad redzat,
 Jūs tagad redzat, varoņi kā rodas.
 O, meitenes, jel piedodiet,
 [:Man tagad ķeizaram ir jāatdodas:]

Ja mani kaujā smagi ievainos,
 Tad zinu – ķeizars ordeni man dos,
 Un var jau būt, pat pieminekli cels
 Un kalna galā klintsakmeni vels.
 Bet, ja man tiešām veiksmē uzsmaidīs,
 Un oberleitnants minu laukā dzīs,
 Tad foto mans un arīdzan mans vārds
 Tiks melnā rāmī presē nodrukāts.

Vārdi: P. Brūveris
 No izrādes *Šveiks*
 Mūzika: V. Pūce

BALTĀ PUĶE

[:Miļā, keizars mani karā sauc!:]

[:Spraud man puķi, spraud man puķi,

Spraud man puķi pogas caurumā:]

[:Neraudi, jo mani nosargās:]

[:Baltā puķe, baltā puķe,

Baltā puķe pogas caurumā:]

Gan jau likten's mani nosargās,

Neraud' par, neraud' par,

Neraud' par mani, mīlotā!

Neraudi, jo mani nosargās

Baltā puķe, baltā puķe,

Baltā puķe pogas caurumā.

Dievs dos prātu, keizars plinti dos.

Neraud' par, neraud' par,

Neraud' par mani, mīlotā!

Mājās nākšu, puķi spraudīšu

Tikai tavā, tikai tavā,

Tikai tavā pogas caurumā.

Vārdi: Jānis Peters

Mūzika: I. Vigners

BRAUCIET LĒNĀM...

Caur to ar' esam slaveni,
 Ka gludi mūsu lielceli,
 Un kur vēl tilti varenie,
 Tie glītākie un stiprākie,
 Bet tos nu, zināms, taupām ar',
 Cik tādus tik vien taupīt var.
 Un tādēļ katram tiltiņam
 Mēs abos galos uzrakstām:

[Brauciet lēnām pār tiltu, draugi,
 Brauciet lēnām pār tiltu, draugi,
 Un neiekritiet, un neiekritiet,
 Brauciet lēnām pār tiltu draugi.]

Mūs' rakstniecībā tam tik svars,
 Ko lielija tas soģu bars.
 Tādēļ ar' kritikieri brauc
 Un rakstniekus pie tiesas sauc.
 Tur vienreiz gadā sūni tos,
 Lai rakstniecība paceltos.
 Tur dzirdam lielas mulkibas,
 Ka allaž taisni jākaunas.

Līdz aplausus mēs sadzirdam,
 Ar prieku atkal iznākam,
 Bet tomēr beigsim dziedāt nu,
 Kaut mums vēl daudz ir pantinu.
 Jo teātri dažs atrodas,
 Kas aizskarts jūtas, pretojas,
 Un tā var ietikt procesē,
 Kur apsūdz mūs un iespundē.

Vārdi: Adolfs Alunāns (1848–1912)
 Mūzika: Raimonds Pauls

CIRCENĪŠA ZIEMASSVĒTKI

Dzied circenītis aizkrāsnē,
 Nāc, puisīt, mātei azotē.
 Ak, neprasi: nav maizītes,
 [:Skat, skat tur laukā zvaigznītes.:]x3

Lai citiem riekstiņš, pirādziņš,
 Mums, lūk, tur logā mēnestiņš!
 Tāds miļš, balts, apaļš mēnestiņš,
 Tik spoži citiem nespīd viņš.

Beidz raudāt, dēlin, rimsties nu,
 Es tad ko jauku stāstišu:
 Mēs runci ratos iejūsim,
 Uz mēnestīnu nobrauksim.

Tur būs tev spožas spēlītes,
 Būs runcim zelta pelītes,
 Tev iedos sidrab' šaut'nīti
 Un vēl ar zelta gailīti.

Pie sāniem būs tev zobentiņš
 Un rokā sarkans karodziņš.
 Miedz, puisīt, aizmiedz azotē
 Kā circenītis aizkrāsnē.

Vārds: Aspazija (1865–1943)
 Mūzika: Raimonds Pauls

DAŽAM ROZES DĀRZĀ ZIED

Dažam rozes dārzā zied, citam tikai usnes,
Dažu vilnis dzelmē rauj, citu augšup uznes.

Ja tu, draudziņ, nezini, kur ir laime tava,
Nemeklē to pudelē, pudelē tās nava.

Ne jau visi krekliņos pasaulē mēs nākam,
Ne jau visi pasaulē iekārtoties mākam.

Var jau, laimi meklējot, skraidīt sieva smaidot,
Var jau, glāzi cilājot, tikai citus vainot.

Ir jau tādi varoņi, kas ar lielu sparū,
Savā laimē vilušies, sasit stikla tarū.

Vārdi: Valdis Artavs
Mūzika: Raimonds Pauls

DŽINS AR TONIKU

Manu kaki sauc Toniks, lej, lej vēl,
 Manam sunim vārds ir Džins, lej, lej vēl,
 Bet ne jau tāpēc, lej, lej vēl,
 Ka man garšo vins.
 Tev iepatikās dzēriens,
 Un bija tev vēriens.
 Bet es gan zinu,
 Kas ritā būs.

Džins ar toniku, džins ar toniku,
 Džins ar toniku,
 Lej, lej.

No rīta sāp galva.
 Tā saņemtā balva.
 Bet kāda man daļa,
 Ka sāp tā tev.
 Kad vējš iepūš burās,
 Pa jūru peld plosts.
 Man garšo džins ar toniku,
 Un nevis vins.

Džins ar toniku...

Vārdi: *Labvēlīgais tips*

Mūzika: *Labvēlīgais tips*

JO MAN GARŠO ALUS

Šis stāsts, ko jūs dzirdēsiet, nebūs pārāk jauns,
 Jo visiem sen zināms, cik alkohols launs.
 Ja no rīta es jūtos, kā galvā man svins,
 Tad zinu, ka maisīts ticis viskijs un džins.

Tāpatās no ruma, vai gaišs tas vai tumšs,
 Ja dzeru, tad uzvedos vēlāk kā dumjš.
 Kad citiem dārgs šampaniet's valodas rais',
 Tas man tikai vēderā burbulus tais'.

Jo man garšo alus, vai kā garšo tas,
 Un pārējie dzērieni, teikšu jums atklāti,
 Ir tikai samazgas!

Ja dzeru es vīnu, man šļupstēt sāk balss,
 Un sarkans kā pipars klūst deguna gals,
 Tādēļ vienmēr un visur, kur iedzerts kas tiek,
 Es lūdzos, lai uz galda man alu tik liek.

Ja atrodos restorānā, kas skaitās glauns,
 Manai sieviņai dažreiz tur paliekas kauns.
 Aiz frakas ciet nogrābju viesmili es
 Un saucu tūlīt cik spēka: "Šurp alīnu nes!"

Kad mani viesībās ielūdz, kur kokteiļi lis,
Es palieku nervozs un sāku pat svist,
Jo zinu – drīz liķier's un konjaki nāks,
Un vēders tad nejauki protestēt sāks.

Tad es namamāti grābju ar kustību strauju
Un dejojot viņu uz gulamistabu rauju
Tur kaislīgi čukstot: "Jums skaists dekolte!
Bet vai kannina alus nav jums pagultē?"

KAD MĒS BIJĀM JAUNI PUIŠI

Kad mēs bijām jauni puīši mūsu dzimtenē,
Strādājām kā kurpniekzelli Maskav's forštatē.
Darbnīcai bij' pagrablogi, priekšā redeles,
Garām ejot, labi varēj' redzēt meitenes.

Izbērām uz trotuāra pika gabalus
Tā, lai garām ejot pielipina papēžus.
Skūki nu ar pīki loga priekšā mocījās,
Tīrot to no papēžiem, tās forši locījās.

Jo tur bij' slaidas kājas, garas kājas, isos bruncišos,
Tur bij' kājas mazām spalvinām un augstos papēžos.
Ja pa starpai kāda gadījās kā nocirsts tel'fon' stabs,
Visā visumā uz augšu paskats vienmēr bija labs.

Tā nu visas dienas vienos priekos pavadīj',
Štrunts par to, ka meistars mani bieži sabraņij'.
Pēkšņi vienā dienā sastingu kā triekas sistis –
Trotuāra pīki iegāzies bij' policists.

Nu ar Dievu slaidās kājas, visi isie brunciši,
Nu ar Dievu kājas spalvinām un augstie papēži.
Tiesnesis bij' sliktā omā, advokāts mums nebij' labs –
Sods, ko piesprieda, mūs kēra tā kā pārbrauktuves stabs.

Sešus mēnešus mēs čokā sēdēt dabūjām,
 Cietumsargiem pazoles mēs abi labojām.
 Tomēr skaidri zinājām, ka ārā izklūsim,
 Kurpniekpagrabā mēs darbu tūliņ meklēsim.

Jo tur bij' slaidas kājas, garas kājas, isos bruncišos,
 Tur bij' kājas mazām spalvinām un augstos papēžos.
 Ja pa starpai kāda gadījās kā nocirsts tel'fon' stabs,
 Visā visumā uz augšu paskats vienmēr bija labs.

Jo tur bij' slaidas kājas, garas kājas, isos bruncišos,
 Tur bij' kājas mazām spalvinām un augstos papēžos.
 Ja pa starpai kāda gadījās kā nocirsts tel'fon' stabs,
 Visā visumā uz augšu paskats vienmēr bija labs.

Tu ar šīm slaidām kājām, garām kājām, isos bruncišos,
 Tur bij' kājas mazām spalvinām un augstos papēžos.
 Ja pa starpai kāda gadījās kā nocirsts tel'fon' stabs,
 Visā visumā uz augšu paskats vienmēr bija labs.

Nu ar šīm slaidām kājām, garām kājām, isos bruncišos,
 Tur bij' kājas mazām spalvinām un augstos papēžos.
 Ja pa starpai kāda gadījās kā nocirsts tel'fon' stabs,
 Visā visumā uz augšu paskats vienmēr bija labs.

KORĶA DZIESMA

Es esmu tikai joka pēc
 Šai pudelkaklā zaļā,
 Jo šķidrums, kas tur iekšā ir,
 Tas tik un tā tiks valā.

[:Es esmu tikai formas pēc,

Es esmu tik pa jokam,

Jo tik un tā šī pudele

Tam īstajam nāks rokā.:]

Āāāāā, eheheh.

Viņš korķa vilķi manī grūž

Un skrūvē manā miesā,

Un izslāpusi galva dus,

Mēž šķīvi silķe liesā.

Un kad es esmu izurbts caurs,

Un pudele ir valā,

Un atgāzies kāds saldi dzer

No pudelkakla zaļā.

No zaļā pudelkakla dzer

Līdz noreibst zēns kā dūmos,

Un iztukšotu pudeli

Un mani aizmet krūmos.

Un kad zem krūma nokrit pats

Mans urbējs un mans kāvējs,

Es saucu: "Sveiks! Lai dzīvo sveiks!

Lai dzīvo korķa rāvējs!"

KUR TU IESI, JŪRAS ZENĶI

Kur tu iesi, jūras zenķi,
 Nāc man līdzī šeit uz šenķi.
 [:Līgo, līgo, līgo, līgo,
 Līgo kuģit's jūriņā.:]

Šenķi tur ir gardas desas,
 Alus, šņabis, liķieris.

Jūr(i)niekiem plati krāgi,
 Paliek meičām vaigi bāli.

Bet meitām neilgi laime
 Jūr(i)niekiem sānus sildīt.

Kuģis uzvelk mastā buras,
 Un viņš dodas plašā jūrā,

Tamdēl, meičas, ievērojiet,
 Jūr(i)niekiem nesekojiet!

LAI SLAVA TAM

Lai slava tam, lai slava tam, lai slava tam,
 Lai slava tam, lai slava tam, lai slava tam,
 Lai slava tam, lai slava tam –
 Tam Rīgas miestinam!

Lai nāve tiem –
 Tiem mūsu naidniekiem!

Un arī tiem –
 Tiem paniem, karaļiem!

Vārds: Jānis Anerauds
 no k/f *Vella kalpi*
 Mūzika: Raimonds Pauls

LILIOMA DZIESMA

Redzat, atkal ir debesis pušu,
 Mums ir ielāpi jāuzliek tām!
 Sanāk, sanāk, kas samaksājuši,
 Zem šim baltajām akācijām!

Tas ir nieks – dzīvu uguni norīt,
 Ja tik alinš ir virsū, ko dzert.
 Te mēs ugunis uzkožam kori,
 Kori ejam naktstaurinus ķert.

[Jo tu esi dzīvs, jo tu esi dzīva,
 Viens zirgs vēl ir brīvs,
 Viena vieta uz brieža vēl brīva,
 Uz brieža vēl brīva!:]

Ei, jūs, pogotie, noslēpiet duncus,
 Kamēr kāds vēl nav palicis stīvs!
 Mūsu karogs ir meiteņu brunči,
 Tas ir karogs, kas mūžīgi pliv!

Vai jums vēderā dieniškā desa,
 Vai tur vienkārši vārdes kurkst?
 Te mēs visi vienādi esam,
 Vai tad būs tā vēl citur kaut kur?

Jo tu esi dzīvs, ...

Jums ir punči un pogas, un dunči,
Bet cik skatiens jums stiklaini stīvs!
Mūsu karogs ir meiteņu brunči,
Tas ir karogs, kas mūžīgi plīv!

Atkal, atkal ir debesis pušu,
Atkal ielāpi jāuzliek tām!
Sanāk, sanāk, kas samaksājuši,
Zem šim baltajām akācijām!

Jo tu esi dzīvs, ...

Vārdi: Māris Čaklais
Mūzika: Imants Kalniņš

MAN VIENALGA

Man vienalga, vai ir vakars, man vienalga, vai ir rīts,
Un, ja grib, lai mani pakar, man vienalga viss.

Vienaldzīgi politiki – kukainis un visi citi,

Vienaldzīgi tavi niki, man vienalga viss.

[:Tātā, tadadatā, tadadatā, taratatā,

Tātā, tadadatā, man vienalga viss.:]

Man vienalga, cik man naudas,

Man vienalga, cik man gadu,

Man vienalga mīlas baudas, man vienalga viss.

Man vienalga, kādā krāsā karogi virs galvām plivo,

Man vienalga, kur tu dzīvo – man vienalga viss.

Man vienalga, vai ir piens, vai ir ledusskapī desa,

Kamēr dzīvoju es viens, man vienalga viss,

Man vienalga, kādā mēlē radio un TV dzied,

Nepiedalos šajā spēlē, man vienalga viss.

Man vienalga vai dzer šņabi, minīti vai *Coca Colu*,

Es it visur jūtos labi, man vienalga viss.

Man vienalga, ko man saka lielie dzīves skolotāji,

Visa pasaule ir kaka, man vienalga viss.

Turcijā vai Amerikā, Krievijā vai Mozambikā

Sieviete ir skaista plika – tas ir arī viss.

Tā.... tas ir arī viss.

PAR TO

Par to, ka vilni liedagā tā kā atminas krit,
 Par to, ka vēju modinās saule vientula rit,
 Par to, ka nepārnāks tas, kurš izgājis,
 Par to, ka bezgalīgas ir tikai debesis.

Raudāja māte, raudāja meita,
 Raudāja mēness debesis.
 Raudāja māte, raudāja meita,
 Dzīve ir gara, mūžs ir īss.
 Raudāja māte, raudāja meita,
 Raudāja mēness debesis.

Par to, ka ziedi ābelē tā kā jukuši zied,
 Par to, ka laika rādītājs nemāk atpakaļ iet,
 Par to, ka nepārnāks tas, kurš aizgājis,
 Par to, ka bezgalīgas ir tikai debesis.

Par, to ka lietus tirumā cauru vasaru list,
 Par to, ka ziema gara ir, saules ceļš ir tik īss,
 Par to, ka nepārnāks tas, kurš aizgājis,
 Par to, ka bezgalīgas ir tikai debesis.

Vārdi: Guntars Račs
 Mūzika: Raimonds Pauls

PAVĀRU DZIESMA

Mēs jautrie pavāri, kas viru vārit prot,
Lai lielo karoti var kungiem rokā dot.
Būs vira sātīga ar sāli, pipariem,
Būs vira garšīga ar vircu, lozberiem.
Ēst, ēst, ēst, ēst, ēst, ēst, ēst, ēst, ēst.

Tas kungs jau prasa ēst, ēst, ēst, ēst, ēst, ēst, ēst.
Tas vienmēr prasa ēst, ēst, ēst, ēst, ēst, ēst, ēst.

Vārdi: Jānis Anerauds
no k/f *Vella kālpi*
Mūzika: Raimonds Pauls

PIE JŪRAS DZĪVE MANA

Es kā smilga smilšu kāpai piekeros,
 Es kā smilga vējā liekta atliecos.
 Es kā smilga smiltis vīta piecelos,
 Kas man citur tādu spēku, spēku dos.

Pie jūras dzīve mana,
 Tāds likten's man ir lemts,
 Šo zemi un šo jūru man mūžam neatnemt.
 Gan vēja spīts ir mani, gan zilās jūras sāls.
 Jel skani, skani, skani,
 Jel skani man vilņu balss,
 Jel skani, skani, skani,
 Jel skani man vilņu balss.

Es kā kaija pāri jūrai lidinos,
 Es kā kaija tālu selgā aizlaižos.
 Es kā kaija jūras klēpī šūpojos,
 Kas man citur tādu prieku, prieku dos.

Es kā vilnis savam krastam paklanos,
 Es kā vilnis savam krastam pieglaužos.
 Es kā vilnis tik pēc jūras ilgojos,
 Kas man citur tādu laimi, laimi dos.

Vārdi: Valdis Artavs
 Mūzika: Raimonds Pauls

PILSĒTĀ, KURĀ PIEDZIMST VĒJŠ

Pilsētā, kurā piedzimst vējš, piedzimst vējš,
Varen varoša vārņa zarā sēj, zarā sēj.

[:Jumtus plēš vējš, bet nenoplēš

[:Pilsētā, kurā piedzimst vējš.:]:]

Pilsētā, kurā piedzimst vējš, piedzimst vējš,
Laivinieks laivai dēli tēs, dēli tēs.

Zārcinieks zārkam vāku tēs

Pilsētā, kurā piedzimst vējš.

Pilsētā, kurā piedzimst vējš, piedzimst vējš,
Dzintara latvieši krogos sēj, krogos sēj

Un ik pa britinam traukus plēš

Pilsētā, kurā piedzimst vējš.

Pilsētā, kurā piedzimst vējš, piedzimst vējš,
Telefonisti stabos sēj, stabos sēj.

Labi, ka vējš viņus nenoplēš

Pilsētā, kurā piedzimst vējš.

Pilsētā, kurā piedzimst vējš, piedzimst vējš,
 Plēsēji plēs, dzēsēji dzēs, dzēsēji dzēs,
 Sēdētāji – kā parasti– sēž
 Pilsētā, kurā piedzimst vējš.

Pilsētā, kurā piedzimst vējš, piedzimst vējš,
 Pieplok pie zemes cilvēku mežs, cilvēku mežs.
 Saknes jau vējš neizplēs
 Pilsētā, kurā piedzimst vējš.

Vārdi: Māris Čaklais
 Mūzika: Imants Kalniņš

SMILŠU RAUSIS

Puisīt, kādēļ smilšu rausis

Drūp un ārā jūk,

Kādēļ zili padebeši

Pāri ceļam kūp?

Nebēdājies, meitenīt,

Paraugies, pirms skumt:

Aiziet mani tāšu zirgi

Padebešus stumt.

Samirkst tavi tāšu zirgi,

Lietū karojot.

Kam man tagad nosargāto

Smilšu rausi dot?

Nebēdājies, meitenīt,

Lietus projām lis.

Mani baltie tāšu zirgi

Sauli ieraudzīs.

[:Pārskries mājās, brīnīsies,

Teiks, ka nesaprot.:]

[:Kādēļ] meitenīte viņam

Smilšu rausi dod.:]

Vārdi: Viks (Viktors Kalniņš)

Mūzika: Imants Kalniņš

TAURENĪT

Toreiz ceļmalā ziedēja jasmīns,
 Gāju vientuļš bez mērķa kaut kur,
 Kad kā sapnī pēkšņi pretim nāci smaidoša –
 Tā kā taurenītis laukmalā.

Taurenit, mans taurenit,
 Tavi glāsti bij' kā zīds,
 Taurenit, mans taurenit,
 Atlido uz īsu brīd'!

Tavu acu kvēlošās dziles
 Milas atvarā lika man grimt.
 Tavu skūpstu simfonijā laiks apstājās,
 Bet tad projām man bij' jāsteidzas.

Viss ir kluss, tik vējiņš dzied dziesmu,
 Debess jūrā mākonīt's slid.
 Kas to zin', kur gan būs tas nonācis rit?
 Gribētos man viņu pavadīt.

Vārdi: Ilmārs Dzenis
 Melodija: franču dziesma

TRĪS RUNČI

Trīs runči kādā krogā
 Par Rīgas jumtiem dzied,
 Par jaunību, kas garām
 Un arī šķērsām iet:

Cik meitenu ir milēts,
 Cik pelišu ir kerts,
 [:No priekiem un no bēdām
 Cik baldriāna dzerts.:]

Un saka pirmais runcis,
 Kam donžuāna skats:

“Kad es vēl puika biju,
 Man bija baiga acs!
 Pa kilometru tumsā,
 Pa trim, kad gaisma svīst,
 Es maniju, kur kaķes
 Pa jumta kori klist.”

Un saka otrais runcis:
 “Kad es vēl biju jauns,
 Ak, vai, cik skaists es biju,
 Cik elegants un glauns!
 Ja nu ne Harijs Liepiņš,
 Tad Jakovlevs, jā gan,
 Un visas Rīgas kaķes
 Tad pakal skrēja man.”

Un saka trešais runcis
To garo runča "mjaū!":
"Es biju pirmais tenors,
Vairs kaķiem tāda nav!
Uz jumta dāmu bariņš
Man allaž bija klāt.
Nudien, pat Kārlis Zariņš
Tā nespēj uzdziedāt."

Trīs runči kādā krogā
Vēl ilgi maļ un maļ
Par jaunību, kas paiet
Un nenāk atpakaļ...
Te pienāk jaunais runčuks
Un saka: "Veči, čau!
Man nav, kas jums reiz bija,
Bet ir, kas jums vairs nav!"

Vārdi: Valdis Artavs
Mūzika: Raimonds Pauls

TRĪS VĪRI

Trīs vīri kādreiz bija, hei, hei, hei...

Kas mierā dzīvoja, hei, hei, hei...

Bet sveši kungī nāca, hei, hei, hei...

Kas zemi postīja. Jā!

Trīs, trīs, trīs vīri cēlās kaujai

Un droši cīnījās.

No Daugavas līdz Gaujai

Par viņiem brīnījās.

La, la, la...

Par vella kalpiem sauca, hei, hei, hei...

Un sodu sprieda tiem, hei, hei, hei...

Bet viņi kungus cirta, hei, hei, hei...

Ar saviem zobeniem. Jā!

Trīs, trīs, trīs jaunavas ar' bija,

Ko viņi milēja,

Tās visus priekus, bēdas

Ar viņiem dalīja.

La, la, la...

Tā cīnās vella kalpi, hei, hei, hei...
 Pret launiem naidniekiem, hei, hei, hei...
 Tie negriež ceļu grāfiem, hei, hei, hei...
 Ne svētiem melnsvārciem. Jā!
 Trīs, trīs, trīs vīri cēlās kaujai
 Un droši cīnījās.
 No Daugavas līdz Gaujai
 Par viņiem brīnījās.
 La, la, la...

Vārdi: Jānis Anerauds
 no k/f *Vella kalpi*
 Mūzika: Raimonds Pauls

UPĒ NAKTĪ PĪLES KLIEDZ

Upē naktī pīles kliedz.
Un tu arī neiemiedz!
Tāpēc jau, ka nevar zināt, kāpēc,
Varbūt, ka ir nemts par daudz,
Varbūt, ka par maz ir ļauts,
Un varbūt par maz ir arī sāpēts.

Izeju no mājām kluss.
Zvaigznes spīd un dubļi dus,
Un var skaidri redzēt laimes naudu,
Tas nekas, ak, tas tik tā,
Tas tik tādā klusumā,
Tik no malas izliekas, ka raudu.

Upē naktī pīles kliedz.
Un tu arī neiemiedz!
Visur kaut kāds troksnis kluss un slāpēts.
Tas nekas, ak, tas tik tā,
Tas tik tādā klusumā,
Tāpēc jau, ka nevar zināt, kāpēc.

Vārdi: Imants Ziedonis
Mūzika: Raimonds Pauls

VĒSTULE NO SORENTO

Vakar saņēmu es pergamento,
Ko rakstīja senjora man.
Lai braucot šurp uz Sorento,
Tur dziedāšot dziesmiņu man.

Makaroni, špināti, karbonādo,
Puspudeles Mozeles vīns.
Senjoras, ģitāras, skan serenādes
Tur tālajā Itālijā.

Kad aizbraucu es uz Sorento,
Tur pretī man nāca kāds džents.
Es vaicāju tam, kur senjora,
Kas vēstuli rakstīja man.

Tad vaicāja džents konkurento,
Vai esot es galīgi traks,
Kad braucot es šurp uz Sorento,
Pēc izskata galīgi švaks!

ZILAIS PUTNIŅŠ

[:Es jau sen tev gribēju vaicāt, mīlo māsiņ.:]
[:Kādēļ zilais putniņš šorīt klusē, mīlo māsiņ?:]

Laikam zinu, kādēļ šorīt klusē zilais putniņš.
Vai tu viņu šorīt pabaroji, mīlo brālīt?

Es jau agri viņu pabaroju, mīlo māsiņ.
Tomēr zilais putniņš šorīt klusē, mīlo māsiņ.

Laikam zinu, kādēļ šorīt klusē zilais putniņš.
Vai tu viņu šorīt padzirdīji, mīlo brālīt?

Es jau agri viņu padzirdīju, mīlo māsiņ.
Tomēr zilais putniņš šorīt klusē, mīlo māsiņ.

Laikam zinu, kādēļ šorīt klusē zilais putniņš.
Vai tu viņu šorīt apmīloji, mīlo brālīt?

Vārdi: Viks (Viktors Kalniņš)
Mūzika: Imants Kalniņš

Personīgie papildinājumi

1. Izmantotie avoti - 322 pp.

2. Izmantotie avoti - 322 pp.

3. Izmantotie avoti - 322 pp.

4. Izmantotie avoti - 322 pp.

5. Izmantotie avoti - 322 pp.

6. Izmantotie avoti - 322 pp.

7. Izmantotie avoti - 322 pp.

8. Izmantotie avoti - 322 pp.

9. Izmantotie avoti - 322 pp.

10. Izmantotie avoti - 322 pp.

Izmantotie dziesmu avoti

1. Izmantotie avoti - 322 pp.

2. Izmantotie avoti - 322 pp.

3. Izmantotie avoti - 322 pp.

4. Izmantotie avoti - 322 pp.

5. Izmantotie avoti - 322 pp.

6. Izmantotie avoti - 322 pp.

7. Izmantotie avoti - 322 pp.

8. Izmantotie avoti - 322 pp.

9. Izmantotie avoti - 322 pp.

10. Izmantotie avoti - 322 pp.

11. Izmantotie avoti - 322 pp.

12. Izmantotie avoti - 322 pp.

13. Izmantotie avoti - 322 pp.

14. Izmantotie avoti - 322 pp.

15. Izmantotie avoti - 322 pp.

16. Izmantotie avoti - 322 pp.

17. Izmantotie avoti - 322 pp.

18. Izmantotie avoti - 322 pp.

19. Izmantotie avoti - 322 pp.

20. Izmantotie avoti - 322 pp.

21. Izmantotie avoti - 322 pp.

22. Izmantotie avoti - 322 pp.

23. Izmantotie avoti - 322 pp.

24. Izmantotie avoti - 322 pp.

25. Izmantotie avoti - 322 pp.

26. Izmantotie avoti - 322 pp.

27. Izmantotie avoti - 322 pp.

28. Izmantotie avoti - 322 pp.

29. Izmantotie avoti - 322 pp.

30. Izmantotie avoti - 322 pp.

31. Izmantotie avoti - 322 pp.

32. Izmantotie avoti - 322 pp.

33. Izmantotie avoti - 322 pp.

34. Izmantotie avoti - 322 pp.

35. Izmantotie avoti - 322 pp.

36. Izmantotie avoti - 322 pp.

37. Izmantotie avoti - 322 pp.

38. Izmantotie avoti - 322 pp.

39. Izmantotie avoti - 322 pp.

40. Izmantotie avoti - 322 pp.

41. Izmantotie avoti - 322 pp.

42. Izmantotie avoti - 322 pp.

43. Izmantotie avoti - 322 pp.

44. Izmantotie avoti - 322 pp.

45. Izmantotie avoti - 322 pp.

46. Izmantotie avoti - 322 pp.

47. Izmantotie avoti - 322 pp.

48. Izmantotie avoti - 322 pp.

49. Izmantotie avoti - 322 pp.

50. Izmantotie avoti - 322 pp.

1. Dziesmas buršu saimei, L!K!A! – Nujorka: Vilis Štāls, 1955. – 320 lpp.
2. Dziesmas buršu saimei, L!K!A! – Nujorka: Vilis Štāls, 1963. – 318 lpp.
3. Dziesmas, kas skan cauri laikiem, Sastādījis fil! Oļģerts Kiršentāls, Lett! – R.: a/s Grāmata – 104 lpp.
4. Fraternitas Academica dziesmu grāmata, Sastādījis fil! Kārlis Līdaks – R.: ULMA, 2001. – 342 lpp.
5. Fraternitas Lataviensis kantikums, Sastādījis fil! Alfons Kalns, – Kanāda: Town Press Toronto, 2001. – 352 lpp.
6. Korporācijas Daugaviete kantu grāmata – R.: ULMA, 2001. – 280 lpp.
7. Studenšu korporācijas Staburadze kantu grāmata, Apkopojis kolektīvs – R.: ULMA, 2002. – 446 lpp.
8. Studentu dziesmas, Sakopojis Marģerts Zariņš, Lett! – R.: A. Gulbis, 1934. – 134 lpp.
9. www.dziesmas.lv

Dziesmu secības rādītājs

Tradīciju dziesmas	15
Kam brīvās krūtīs	17
Trimpula	19
Gaudeamus	21
Zemes tēvs	23
Nu sveiki, brāļi	27
Manu tēvu, veco tēvu	29
Raug, draugi, kā šī kanna mirdz	31
Vai gudras dabas mājiens	32
Šie kauli, šī miesa	33
Nevis slinkojot un pūstot	34
Komitata dziesma	35
Zēniņš	36
Trimpus	36
Pikols	37
Manam mīlam, sīram brālim	38
Čučī, guli, ligavina	39
Ja kādu brāļi	40
Svinīgas dziesmas	41
Daugav's abas malas	42
Dievs dod mūsu tēvu zemei	43
Dievs, svēti Latviju	44
Dziesma brīvai Latvijai	45
Gavilēsim vēl arvien	46
Latvju himna	48
Lettoniai	49

Nākat tuvāk, tautas dēli	50
Paceliet sirdis	51
Saule, Pērkons, Daugava	52
Šurp, Latvijas dēli	54
Tēvijas dēlu dziesma	55
Vakara junda	56
Viens saucējs sauc pie Daugavas	57
Buršu dziesmas	59
Ak, vecā buršu greznība	60
Baudi zaļo jaunību	61
Brālīt, iedzer vēlreiz	63
Dzeriet, dzied Anakreons	65
Gestas Berlinga dziesma	66
Jūs, brāli, kad vairs nežūpoju	68
Krambambuli	69
Krambambulis ir buršu dziesma	70
Lai slavēts labais namatēvs	72
Mēs milam tos abus it labi	73
Pāvests un sultāns	75
Pulcējaties, latvju dēli	76
Salda vīna kausu sniedziet	78
Sirmā brāļa maija dziesma	79
Sniedz man šurp, jaunekli, ragu	80
Uz alus mucas pagrabā	81
Vakar biju drūms paties'	82
Vakarā ap šādu laiku	85
Tautasdziesmas	87

811	Ai, jel manu vieglu prātu	88
812	Aiz kalniņa dūmi kūp	89
813	Āvu, āvu baltas kājas	90
814	Bēdu, manu lielu bēdu	91
815	Bērīt's, man(i)s kumeliņš	92
821	Cel mani pār' par Daugavu	93
822	Div' dūjinās gaisā skrēja	94
823	Div' plaviņas es noplāvu	95
824	Es, karā(i) aiziedams	96
825	Es nenācu šai vietā(i)	97
826	Es uzkāpu kalniņā(i)	98
831	Jauns un traks	99
832	Jūdziet bērus, jūdziet raudus	100
833	Jūrin' prasa smalku tiklu	101
841	Karavīri bēdājās	102
842	Kas kaitēja nedzivot(i)	103
843	Krauklīt's sēž ozolā	104
844	Kur tu augi, daiļa meita	105
845	Kur tu skriesi, vanadzin(i)	106
846	Kur tu teci, kur tu teci	107
851	Līgo laiva uz ūdeņa	108
852	Lokaties(i), mežu gali	109
861	Man māmiņa piesacij'	110
871	Mazs bij' tēva novadin(i)s	111
872	Meita gāja uz avotu	112
881	Meitina mīlā	113
891	Nedod, Dievs(i), vītolam	114

Nu, ardievu, Vidzemīte	115
Pie Dieviņa gari galdi	116
Pūt, vējiņi	117
Rīga dimd	118
Rikšiem bērit' es palaidu	119
Saulīt' vēlu vakarā(i)	120
Seši mazi bundzinieki	121
Sijā auzas, tautu meita	122
Sniga sniegi, putināja	123
Strauja, strauja upe tecēj'	124
Tādi vīra kungam tika	125
Tautiešam(i) apsolīju	126
Tautiešam(i) roku devu	127
Tautiet's mani pavadīja	128
Trīs jaunas māsas	129
Tumša nakte, zaļa zāle	130
Tumša, tumša tā eglīte	131
Tur es dzēru, tur man tika	132
Upe nesa ozoliņu	133
Visi ciema suņi rēja	134
Ziedi, ziedi, rudzu vārpa	135
Par zemi, ko milam	137
Balsis	138
Dar' man, tēv(i)s, pastaliņas	139
Daugavas zvejnieku dziesma	140
Dzimtenes dziesma	141
Es dziedāšu par tevi, tēvu zeme	142
Es nezinu un nesaprotu	143

Kāpēc man dziedāt svešu dziesmu	145
Par dzimteni dziesma	146
Par zemi, ko mīlam	147
Pie Gaujas	148
Šalc zaļais mežs	149
Šeit ir Latvija	150
Vālodzīte	151
Es, karā aiziedams	153
Aizjāja latvietis pasaulē tālu	154
Aizvestie	155
Balta roze	157
Es redzēju bāleliņu	158
Es vēlos mājās pārnākt	159
Gaidi mani Ventas krastā	160
Kad ar uzvaru	161
Klusa, klusa latvju sēta	162
Mirdzot šķēpiem	163
Paliec sveiks, mans mazais draugs	164
Dzīvīte, dzīvīte	165
Amātnieku kupleja	166
Atgriezies, atgriezies	168
Bagāts un nabags	169
Brūklenājs	171
Carpe Diem!	172
Dzīvīte, dzīvīte	173
Es zinu, visi mani nievā	174
Ir vakars vēls	175
Jaunība	176

Jūra krāc un vēji šnāc	177
Ko palīdz man krusttēvs	178
Lai ar' kādi vēji pūš	179
Liktendzirnas	180
Nauda	181
Skaista ir jaunība	182
Mila dzel, un mila glāsta	185
Ak vai, cik žēl	186
Atceries, meitenīt	187
Atzišanās	188
Augu nakti pogo lakstīgala	190
Čiepiņa	191
Dažu skaistu ziedu	193
Debess tumša, mākonaina	194
Draugs, nejautā	195
Dzertuve	196
Es ceru, ka kādreiz	197
Es katru sestdien's vakaru	198
Gaujas laivinieks	199
It kā ērglis gaisā	200
Krizantēmas	201
Kemermiestinā	202
Lai nu paliek šoruden	203
Lulū	204
Maza, maza meitenīt'	205
Māmiņ, mīlo māmiņ	206
Meldermeitiņa	208
Mēnesnicā	209

Nāk rudentiņ(i)s	210
Nezvedz, bērais kumeliņ	211
Nodzisa vakara blāzma	212
Pie Dzintara jūras	213
Pie baldzietes precinieks	214
Sen tas bij'	215
Silavas valsis	216
Staburadze	217
Stāsti manim, Daugaviņa	219
Tev (Liepas satumst)	220
To skaidro ūden' nejauciet	221
Trīs vītušas rozes	222
Ugunskurs	223
Uz kalna stāv vientulis ozols	224
Vaidava	226
Vecpiebalga	227
Vēl tu rozes plūc	228
Virši zili, virši sārti	229
Zilais lakatiņš	230
Zilniece	231
Zvejnieka meitene	232
Ak, tveriet šo pilnajo kausu	233
Alutin(i), vecais brāli	234
Dzer, dzer, brālīti, dzer	235
Dzert un dziedāt patik man	236
Dzīru dziesma	237
Es dzīli glāzē ieskatījos	238
Es dzērājvirīnš	239

Gana, brāli, Dievu lūgt	240
Iedzer, brāli	241
Jel pielej, draugs, putoj'šo kausu	242
Kaut būtu mūsu zemīte	243
Lai kopā sanākam un uzdziedam	244
Lai ligojam, lai svinam	245
Mazu, mazu rasas pili	246
Nu, brāli, krogi atkal valā	247
Tumšajā naktī	248
Jaunas meldijas	249
Ardievu, meitenes	250
Baltā puke	251
Brauciet lēnām...	252
Circeniša Ziemassvētki	254
Dažam rozēs dārzā zied	255
Džins ar toniku	256
Jo man garšo alus	257
Kad mēs bijām jauni puisi	259
Korka dziesma	261
Kur tu iesi, jūras zenķi	262
Lai slava tam	263
Lilioma dziesma	264
Man vienalga	266
Par to	267
Pavāru dziesma	268
Pie jūras dzīve mana	269
Pilsētā, kurā piedzimst vējš	270
Smilšu rausis	272

Dziesmu alfabētiskais rādītājs

Ai, jel manu vieglu prātu	88
Aiz kalniņa dūmi kūp	89
Aizjāja latvietis pasaulē tālu	154
Aizvestie	155
Ak vai, cik žēl	186
Ak, vecā buršu greznība	60
Alutin(i), vecais brāli	234
Amatnieku kupleja	166
Ardievu, meitenes	250
Atceries, meitenīt	187
Atgriezies, atgriezies	168
Atzišanās	188
Augu nakti pogo lakstīgala	190
Āvu, āvu baltas kājas	90
Bagāts un nabags	169
Balsis	138
Balta roze	157
Baltā puke	251
Baudi zaļo jaunību	61
Bēdu, manu lielu bēdu	91
Bērīt's, man(i)s kumeliņš	92
Brauciet lēnām...	252
Brālit, iedzer vēlreiz	63
Brūklenājs	171

Carpe Diem!	172
Cel mani pār' par Daugavu	93
Circeniša Ziemassvētki	254
Čiepiņa	191
Čuči, guli, ligavina	39
Dar' man, tēv(i)s, pastaliņas	139
Daugavas zvejnieku dziesma	140
Daugav's abas malas	42
Dažam rozēs dārzā zied	255
Dažu skaistu ziedu	193
Debess tumša, mākoņaina	194
Dievs dod mūsu tēvu zemei	43
Dievs, svēti Latviju	44
Div' dūjiņas gaisā skrēja	94
Div' plaviņas es noplāvu	95
Draugs, nejautā	195
Dzer, dzer, brālīti, dzer	235
Dzeriet, dzied Anakreons	65
Dzert un dziedāt patik man	236
Dzertuve	196
Dziesma brīvai Latvijai	45
Dzimtenes dziesma	141
Dzīru dziesma	237
Dzīvīte, dzīvīte	173
Džins ar toniku	256

Es ceru, ka kādreiz	197
Es dzērāvjūriņš	239
Es dziedāšu par tevi, tēvu zeme	142
Es dzīli glāzē ieskatījos	238
Es, karā(i) aiziedams	96
Es katru sestdien's vakaru	198
Es nenācu šai vietā(i)	97
Es nezīnu un nesaprotu	143
Es redzēju bāleliņu	158
Es uzkāpu kalniņā(i)	98
Es vēlos mājās pārnākt	159
Es zīnu, visi mani nievā	174
Gaidī mani Ventas krastā	160
Gana, brāļi, Dievu lūgt	240
Gaudeamus	21
Gaujas laivinieks	199
Gavilēsim vēl arvien	46
Gestas Berlinga dziesma	66
Iedzer, brāļi	241
Ir vakars vēls	175
It kā ērglis gaisā	200
Ja kādu brāļi	40
Jaunība	176
Jauns un traks	99
Jel pielej, draugs, putoj'sho kausu	242
Jo man garšo alus	257

Jūdziet bērus, jūdziet raudus	100
Jūra krāc un vēji šnāc	177
Jūrin' prasa smalku tiklu	101
Jūs, brāli, kad vairs nežūpoju	68
Kad ar uzvaru	161
Kad mēs bijām jauni puisi	259
Kam brīvās krūtis	17
Karavīri bēdājās	102
Kas kaitēja nedzīvot	103
Kaut būtu mūsu zemīte	243
Kāpēc man dziedāt svešu dziesmu	145
Klusa, klusa latvju sēta	162
Ko palīdz man krusttēvs	178
Komitata dziesma	35
Korķa dziesma	261
Krambambuli	69
Krambambulis ir buršu dziesma	70
Krauklīt's sēž ozolā	104
Krizantēmas	201
Kur tu augi, daiļa meita	105
Kur tu iesi, jūras zenķi	262
Kur tu skriesi, vanadziņ(i)	106
Kur tu teci, kur tu teci	107
Kemermiestinā	202
Lai ar' kādi vēji pūš	179
Lai kopā sanākam un uzdziedam	244

Lai ligojam, lai svinam	245
Lai nu paliek šoruden	203
Lai slava tam	263
Lai slavēts labais namatēvs	72
Latvju himna	48
Lettoniai	49
Liktendzirnas	180
Lilioma dziesma	264
Līgo laiva uz ūdena	108
Lokaties(i), mežu gali	109
Lulū	204
Man māmiņa piesacij'	110
Man vienalga	266
Manam mīlam, sirmam brālim	38
Manu tēvu, veco tēvu	29
Maza, maza meitenit'	205
Mazs bij' tēva novadin(i)s	111
Mazu, mazu rasas pili	246
Māmiņ, mīlo māmiņ	206
Meita gāja uz avotu	112
Meitiņa mīlā	113
Meldermeitiņa	208
Mēnesnīcā	209
Mēs mīlam tos abus it labi	73
Mirdzot šķēpiem	163
Nauda	181
Nāk rudentin(i)s	210

85	Nākat tuvāk, tautas dēli	50
86	Nedod, Dievs(i), vītolam	114
87	Nevis slinkojot un pūstot	34
88	Nezvedz, bērais kumelin	211
89	Nodzisa vakara blāzma	212
90	Nu, ardievu, Vidzemīte	115
91	Nu, brāli, krogi atkal valā	247
92	Nu sveiki, brāli	27
93	Paceliet sirdis	51
94	Paliec sveiks, mans mazais draugs	164
95	Par dzimteni dziesma	146
96	Par to	267
97	Par zemi, ko milam	147
98	Pavāru dziesma	268
99	Pāvests un sultāns	75
100	Pie Dieviņa gari galdi	116
101	Pie Dzintara jūras	213
102	Pie Gaujas	148
103	Pie jūras dzīve mana	269
104	Piebaldzietes precinieks	214
105	Pilsētā, kurā piedzimst vējš	270
106	Pīkols	37
107	Pulcējaties, latvju dēli	76
108	Pūt, vējini	117
109	Raug, draugi, kā šī kanna mirdz	31
110	Rīkšiem bērit' es palaidu	119
111	Rīga dimd	118

Salda vīna kausu sniedziet	78
Saule, Pērkons, Daugava	52
Saulīt' vēlu vakarā(i)	120
Sen tas bij'	215
Seši mazi bundzinieki	121
Sijā auzas, tautu meita	122
Silavas valsis	216
Sirmā brāļa maija dziesma	79
Skaista ir jaunība	182
Smilšu rausis	272
Sniedz man šurp, jaunekli, ragu	80
Sniga sniegi, putināja	123
Staburadze	217
Stāsti manim, Daugavina	219
Strauja, strauja upe tecēj'	124
Šalc zaļais mežs	149
Šeit ir Latvija	150
Šie kauli, šī miesa	33
Šurp, Latvijas dēli	54
Taurenit	273
Tautiešam(i) apsoliņu	126
Tautiešam(i) roku devu	127
Tautiet's mani pavadīja	128
Tādi vīra kungam tika	125
Tev (Liepas satumst)	220
Tēvijas dēlu dziesma	55
To skaidro ūden' nejauciet	221

Trimpula	19
Trimpus	36
Trīs runči	274
Trīs vīri	276
Trīs vītušas rozes	222
Trīs jaunas māšas	129
Tumša nakte, zaļa zāle	130
Tumša, tumša tā eglīte	131
Tumšajā naktī	248
Tur es dzēru, tur man tika	132
Ugunskurs	223
Upe nesa ozoliņu	133
Upē naktī pīles klie dz	278
Uz alus mucas pagrabā	81
Uz kalna stāv vientulis ozols	224
Vai gudras dabas mājiens	32
Vaidava	226
Vakar biju drūms paties'	82
Vakara junda	56
Vakarā ap šādu laiku	85
Vālodzīte	151
Vecpiebalga	227
Vēl tu rozes plūc	228
Vēstule no Sorento	279
Viens saucējs sauc pie Daugavas	57
Virši zili, virši sārti	229
Visi ciema suņi rēja	134

24	Zemes tēvs	23
36	Zēniņš	36
135	Ziedi, ziedi, rudzu vārpa	135
230	Zilais lakatiņš	230
280	Zilais putniņš	280
231	Zilniece	231
232	Zvejnieka meitene	232
70		70
234		234
235		235
236		236
237		237
238		238
239		239
240		240
241		241
242		242
243		243
244		244
245		245
246		246
247		247
248		248
249		249
250		250
251		251
252		252
253		253
254		254
255		255
256		256
257		257
258		258
259		259
260		260
261		261
262		262
263		263
264		264
265		265
266		266
267		267
268		268
269		269
270		270
271		271
272		272
273		273
274		274
275		275
276		276
277		277
278		278
279		279
280		280
281		281
282		282
283		283
284		284
285		285
286		286
287		287
288		288
289		289
290		290
291		291
292		292
293		293
294		294
295		295
296		296
297		297
298		298
299		299
300		300

Saturs

Priekšvārds	9
Pateicības vārdi	10
Dziedāšanas tradīcijas	12
Tradīciju dziesmas	15
Svinīgas dziesmas	41
Buršu dziesmas	59
Tautasdziesmas	87
Par zemi, ko milam	137
Es, karā aiziedams	153
Dzīvīte, dzīvīte	165
Mila dzel, un mila glāsta	185
Ak, tveriet šo pilnājo kausu	233
Jaunas meldijas	249
Personīgie papildinājumi	281
Izmantotie dziesmu avoti	303
Dziesmu secības rādītājs	305
Dziesmu alfabētiskais rādītājs	314